

ဒီဇင်ဘာ

ကိုယ်တိုင်ရေးသောမင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

မေတ္တာစာ

မေတ္တာစာ

ကိုယ်တိုင်ရေးသေမိန့်/မေတ္တာစာ - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃၊

၁၆၉ - စာ၊ ၁၃၅ x ၂၁ စင်တီမီတာ

(၁) မေတ္တာစာ

ထုတ်ဝေသူ-ဦးအောင်မြင်၊
မြန်မာ့ရေး-အောင်မြင်စာပေ၊
မောင်အောင်မြင်၊ ၂၀၁၃ခုနှစ်၊
(အောင်မြင်စာပေ)
အုပ်စု(၅၀၀)၊

BURMESE
CLASSIC

မေတ္တာ

အသန်း[၁]

ရောင် စုံနီယွန်မီးတို့ ထွန်းလင်းစ ပြုနေပြီဖြစ်သော..

ရန်ကုန်ညသည် လှပစည်ကား ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိနေ၏။ ညဉ့်ဦးပိုင်း ညဈေးတန်းလျှောက်နေသူများ၊ အပျော်ကျူးနေသူများ၊ အိမ်ပြန်နေသူများနှင့် လမ်းလုံးပြည့်နေသည့်အတွက် လူပင်လယ်ကြီး ဖြစ်လို့နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက် အသည်းအသန်ပြေးလွှားလာသဖြင့် တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားနေသော လူအုပ်ကြီး..

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားရ၏။ ယိမ်းယိုင် ပြိုလဲ ကျကုန်သည်။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်ဟု သိချင်၍ လှည့်ကြည့်သူများ ပါ တွန်းတိုက်ခံလိုက်ရသည်။

“ဟာ! . . အို! . . အောင်မလေး! . . ”

ထိုဖြစ်စဉ်များ၏ အဓိကတရားခံမှာ လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ် လို့နေသည်။ သူပုံစံက . . အထိတ်တလန့် ကျီးလန့်စာစား . . . ။

အတွန်းအထိုးခံရသူ၊ မကျေမနပ် လှမ်းအော်သူနှင့် ဒေါပွ အော်ဟစ်ဆဲဆိုသူတို့အား လုံးဝအရေးမထားဘဲ ထိုလူရွယ် ပြေး လွှားနေ၏။ သူပုံစံက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ပက် ပင်းကြုံတွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် သွေးပျက်စွာ ပြေးထွက်လာခဲ့သူတစ် ယောက်လို ဖြစ်လို့နေသည်။

လူရွယ်ကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြေးလွှားနေဆဲ . . ။ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လူရွယ်နေသည့်အတွက် ပြေးရလွှားရတာ ခရီးမတွင်သလို ဖြစ်နေ၍လားမသိ . . ထိုလူရွယ် လမ်းဖြတ်ကူးရန် ကြိုးစားလေတော့သည်။

ကားတွေကို အလေးမထားဘဲ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လှည့် ကြည့်နှင့် လမ်းကိုဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ ဘရိတ်အုပ်သံ၊ ဆဲဆိုရေရွတ် သံတွေ တန်းစီထွက်ပေါ်လာသည်။ လူရွယ်က တောင်းပန်သလို လက်ကာပြရင်း လမ်းကိုဆက်ကူးနေပြန်သည်။ လမ်းလယ်မျဉ်းဖြူမှ တစ်ဖက်သို့ ဖြတ်အကူးတွင်တော့ . . .

“ကျွီ! . . ဒုန်း! . . အား! . . ”

လူရွယ်အား အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းလာသော ကားတစ်စီး

ဝင်တိုက်သွား၏။ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လိမ့်သွားပြီး လမ်းပေါ်ပစ်ကျသွား ကာ လုံးဝမလှုပ်ရှားတော့ . . ။

ကားပေါ်မှ လင်မယားနှစ်ယောက် ဆင်းလာကြသည်။ မိန်းမက ဗျစ်တောက်၊ဗျစ်တောက်ပြော၍ . . ယောက်ျားက ဒေါသ တကြီး ခွန်းတုံ့ပြန်နေသေးသည်။ လူတွေဝိုင်းအုံလာမှ လင်မယား နှစ်ယောက် ရန်ပွဲရပ်သွား၏။

“သေပြီထင်တယ် လုံးဝမလှုပ်တော့ဘူး”

“သွေးမှမထွက်တာ မေ့သွားတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ လူနာတင်ကားခေါ်ကြလေ”

“ဟေ့ . . သွားကိုင်မနေနဲ့ အမှုပတ်မယ်၊ ရဲလာမှ သူဟာသူ ရှင်းလိမ့်မယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်သံတွေကြားမှ ကားတိုက်ခံ ရသူ အနေအထားက မရေမရာ . . ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကားပိုင်ရှင်လင်မယားလည်း လူရွယ် အား ပွေ့ချီကာ ကားပေါ်သို့တင်ရတော့သည်။

“ဆေးရုံ ပို့ပေးလိုက်မယ်နော်”

လူအုပ်ကြီးအား သွားပြီးပြကာ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြိုင် တူပြောလိုက်ကြလေသည်။

“ကဲ . . မိန်းမရေ . . ကားပေါ်တွဲတင်ရအောင်”

အပျင်းပြေ ဝိုင်းကြည့်နေသူများမှာလည်း ဘယ်သူမှ မကန့် ကွက် . . တာဝန်ပေါ်သွားသလို . . စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်နှင့် ထိုနေရာမှ အလျှိုအလျှို ထွက်သွားကြသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ကားလေးမှာ လူရွယ်ကိုတင်ဆောင်
လျက် ကမန်းကတန်းဖြင့် မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို အသွားအလာ
ပျက် ဆက်လက်စည်ကားမြဲ စည်းကားလျက် ကျန်နေခဲ့လေသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် လူရွယ် ဆေးရုံသို့ရောက်သွား
၏။ ဆိုးရွားပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာများမရတာ ကံကောင်းသည်ဟု
ပင် ဆိုရတော့မည်။ သတိတော့မရသေး. . ။

ပွန်းပဲ့ရှုနာများကို ဆေးထည့်၊ ပတ်တီးစည်းပေးကြသည်။
ထိုလူကို လာပို့သောလူနာရှင်များက လိုအပ်တာတွေပဲ ပြေးဝယ်
တော့မလိုလို၊ ဆေးကုသစရိတ်ပဲ သွားရှင်းတော့မလိုလိုနှင့် ခြေရာ
ဖျောက်သွားကြလေတော့သည်။

တာဝန်ကျသူများ လိုက်ရှာသောအခါ လူနာရှင်လင်မယား
နှစ်ယောက်စလုံးအား မတွေ့ရတော့. . ။ လူနာရှင်နာမည်နှင့် ဖုန်း
နံပါတ်တစ်ခုတော့ သဲလွန်စကျန်ခဲ့သည်။

သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်က ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်သည်။

နာမည်မှား၊ ဖုန်းမှားနေကြောင်းသာ ဖြေကြား၏။

ဆေးရုံပေါ်မှ. . သတိလစ်နေသော ကားတိုက်ခံရသူ အနီး
တွင်တော့ ဘယ်သူမှမရှိတော့. . ။ သူတစ်ယောက်တည်း အမှောင်
ကမ္ဘာထဲမှာ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

၂၅. ၂၅. ၂၅. ၂၅.

ရောက်

တစ်နေ့ နေ့ခင်းလောက်တွင် လူရွယ်သတိရလာ
သည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ သူနာပြုတစ်ယောက်ကို လှမ်းအော်ခေါ်
၍ အကူအညီတောင်းသဖြင့် ခဏအကြာတွင် လူရွယ်ရှိရာခုတင်သို့
တာဝန်ကျဆရာဝန် ရောက်ချလာသည်။

“သတိရပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေရထိုင်ရတာ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ခေါင်းနည်းနည်း မူးနေတယ်. . ဆရာ”

ဆရာဝန်၏ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုကို လူရွယ်ခံယူနေရသည်

“ခင်ဗျား. . ကားတိုက်ခံရလို့ ရောက်လာတာ”

“ဗျာ! . . ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့”

“လာပို့တဲ့သူတွေလည်း ပျောက်သွားတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း

သတိလစ်နေလို့ ဘာမှမသိရသေးဘူးလေ၊ ခင်ဗျားနာမည်က. . ”

“ဗျာ! . . ကျွန်. . ကျွန်တော်. . ကျွန်တော့်နာမည်”

လူရွယ် အပြင်းအထန်စဉ်းစားရင်း ခေါင်ယမ်းပြ၏။

“မသိ. . မသိဘူးဆရာ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရဘူး”

ဆရာဝန် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ လူရွယ်အား သေချာကြည့်

ရင်း လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြသည်။

“ဒါ. . ဘယ်နှချောင်းလဲ”

“နှစ်ချောင်းပါ. . ဆရာ”

ဆရာဝန်က လက်ငါးချောင်းထပ်ထောင်ပြပြန်သည်။

လူရွယ် စိတ်ပျက်သွားဟန်နှင့် မချိပြီးပြီးရင်း. .

“ငါးချောင်းပါ”

“ပြီးတော့. . ခင်ဗျားအသက် ဘယ်လောက်လဲ”

လူရွယ် တွေဝေစွာစဉ်းစားနေရင်း ဆရာဝန်မေးခွန်းကို ပြန်
မဖြေနိုင် ဖြစ်နေ၏။ ဆရာဝန်လည်း နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခုကို
ဆက်မေးလေသည်။

“ဒါဆို ခင်ဗျားအခု ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ သိလား”

“ဆေးရုံပါ. . ဆရာ”

ဒါတော့ လူရွယ် ချက်ချင်းဖြေနိုင်သွား၏။

“ဟုတ်ပြီ. . ဒါဆိုခင်ဗျား ဘယ်မှာနေတာလဲ”

လူရွယ် မျက်မှောင်ကျုံ့သွားပြန်သည်။ ဆံပင်တွေထိုးဖွ၍

ခေါင်းကို တပျင်းပျင်းကုတ်လေ၏။ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး မျက်နှာတစ်
ပြင်လုံး ရှုံ့တွလာအောင်စဉ်းစားနေသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ရှာတွေ့ဖို့ဝေးစွ ခေါင်းထဲမှာ ဘာအချက်အ
လက်မှ မရှိသလို ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

“မသိ. . မသိဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော် ဘာမှစဉ်းစားလို့မရဘူး”

ဆရာဝန်လည်း စဉ်းစားရကျပ်သွားပြီး နောက်ထပ်မေးခွန်း
တစ်ခုအတွက် ဘာမေးရမလဲ စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက်. . ဆရာ
ဝန်က တစ်ဖက်ခုတင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး. .

“အဲဒါဘာလဲ. . ”

ဆရာဝန် လက်ညှိုးကိုကြည့်ပြီး လူရွယ်လည်း စိတ်ပျက်စွာ
ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ခုတင်ကြီးတွေ့မှတော့ ခုတင်ပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဘာလဲ. .
ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ရူးနေတယ် ထင်လို့လား”

ဆရာဝန်က လက်မလျှော့သေး. . ခုတင်ပေါ်မှ စောင်ဆီ
လက်ညှိုးထပ်ထိုးလေသည်။

“စောင်ပါဆရာ. . ခေါင်းရင်းကဟာကော ထပ်မေးအုံးမှာ
လား၊ ခေါင်းအုံးလို့ ခေါ်တယ်ဆရာရဲ့. . ၊ ကျွန်တော်ဖြေနိုင်တယ်
နော်. . ဟဲ့. . ဟဲ့”

“ဒီလောက်သိနေမှတော့ ခင်ဗျားနာမည်လဲ သိရမှာပေါ့။
ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ. . ”

လူရွယ် ထိုမေးခွန်းကို မဖြေနိုင်တော့. .

“ဟား. . ဟုတ်ပြီ. . ခင်ဗျား အတိတ်မေ့တဲ့ ရောဂါစွဲကပ်
နေပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆို. . ခင်ဗျားဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြောကို သွားရယူ
ခေါင်းပိုင်းကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီး လိုအပ်တာတွေ သူတို့စစ်ဆေးပေး

“ဒါဆို ကုန်ကျစရိတ်များမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်
တောင် ဘယ်သူမှန်းမသိတာ ဘယ်သူက ကျွန်တော့်အတွက် အကုန်
ခံမှာလဲ၊ ဘယ်သူက. . ကူညီမှာလဲ. . ဆရာရယ်”

လွယ်မယောင်နှင့် ခက်နေသည့် ပြဿနာကြောင့် ဆရာဝန်
ပါ ခေါင်းစားသွားရသည်။

“နာမည်လောက်သိရင်တောင်. . ကျန်တာ ဆက်စုံစမ်းလို့
ရသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်. . ဆရာ”

လူရွယ်က အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ နှိုက်ထုတ်စစ်ဆေးကြည့်
သည်။ ဖုန်းတစ်လုံး အရင်ထွက်လာသည်။ ကားတိုက်ခံလိုက်ရ၍
ပြုတ်ကျသောအရှိန်ကြောင့်. . ဖုန်းစကရင်မှန်ပါ အက်ကွဲနေလေ
သည်။ ပါဝါဖွင့်ကြည့်တော့လည်း မရ. . ။

ပိုက်ဆံသုံးထောင်ကျော်နှင့် ဘောက်ချာတစ်စောင်ပါ ထပ်
ထွက်လာပြီးနောက် အိမ်သော့တစ်စုံကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

ဆရာဝန်က ဘောက်ချာကို ယူကြည့်သည်။

“လိပ်စာအရတော့ တာမွေမြို့နယ်ထဲက စတိုးဆိုင်ပဲ. . ၊
ခင်ဗျား တာမွေမှာနေတာလားမှ မသိတာ၊ တာမွေကို အခြေခံပြီး
စုံစမ်းကြည့်ပေါ့၊ ရဲစခန်းမှာ အကူအညီတောင်းကြည့်ရင် ကောင်း
မယ်၊ နောက်ပြီး. . သော့တစ်စုံပါတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားမှာ အခန်း
ဖြစ်ဖြစ် နေစရာတစ်ခုခုတော့ ရှိရလိမ့်မယ်”

“အပ်ပျောက်ရှာတာကမှ လွယ်ပါဦးမယ် ဆရာရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားကြည့်ရမှာပဲလေ၊ တာမွေရဲစခန်းကို
သွားဗျာ. . ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ အခြေအနေကို မှတ်ချက်ရေးပေး
လိုက်မယ်”

ဆရာဝန်က ဆေးရုံတံဆိပ်တုံး နှိပ်ထားသော စာရွက်နှင့်
မှတ်ချက်ရေးပေးလိုက်သည်။ ထိုစာရွက်ကို လူရွယ်က အင်္ကျီအိတ်ထဲ
ခေါက်ထည့်လိုက်ပြီး. . .

“ဒါဆို ကျွန်တော်ဆေးရုံက ဆင်းလို့ရပြီလား ဆရာ”

“အင်း. . လူနာရှင်လည်း မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားကလည်း ဘာမှ
မမှတ်မိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျွေးမထား. . အဲ. . အဲ. . ဘာ
မှတာဝန်မယူနိုင်ဘူးဆိုတော့. . .”

“ဆင်းလို့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်ပါ ဆရာရယ်၊ ဒါဆို ခွင့်ပြုပါ
ဦး၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် လိုက်ရှာလိုက်ပါဦးမယ် ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခင်းဗျားရဲ့စိတ်ကလေး အမြန်ပြန်တွေ့
ပါစေဗျာ”

ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေဟု လူရွယ်မပြောတော့ဘဲ ဆေးရုံမှ
ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။ ဆေးရုံအပြင်သို့ ရောက်သည့်အခါ တောင်
ကြည့်မြောက်ကြည့် ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။ ဆေးရုံဆိုင်းဘုတ်
ဖတ်ကြည့်တော့ မြောက်ဥက္ကလာ ဖြစ်နေသည်။

သူ့ကိုကားနှင့် တိုက်ခဲ့သူတွေပဲ ဝေးရာဆေးရုံ ပို့ခဲ့တာလား၊
သူကပဲ မြောက်ဥက္ကလာ ရောက်နေတာလားဆိုတာလည်း စဉ်းစားလို့
မရ ဖြစ်နေရှာသည်။

“အင်း. . ငါ့ကိစ္စက တာမွေရောက်မှ ရှင်းလို့ရမှာ၊ ငါဘယ်

သူလဲဆိုတာ တာမွေရဲစခန်းက သိပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ. . ”

လူရွယ်က ဆိုက်ကားသမားအား ဆရာတင်ကာ မြောက်ဥက္ကလာပမှ တာမွေရောက်သည့် လိုင်းကားကိုမေးပြီး တက်စီးလာလိုက်သည်။ ထိုင်ခုံမှာ အကျအနထိုင်ရင်း သူဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေလဲ၊ အဖေအမေတွေက ဘာလုပ်သလဲ၊ သူ့အဆင့်က ဘာလဲဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားကြည့်သည်။

သို့သော်. . အဖြေကမထွက်၊ ခေါင်းကိုက်တာသာ အဖတ်တင်သွားသည်။ ဘာဆိုဘာမှ စဉ်းစားလို့မရ. . ။ မထူးတော့သည့် အဆုံး ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အပြင်ရှုခင်းကိုသာ ငေးမောရင်း လိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။

“ဖူး! . . ”

ထိုစဉ် သူ့နားသယ်စပ်အား တစ်ယောက်ယောက်က လေနှင့် မှုတ်လိုက်ရသလို ယားကျိကျိဖြစ်သွား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသည်က မုတ်ဆိတ်ဖားဖားနှင့် ‘အရာကြီး’တစ်ယောက်၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် တခေါခေါဟောက်၍ အိပ်မောကျနေလေသည်။ ဒီအဘိုးကြီးအနေနှင့် သူ့နားသယ်စပ်ကို လေနှင့်မှုတ်၍ နောက်စရာအကြောင်းတော့မရှိ. . . ။

လူရွယ် အူတူနှင့် တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ကားက တာမွေဈေးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ လူတွေစည်ကားသော နေရာဖြစ်၍ အတက်အဆင်းများလှသည်။ နောက်ထပ် လူတွေထပ်ခေါ်ကာ စောင့်တင်နေသည်မို့ အချိန်အတော်ကြာသွားသည်။

ထိုစဉ်မှာ ကုပ်က ယားကျိကျိ ဖြစ်လာပြန်၏။ လူရွယ်နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ နောက်ခုံမှာ ဆရာလေးတစ်ပါး ထိုင်နေသည်။ ဆရာလေးကလည်း သူ့ကို အဖက်လုပ်စရာအကြောင်းမရှိ။ လူရွယ်က သူ့ကုပ်ကို လက်နှင့်အုပ်ထားလိုက်၏။ သူ့ဘေးမှာလည်း ထိုင်နေသူ မရှိတော့သဖြင့် အပြင်က လေတိုက်တာပဲ ဖြစ်မည်ဟု တွေးလိုက်သည်။

“ဖူး! . . ”

ထိုသို့တွေးနေစဉ်မှာပင် နားသယ်စပ်က ဆံပင်တွေ လူးလွန်လှုပ်ရှားသွားပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါက အသိသာကြီးမို့ လူရွယ် ပြူးပြူး ဖုတ်ဖုတ် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟ. . ဘာလဲဟ၊ ကားထဲလည်း လေမဝင်ဘဲနဲ့ ဘယ်က ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ တစ်ယောက်ယောက် လေနဲ့လိုက်မှုတ်နေသလိုပဲ”

သူ့ဘာကြောင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း အဖြစ်တွေ ကြုံနေရသလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေ၏။ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေစဉ် သူ့ဘေးနဲ့သို့ ခပ်ငယ်ငယ်ချောချော မိန်းခလေးတစ်ယောက် လာထိုင်လေသည်။

ကောင်မလေး နေသားတကျပြင်၍ ထိုင်နေစဉ်မှာပင် သူ့ချက်နှာတစ်ပြင်လုံးကို လေနှင့်အမှုတ်ခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။ လူရွယ်မှာ ထိုအဖြစ်အတွက် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရ၏။

ကောင်မလေးလုပ်တာ မဟုတ်မှန်းလည်းသိ၍ စိုးရိမ်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ရာက သူ့ကိုကျိစယ်နေတာများလား တွေးမိတော့

စိတ်ထဲမှာ မလုံခြုံသလို ဖြစ်လာခဲ့၏။

“ကိုယ့်ဆရာ တာမွေရဲစခန်းဆို . . အခုရပ်ရင် . . ဆင်း၊ ရှေ့ ဆက်လျှောက်သွားလိုက် လမ်းဆုံကျော်တာနဲ့ရောက်ပြီ”

“ဟုတ်လား ကျေးဇူးပဲ . . ”

လူရွယ်ကားပေါ်မှဆင်းဖို့ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ကောင်မလေးက ကိုယ်ကိုတိမ်း၍ လမ်းဖယ်ပေးသည်။ လူရွယ် တိုးအထွက်ကောင်မလေးပေါင်ပေါ်သို့ ထိုင်လျက်သားလေး လဲကျသွား၏။

“ဟာ! . . ”

“ဟဲ့! . . ဟဲ့! . . အမလေး . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ လူတစ်ဟက်လုံးတောင် မမြင်ဘူးလား သေနာရဲ့ . . ၊ ရုပ်ကိုက ကာလနာသးတိုက်ခံရတဲ့ရုပ်နဲ့ . . ”

မှန်နေတော့လည်း လူရွယ်ငြိမ်နေရသည်။ မိန်းမလေးက ကိုယ်လုံးကြီးကိုတွန်းထုတ်ကာ ကျိန်ဆဲနေ၏။

သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းလိုက်တာလား၊ ကားနှိပ်တင်လိုက်၍ ဟန်ချက်ပျက်သွားတာလား မပြောတတ် . . . ဘဲတုံ့အားနာနှင့် သွက်သွက်ထကာ အမြန်တောင်းပန်လိုက်ရသည်။

“ဆော . . ဆောရီးနော် ကားက ဆောင့်ထွက်လိုက်လို့ . . ”
ထိုစဉ် . .

“အမလေး!”

ကိုယ်က ထပ်ယိုင်လာသဖြင့် အနားမှလူများ ဝိုင်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် မင်းသားကြီးစပယ်ယာ အနားရောက်

လာပြီး . .

“ခင်ဗျားကလည်း . . ခင်ဗျားကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ဘာလို့တက်မိရတာလဲ”

“မတော်လို့ပါဗျာ”

သူ စပယ်ယာကိုပါ ထပ်တောင်းပန်နေရသည်။

“ညီမလေး . . ဘယ်နာသွားသေးလဲ၊ အစ်ကိုကြီး သူ့ကို . . ချလိုက်ရမလား . . ရှေ့မှတ်တိုင်ကျရင်လေ . . ဟဲဟဲ”

လာနောက်နေသော စပယ်ယာအား ကောင်မလေး ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့်သာ မျက်စောင်းထိုးနေလေတော့သည်။ လူရွယ်လည်း ပြဿနာရှည်မှာစိုး၍ ခေါင်းငုံ့ပြီး အပေါက်ဝသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကားရပ်သည်နှင့် သူ့အရင်ဆုံး ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ စပယ်ယာမှာထားသည့်အတိုင်း ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ ကျောက်မြောင်းလမ်းဆုံ မီးညှို့အကျော်တွင် ဗြိတိသျှခေတ်လက်ရာ အနီရောင်အုတ်တိုက် အဆောက်အအုံကို တွေ့ရသည်။

ဒါ . . တာမွေဂတ်တဲ(သို့မဟုတ်) တာမွေရဲစခန်းပင်ဖြစ်ရမည်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ သိသလိုလို ရှိနေ၏။

လူရွယ် စခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး တာဝန်ကျရဲအရာရှိအား ဆေးရုံမှစာကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ အရာရှိက ဆရာဝန်၏ မှတ်ချက်တို့ဖတ်ပြီး . .

“Accident ကြောင့် Amnesia ဖြစ်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော်ဘာမှ ပြန်မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ဘာကူညီရမလဲ”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ စုံစမ်းပေးပါလား”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့က စုံစမ်းပေးရမယ် ဟုတ်လား..”

ရဲလည်း ခေါင်းစားသွားဟန်နှင့် ခုံကိုမှီ၍ အညောင်းဆန့် လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ လက်ငွေတွေ ရှိတယ်လေ”

“ဟား.. ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ခိုးဆိုးနှိုက်တွေရဲ့ လက်ငွေ မှတ်တမ်းပဲရှိတာ၊ ခင်ဗျားက အဲဒီအုပ်စုဝင်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

မျက်နှာလေးငယ်သွားရှာသည်။

“လက်ငွေကို ကွန်ပျူတာနဲ့ စစ်ဆေးတာကလည်း စီအိုင်ဒီ မှာပဲလုပ်လို့ရတာ.. ခင်ဗျားကိစ္စ ဖြေရှင်းဖို့အတွက် ပြည်ထဲရေးနဲ့ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး နှစ်ခုပူးပေါင်းပြီး တာဝန်ယူရမယ့်ကိန်းပဲ”

လူရွယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားတော့၏..

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိတော့မယ့် အတူ တူ အချုပ်ထဲပဲထည့်ထားပါဟု တောင်းပန်ရတော့မည်လားမသိ..

ထိုအခိုက်..

“ကိုရဲမိုး..”

လူရွယ် အသံလာရာ သူ၏ဘယ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ ဘယ်သူမှမရှိ..

“ကိုရဲမိုး..”

အသံထပ်ကြားနေ၍ သူ၏ညာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိ

သည်။ ထိုအခိုက် သူ့ဘေးမှထိုင်ခဲ့တွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆောက်နေတာတွေ့၍ အံ့သြသွားရသည်။ စောစောက ဝင်လာတုန်း ထဲ သူ့ဘေးခုံတွင် ဘယ်သူမှမရှိသည်ကို သတိပြုမိထား၏။

ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လိုများ ရောက်လာပါလိမ့်..

ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြ၍ လူရွယ် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား၏။

သူ မသိတာလား.. မမှတ်မိတော့တာလား ဝေခွဲမရသဖြင့် ထပ်ကြည့်မိပြန်သည်။

“ရှင့်နာမည်က.. ရဲမိုး၊ အသက်က (၂၇)နှစ်၊ နေတာက ကျောက်မြောင်း သတိပဋ္ဌာန်လမ်း အိမ်နံပါတ်(..) တတိယထပ် မှာ.. ရှင်မှာမိသားစုမရှိ..”

“ဟင်!.. ခင်.. ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ကောင်မလေးက သူ့နာမည် အသက်နှင့်လိပ်စာကို ပြောပြ ၍ တအံ့တသြ ဖြစ်သွား၏။ ရဲအရာရှိကလည်း လူမရှိသည့်ဘေးခုံ တို့စိုက်ကြည့်ပြီး စကားပြောလိုက်သော် လူရွယ်၏အပြုအမူကို မြင် တော့ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“ဟေ့လူ.. ဟေ့လူ..”

ကောင်မလေးဆီ အာရုံရောက်နေသည့်အတွက်.. သူ့ကို ရဲအရာရှိကခေါ်နေတာ လူရွယ်မကြားမိ။

“ဟိုမှာ.. ခေါ်နေတယ်”

ကောင်မလေးက သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးကာ ညွှန်ပြသတိပေး ခဲ့ရှေ့သို့ သူပြန်ကြည့်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်... တကယ်ပြောတာ၊ အဲဒီကောင်မလေးက
ကုန်နာမည် ရဲမိုး၊ အသက် (၂၇)နှစ်၊ ကျောက်မြောင်း သတိ

အခန်း[၂]

ရဲစခန်းနှင့် သတိပဋ္ဌာန်လမ်းက တစ်မှတ်တိုင်လောက်သာ
ဝေးသည်ဟု သိရသလို. . သူလည်း ဒီရပ်ကွက်သားဆိုတော့ အသိ
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွေ့နိုင်သည်ဟု တွေးပြီး ရဲမိုး
ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် လမ်းလျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

ဟိုငေးဒီငေးနှင့် လျှောက်လာစဉ် သူ့ရှေ့ လူတွေကြားထဲ
စောစောက ရဲစခန်းမှာတွေ့ခဲ့သည့်. . . ဖက်ဖူးရောင်ဝမ်းဆက်နှင့်
ကောင်မလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ကောင်မလေးက လှည့်

ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့်မို့ . . ရဲမီး ပြေးလိုက်သွား၏။

အနားရောက်တော့လည်း မတွေ့ရတော့ . . . ဟိုးရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လူတွေကြားထဲ ရောက်နေပြန်သည်။ ထိုကောင်မလေး နောက်လိုက်ရင်းနှင့်ပင် သတိပဋ္ဌာန်လမ်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကားတွေရပ်ထားပြီး . . လေရောင်းလေဝယ် လုပ်နေကြသည့် ကားပွဲစားတန်းကို ကျော်လာခဲ့သည်။

လျှောက်လာရင်း ကန်ထရိုက်တိုက်တစ်လုံး၏ လှေကား အပေါက်ဝတွင် ဖက်ဖူးရောင် ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ကြည့်ရတာ . . သူ့အိမ်အပြန်လမ်းကို ကူညီလမ်းပြပေးနေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေ၏။ တိုက်နံပါတ်က . . ကောင်မလေး ပြောလိုက်သော နံပါတ်ပင်ဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်ညာဘက်ခန်းမှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာပြီး သူ့ကို ပြုံးပြသွားသည်။ သူ့ကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အဖြစ်မို့ ရဲမီး အားတက်သုရော ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ခြင်းတောင်းဆွဲပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားသဖြင့် စကားပြောခွင့်မရလိုက် . . ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိ . . သူ ဒီတိုက်မှာနေသည်ကို သိသူတွေရှိသဖြင့် ရဲဝံ့စွာပင် တိုက်ပေါ်တက်လာခဲ့သည်။

သော့ခတ်ထားသော တတိယထပ် ယာဘက်အခန်းရှေ့ရပ်မိမှ . . သူ့မှာ သော့ပါတာ သတိရသွားပြီး သော့ခလောက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဂလောက် . . ”

ထိုအသံကြားမှ ရဲမီးရင်ထဲက အလုံးကြီးကျသွားလေတော့သည်။ ကိုယ့်အခန်းဆိုသော အသိစိတ်က သူ့ရင်ကိုအေးချမ်းသွားစေသည်။ အခန်းထဲ သွက်သွက်ဝင်ကာ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်၏။

အခန်းတွင်းမြင်ကွင်းက သူနှင့်မရင်းနှီးသလို ဖြစ်နေလေသည်။ ရှုပ်ပွနေသော ပစ္စည်းအထားအသိုက် . . ဒီအိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းနေမှန်း သိသာစေသည်။

သူ့မှာ မိဘအသိုင်းအဝိုင်း မိသားစုမရှိဟု ကောင်မလေး ပြောခဲ့တာ မှန်နေလေပြီပေါ့ . . ။

ရဲမီး စားပွဲ၊ ဗီရို၊ အံဆွဲတွေ မွေနှောက်၍ သူနှင့်သက်ဆိုင်မည့် အထောက်အထားများကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ နေရာအနှံ့အမျိုးတူ လိပ်စာကတ် ဆယ်ခုလောက်သာတွေ့ရသည်။

စားတော်ကံ ထမင်းဆိုင် လိပ်စာကတ်တွေချည်း သူ့ဆီမှာ ဘာလို့ရှိနေမှန်း ရဲမီး စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေပြန်သည်။ သူ ဒီဆိုင်နဲ့များဝက်သက်နေတာလား . . . ။

တခြားသိသာထင်ရှားသော အချက်အလက် အထောက်အထားများကို မတွေ့ရသဖြင့် ခေါင်းနောက်လာသည်သာ အဖတ်တင်၏။

ခုတင်ပေါ်မှ ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်ကို ဖယ်ပြီး . . ရဲမီး လှဲအိပ်လိုက်တော့သည်။ သူ အတော်ပင်ပန်းနေလေပြီ . . ကားတိုက်ခံထားရ၍လည်း တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲလို့နေ၏။

နဖူးမှ ပလပ်စတာကို ခွာပြီး စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် လှည့်ပစ်လိုက်

၂၆ အဝတ်စာ

သည် မကျိုးမပဲ့သော်လည်း . . အတွင်းကြေ ကြေနေပြီလား မပြော
တတ်။ စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်၏ အလိုအလျောက်
တုံ့ပြန်မှုအရ ရဲမိုး ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂

ကိုယ်တိုင်ရေးသားဖို့ ၂၇

အိပ် မက်ထဲတွင် အဆက်အစပ်မရှိသည့် အဖြစ်တွေ တစ်
တွက်ချင်း ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်နေရသည်။ ဘာတွေမှန်းလည်းမသိ။
သူ ရေနစ်ပြီး ဝူးဝူးဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။
သူ တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ကယ်လျှောက်စီးလို့နေသည်။
ပက်ကင်ထုပ်ကာ အလှဆင်ထားသော ပန်းတစ်ပွင့် . . သူ
လက်ဆောင်ရလိုက်သည်။ ထို့နောက် . . သူ မှောင်မည်းနေသော
နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သွား၏။ အမှောင်ထဲမှ လူတစ်ယောက် သူ
ရွေ့တွင် လာရပ်လေသည်။ ရယ်ကျဲကျဲကြည့်နေသော ထိုသူက . .
အခြားသူမဟုတ် . . သူပဲဖြစ်နေလေ၏။
ထိုစဉ် . . သူ့ကို ကားတစ်စီး ဝင်တိုက်သွား၏။

“ဒုန်း!”

“အမလေး . . ဗျ”

ထိုအခါကျမှ ရဲမိုး လန့်နိုးသွားတော့သည်။

“ဟူး..”

အရင်ဆုံး.. ကိုယ်ဘာကောင်လဲဆိုတာ မသိသည့်ဒုက္ခအတွက် ရဲမိုး သက်ပြင်းမောကို ချမိသည်။

တစ်ဖက်စောင်းလျက် ဘယ်လောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားမှန်းမသိ၊ ဖိအိပ်ထားသော လက်တစ်ဖက်ပင် ကျဉ်တက်လို့နေသည်။ သို့နှင့်.. စောင်းအိပ်နေရာမှ ရဲမိုး ပက်လက်လှန်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူ့အပေါ်မှမိုးကာ စိုက်ကြည့်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လေထဲမှာပေါ်လောကြီး ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသည်။

“အောင်.. အောင်မလေးဗျ.. သရဲ.. သရဲ”

ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးစုံမှိတ်ချလိုက်ရသည်။

ထပြီး ထွက်လည်းမပြေးရဲ.. ။

ထွက်ပြေးမှ နောက်ကလှမ်းဆွဲလိုက်မှာကို ကြောက်နေမိသည်။

အတန်ကြာမှ.. မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ လေပေါ်တွင် ကောင်မလေးကို အေးဆေးစွာပင် တွေ့နေရသေး၍.. အိပ်မက်များလား အထင်ဖြင့် လှမ်းမေးကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်.. အိပ်မက်၊မက်နေတာလားဟင်”

အသံတုန်ယင်စွာ ပြောလိုက်သော ရဲမိုးစကားကို သူမက ခေါင်းခါပြလေ၏။

ရဲမိုး အံ့အားသင့်သလို မော့ကြည့်ပြီး..

“အဲဒါဆို ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ကောင်မလေးက စူးစိုက်စွာပြန်ကြည့်ပြီး..

“ကျွန်မက.. သရဲလေ”

“အာ.. မဟုတ်ပါဘူး.. ငါ.. ငါ အိမ်မက်မက်နေတာပါ”

ရဲမိုးကြောက်စိတ်ကို ဖုံးကွယ်ရင်း.. မျက်လုံးပြန်မှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မပြောပြီးပြီပဲ.. ဒါ အိမ်မက်မဟုတ်ပါဘူးလို့”

အသံတွေ ကြားနေရသေးသဖြင့် လက်အုပ်ချီကာ ဘုရားတမိသည်။ ဘုရားစာ မှတ်မိသလောက်လေး ရွတ်အပြီး.. မျက်ခွံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပင့်တင်ကြည့်သည်။

မြင်ကွင်းထဲမှာ လေထဲကကောင်မလေး မရှိတော့.. ။

“ဒီအခန်းက လူပျိုတစ်ယောက်ရဲ့အခန်းမှန်း ကြည့်တာနဲ့ သိသာတယ်”

အသံကြောင့် ရဲမိုး အလန့်တကြား ထထိုင်လိုက်လေသည်။ ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် အခန်းထဲ ဝေဝဲကာ ရှာကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထဲ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနှင့် လျှောက်သွားနေသော ကောင်မလေးကို တွေ့ရလေသည်။

ရဲမိုး မယုံနိုင်သလို မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်၍ အသေအချာ ထင်ကြည့်၏။

“အိုး.. နံလိုက်တာ တကယ်ပါပဲ၊ မလျော်ဘဲ ပစ်တင်ထားတာနဲ့တယ်.. နံဟောင်နေတာပဲ၊ အကုန်လုံး လျှော်ရမယ့်အဝတ်

တွေချည်းပဲ. .”

သူမက တန်းပေါ်ပစ်တင်ထားသော အဝတ်များ၏ အနံ့ အသက်ကြောင့် နှာခေါင်းကို လက်ကလေးနှင့်အုပ်ပြီး ညည်းညူလိုက်သည်။ သူ ညစ်တီးညစ်ပတ်နေတာကို အထုပ်ဖြည့်ပြသလို ဖြစ်၍ ရဲမိုး မစိုသလောက်လေး ရှက်မိသွားသည်။ လေသံနှင့် အပြစ်တင်သလို လှမ်း၍ပြောနေပုံက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့်. . .။

သူမကို ရဲမိုး လက်ညှိုးထိုးပြီး. . .

“မင်း. . မင်းက သရဲလား”

“ကျွန်မ နာမည်က သက်သခင်ပါ။ ကျွန်မ သရဲဆိုတာ. . မယ့်ဘူးဆိုရင်တော့. . .”

သက်သခင်က လမ်းမလျှောက်ဘဲ. . သူ့ရှေ့သို့ ရွတ်ခနဲ ရွေ့လာလေသည်။

“အမလေး. . ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟ”

ရဲမိုး ထိုးထားသော လက်ညှိုးကိုရုပ်၍ အခုန်မြန်နေသော ရင်ဘတ်ပေါ် တင်လိုက်ရသည်။

အနားရောက်လာသော သက်သခင်က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လာရပ်ရင်း. . .

“ကဲ. . ရှင်ဘယ်လိုမြင်လဲ”

ကောင်မလေးက သူ့ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး မေးလေသည်။

ရဲမိုးမှာ အသည်းတုန်အူတုန်ဖြင့် ထိတ်လန့်နေတော့၏။

“ယုံ. . ယုံပါပြီဗျာ”

“ရှင်. . ကျွန်မကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးလား”

ပြောနေတဲ့ပုံစံက အစ်မကြီးတစ်ယောက်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို. . ၊ ထို့ထက်ပို ပွင့်လင်းစွာ ပြောရလျှင် ချစ်သူချင်းစားတစ်ယောက်လို ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကားပေါ်မှာ လိုက်နှောင့်ယှက်တာ မင်းပဲမဟုတ်လား. . ၊ မင်းနဲ့ငါက အရင်တုန်းက သိခဲ့ကြလို့လား”

“ရှင်ကို ကျွန်မသိနေတယ်. . ၊ အဲ့ဒါ. . သိကျွမ်းခဲ့ဘူးတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပဲပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး. . မင်းက သရဲဆိုရင် ဘာလို့ ငါ့ဆီလာနေတာလဲ နေစရာမရှိဘူးလား၊ ဘာလို့ အခန်းထဲထိ လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာလဲ”

“ရှင် အတိတ်ကို မေ့နေတယ်မဟုတ်လား၊ ရှင်ကို ကူညီချင်လို့ ကျွန်မ အနားရောက်လာတာ၊ ကဲ. . ရှင်းပြီလား”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို ရဲမိုး နားကပ်လာသည်။ သက်တူရွယ်တူ သူမက ဖြစ်ခြောက်သော်လည်း ရဲမိုး တဖြည်းဖြည်းကြောက်လာမိသည်။ သို့နှင့် အိမ်ခန်းထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြေးနေရ၏။

သို့သော်. . ရဲမိုးဘယ်သွားသွား သူမက လှစ်ခနဲ အနားသို့ ထောက်လာမြဲဖြစ်ရာ. . ကြာတော့ သရဲမမောသော်လည်း. . ရဲမိုး အောလာသည်။ ဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်တော့မှန်းသိလာ၍ ရဲမိုး အိမ်ထဲမှထွက်ပြေးဖို့ စဉ်းစားရတော့သည်။

တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ကာ တံခါးနားသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးကပ်သွား၏။ သူမကိုလည်း အလစ်မပေးတမ်းကြည့်ကာ တံခါးတို့ ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် အပြင်ထွက်ကာ တံခါးတို့

ဆောင်ပိတ်လိုက်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ဘာသံမှထပ်မကြားရတော့၍ သက်ပြင်းကို အခန်းထဲကသူမ မကြားအောင် ခိုးချလိုက်ရသည်။

“ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“ဟင်! . . .”

အသံလာရာက နောက်ဘက်ကမို့ သူမ မြင်မြင်,မမြင်မြင် တတွေကို မျှီချလိုက်ရလေသည်။ ခေါင်းကို ဘေးသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီလောက် လှည့်အပြီးတွင်တော့ ခြေသလုံးဖွေးဖွေး လေးနှစ်ချောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

လေပေါ်မြောက်နေပြန်ပြီအထင်နှင့် ကြည့်မိတော့ လေးလွှာကိုတက်သော လှေကားလက်ရန်းပေါ်တွင် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကိုပြုကာ လှမ်းကြည့်နေသော သက်သခင်မှာ လှေကားလက်ရန်းလေးပေါ်တွင် ပြုတ်မကျအောင် ဘယ်လိုထိုင်နေသည်မသိ. . .။

“ဘယ်သွားမလို့လဲလို့ မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မေးခွန်းကို မဖြေတော့ဘဲ. . . ရဲမိုး လှေကားမှ ဆင်းပြေးသွားတော့သည်။ လှေကားအောက်တွင် လမ်းပေါက်ပိတ်ရပ်နေသော သူမကိုတွေ့ပြန်တော့ ရဲမိုး ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မပြောသားပဲ. . . ဒီက သရဲပါလို့. . . ခစ်ခစ်”

သက်သခင်မှာ တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ပြောလိုက်သဖြင့်. . . ရဲမိုး မခံစားနိုင်တော့ဘဲ သူမကိုတွန်းတိုက်၍ ဆင်းပြေးရလေသည်။ သူမနှင့်တိုက်မိသော်လည်း အထိအတွေ့ကို မခံစားရဘဲ သူသာ အချိန်

ထွန်ပြီး လှေကားသုံးထပ်လောက် တလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားရသည်။

“အ! . . သေပါပြီဗျ. . .”

လူးလဲထကာ မော့ကြည့်တော့ သက်သခင်က သဘောကျတာ ရယ်နေ၏။ ရဲမိုး ဒေါ်ပွသွားသော်လည်း လူနှင့်သရဲ ဖြစ်နေ၍ ပြေးနိုင်မှလွတ်မည်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီး ဒရောသောပါးနှင့် တိုက်အပြင် ပြေးထွက်လိုက်သည်။ လမ်းပေါ်ရောက်မှ သူ့စိတ်ယဲလုံခြုံသွားသလို ခံစားရလေ၏။

သူ ဘယ်ကိုသွားရင်ကောင်းမလဲ. . . ဒီအနီးအနားမှာ သူ့အသိမိတ်ဆွေတွေ မရှိတော့ဘူးလား. . .။

ဘာကိုမှ တိတိကျကျ စဉ်းစားမရသည့်အတွက် ရဲမိုး စိတ်လေသွားသည်။ သူမ လိုက်လာလေဦးမလား မိုးရိမ်စိတ်နှင့် နောက်ကြောင်းမအေးဘဲ လှည့်ကြည့်ရင်း. . . ရဲမိုး ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူဘယ်လောက်ကြာအောင်ပင် အိပ်ပျော်ခဲ့သည်မသိ အပြင်တွင် မိုးတော်တော်ချုပ်နေပြီ။ လမ်းပေါ်တွင် လူသွားလူလာက ခုင်းလို့နေပြီဖြစ်သဖြင့် မိုးလင်းပေါက်ဖွင့်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားထိုင်နေမည်ဟု စိတ်ကူးပြီး ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာခဲ့သည်။

လူကြားသူကြားထဲမှာတော့. . . သူ့ကို သရဲကောင်မလေး ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူးဟု အတွေးများနှင့် အားတက်သွားသည်။

သူ့ဘာသာ လိုက်လာလာ,မလာလာ အရေးမစိုက်တော့ဘဲ

လျှောက်လာကာမှ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် သူမက ကြိုရောက်နေလေသည်။ လှမ်းနေသောခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဟာကွာ... ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ”

ရဲမိုး နောက်ပြန်လှည့်ကာ ပြေးရပြန်သည်။ ထိုစဉ်... .

“ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်... ဝေါင်း... ဝုတ်ဝုတ်...”

လူရှင်းချိန်မှို့... သူထွက်ပြေးသည်ကို လမ်းသလားနေသည့် ခွေးတွေ မျက်စိနောက်သွားသည်ထင်... . ခွေးဟောင်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။ သရဲကတစ်မျိုး ခွေးကတစ်မျိုးနှင့်ဆိုတော့ ရဲမိုး အကြီးအကျယ် ညစ်နေမိတော့သည်။

သူဘယ်ကိုပြေးပြေး သက်သခင်ဆိုသော သရဲမချောချောလေးက... . ရှေ့မှကြိုစောင့်၍တစ်ဖုံ၊ ဘေးချင်းကပ်လိုက်၍တစ်မျိုး အမျိုးမျိုး ကျီစားလျက်ရှိလေသည်။

ရဲမိုး ကြောက်ကြောက်နှင့် စွတ်ပြေးလာခဲ့ရာ တစ်နေရာအရောက်တွင် အမူးသမား နှစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိပြန်၏။

“ဟာ... . ဟေ့ကောင် မင်းမမြင်ဘူးလား၊ မင်းက ဘာကောင်လဲ၊ ငါ... . @#%&^&*!~... . .”

မူးနေသော်လည်း... . လေသံခပ်ပြင်းပြင်းဖြင့် အော်ဆဲနေသောအသံက ကျားဟိန်းတာထက်ပင် ကြောက်စရာကောင်းသွားတော့သည်။

“ဆော... . ဆောရီးပါဗျာ၊ ကန်တော့... . ကန်တော့... . သရဲအဲ... . ဟို... . ခွေး... . ခွေးလိုက်လို့ပြေးရင်း ဝင်တိုက်မိတာပါ ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

ထိုစဉ် သက်သခင် အနားရောက်လာ၍ သတိလက်လွှတ်ရဲမိုး လှည့်အော်လိုက်သည်။

“မင်းကို ငါအနားမလာနဲ့လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ဟမ်!... . ဘာကွာ... .”

အမူးသမားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ဩညံကာ ကြောင်သွားကြသည်။

“မင်းက ဘာလဲကွ၊ ငါတို့ကို လာနောက်နေတာလား၊ ငါတို့ဘာကောင်တွေလဲ မင်းမသိဘူးလား... . ကျောက်မြောင်းသားကွ... . ကျောက်မြောင်းသား... .”

ပြောရင်း ယိုင်နွဲ့ကာ... . မြေကြီးပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို လိုက်ရှာနေကြသည်။

သူတို့ရှာဖွေနေသောပစ္စည်း တွေ့သွားလေပြီ။ ထိုအရာက နီနီရဲရဲ ထက်ပိုင်းပြတ်နေသော အုတ်နီခဲကျိုးပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

မကြာမီ အုတ်နီခဲပျံ့ လာတော့မည်ဖြစ်၍ ခွေးပြေးဝက်ပြေးထိုနေရာမှ ပြေးရလေသည်။

“ဟာ... . ပြေးပြီကွ... . ထုကွာ... .”

“ဝိုး!... . ဝုတ်!... .”

သူ့အဖြစ်က သရဲမကို ရှောင်ပြေးနေရသည့်ကြားထဲ... . အုတ်နီခဲကိုပါ ငွဲ့ရှောင်နေရသေးသည်။

ဆယ့်တစ်နာရီခွဲဝန်းကျင် ညအချိန်မတော်တွင် ခွေးတစ်ကောင်နှင့် ပြေးလွှားနေရသော ရဲမိုး၏ဒုက္ခက မသေးလှ... . ။ ကားကိုက်ခံ

ထားရသူတစ်ယောက်အနေနှင့် အမောဖောက်ရုံမျှမက လျှာထွက်ပြီး သေချင်စော်နံနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ပြေးလွှားရင်းနှင့် ရဲမိုး မလွှဲကုန်းဘူတာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အမောဖောက် အမြှုပ်ထွက်မတက် ပြိုင်းနေပြီမို့ ရထားလမ်းရှေ့ ဘူတာရုံတွင် ရဲမိုး ငုတ်တုတ်ထိုင်မိသည်။

ရထားလမ်းနှင့် ကွင်းပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေပြည်လေညင်းကို အားရပါးရရှုရှိုက်ရင်း.. ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုယ်ဝရစိုက်လိုက်ရသည်။

ဘယ်ရထားမှ မလာတော့သဖြင့် မြို့ပတ်ဘူတာရုံသည် ဆူသန်တစပြင်ကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းနေ၏။ ရဲမိုး လေပြည်အေးအေး လေညင်းနွဲ့နွဲ့ကို အားပါးတရရှုရှိုက်ပြီးမှ အမောပြေသွားသည်။

လောလောဆယ် သက်သင်ကို မတွေ့သဖြင့်.. စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်နေမိသည်။ ကြောက်စရာသိပ်မကောင်းသောလည်း သရဲဆိုသောအသိကြောင့် အနားမှာတော့ ရှိမနေစေချင်..။

ဘူတာရုံစင်ကြိုမှ အများသုံးထိုင်ခုံကို တည်းခိုခန်းအဖြစ် အသုံးချပြီး ဒီညကို ကုန်လွန်စေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စင်ကြိုလက်ရန်းပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းနီမလေးက တိုယ်ထင်ပြလာပြန်၏။

“ဟိတ်!..”

“အောင်မလေးဗျ..”

ရဲမိုး အလန့်တကြားအော်ဟစ်၍ ထပြေးသည်။ သို့သော်

သူမက မည်သို့မည်ပုံ လုပ်လိုက်သည်မသိ ရဲမိုး ပြေးသာပြေးနေရသည် ထိုနေရာမှမရွေး..။

“ဟောဟဲ.. ဟောဟဲ..”

ကြာတော့.. လေနုအေးတို့ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသည့်ကြားမှပင် ရဲမိုးလျှာ အလျားလိုက်ထွက်ကာ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျလာတော့သည်။

“တော်.. တော်.. တော်ပါတော့ဗျာ၊ ဆက်မခြောက်ပါနဲ့တော့.. ကုပ်ချိုးသတ်ရင်လည်း သတ်လိုက်ပါတော့”

ရဲမိုး အော်နေ၍ သနားသွားလားမသိ၊ နောက်မှဆွဲထားသောလက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ရဲမိုး ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတော့၏။ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် သူ ပြန်မထနိုင်တော့ဘဲ ထိုနေရာတွင် လှဲအိပ်နေလိုက်တော့သည်။

“ကျွန်မက ခင်လို့ နောက်တာပါ။ ရှင် အဲဒီလိုလေး လျှောက်ပြေးနေတာကိုက ချစ်စရာကောင်းလို့..”

“နောက်တာ ဟုတ်လား၊ သရဲနောက်တာကို လူကဘယ်လိုလုပ် ခံစားနိုင်မှာလဲ”

“အဲဒါကို ကျွန်မမေ့သွားလို့ပါ။ ဟိုလေ.. ရှင်နဲ့ ကျွန်မက ဘဝတူတွေပဲ ထင်သွားလို့.. ဆောရီးနော်”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်တော့လည်း ရဲမိုး သနားသွားသည်။ သူမက အိမ်ပြန်အိပ်ဖို့ပြောကာ.. နောက်ထပ် မစတော့မနောက်တော့ပါဘူးဟုလည်း အာမခံလေသည်။

ကောင်မလေးက သွားစရာနေရာ မရှိသေးသည့်အတွက်

ခဏလိုက်နေပါရစေဟုလည်း ခွင့်တောင်းလေရာ...

“ငါအရမ်းပင်ပန်းနေပြီ နားချင်တယ်... မင်းလိုက်ချင်ရင် လည်းလိုက်ခဲ့၊ ဒါပေမယ့် လုံးဝမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့... ဒါပဲ...”

“စိတ်ချပါ ရှင်ရယ်... ဘာမှ မလုပ်တော့ပါဘူး”

ရဲမိုးနှင့် သက်သခင်တို့ အပြန်အလှန် စကားပြောနေကြ သည်ကို လေညင်းခံနေသော ရထားဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ထွေ သွား၏။

ခဏတော့ စောင့်ကြည့်နေသေးသည်။

နောက်ဆုံးမှာ မအောင့် နိုင်တော့ဟန်နှင့်...

“ကိုယ့်ဆရာ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ”

“ဟု... ”

“ဘယ်သူမှမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတာ လားလို့...”

“မဟုတ်ဘူး ကောင်မလေးနဲ့ ပြောနေတာ”

“ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားကောင်မလေး”

“ခင်ဗျားဘေးမှာ ရပ်နေတယ်လေဗျာ... စိတ်ညစ်ရတဲ့ ကြားထဲ... ခင်ဗျားကတစ်မှောင့်...”

ကိုယ်ဘာသာ စိတ်မကြည်လင်ရသည့်အထဲ အင်တာဗျူး လာလုပ်နေ၍ ရဲမိုး အငေါ်တူးပြီး ဖြေလိုက်သည်။

ဒါမျိုးကျတော့ သူမကလည်း သွက်သလားမမေးနှင့်...

ရထားဝန်ထမ်း၏ လက်ထဲမှဓာတ်မီးကို လှမ်းဆွဲယူလိုက် သည်။ အားနှင့်ဆောင့်ဆွဲတာဖြစ်၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ယိုင်လဲမတတ်ဖြစ်

သွားပြီး...

“ဟာ... ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

ဓာတ်မီးက လေထဲတွင်မြောက်နေပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်နှာကို လှမ်းထိုးနေ၏။ နှစ်ယောက်ထဲသာရှိသည်ဟု ထင်ထားရာမှ မမြင် ရသော တတိယတစ်ယောက်ပါ ရှိနေမှန်း သိလိုက်ရသည့် အချိန်မှာ တော့...

“အောင်မယ်လေးဗျ... သရဲ... သရဲဗျို့...”

ရထားဝန်ထမ်းလည်း အသံကုန်အော်ဟစ်၍... အူယား ဖားယား ပြေးလေတော့သည်။ ရဲမိုး သဘောကျကာ ရယ်လိုက်မိ သည်။

ဪ... သူမက နောက်တာပြောင်တာ အတော်ဝါသနာ ပါပုံရတာပဲ...။

အချိန်ကလည်း သန်းခေါင်ကျော်နေပြီမို့ ရဲမိုး အနားယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

သူမလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာလေသည်။

ရဲမိုး ထွေထွေထူးထူး ကြောက်မနေမိတော့...။

သူမသတ်လည်း သေပါစေတော့ဟုသာ... သဘောထား လိုက်တော့၏။

အခန်း[၃]

ဦးနှောက်နှင့်အာရုံကြောဌာနက ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့ ချိန်းထားသည်က လောလောလတ်လတ်မို့ ရဲမိုးမှတ်မိနေသည်။ ဆေးရုံမှအပြန် ဖုန်းပြင်ရန်အတွက် ဖုန်းစုတ်ကလေးကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်ကာ စောစောထွက်လာခဲ့သည်။

ဆေးရုံမှာဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီးသော်လည်း ဆရာဝန်နှင့်တွေ့ဖို့ တန်းစီစောင့်ရပြန်သည်။

ဆရာဝန်ရှင်းပြနေစဉ် သက်သေခံ သူဘေးသို့ ဖျတ်ခနဲ
ရောက်လာ၍... လန့်သွားကာ ရင်ဘတ်ကို ဖိထားလိုက်ရသည်။

သက်သခင်က နားကြပ်ကို ပြန်ချထားပြီးဖြစ်သည်။ ဘာမှမရှိသည့် သူ
ဘက်လှည့်ကာ ဆရာဝန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး မေးခေါ်ရာ

၄၄ စေတီတော
သည်။

“ဟို. . ဟို. . သူပြန်ချလိုက်တယ်”

“ခင်ဗျား. . ဆေးကော မှန်မှန်သောက်ရဲ့လား”

“သောက်ပါတယ် ဆရာ၊ အခုဟာက. . ”

ထိုစဉ်. . ရဲမိုးအား ဘာမှမပြောနဲ့ဆိုသည့် အမူအရာမျိုး
လုပ်ပြကာ သူမတားလေသည်။

“ဟို. . ဟို. . ”

“မပြောနဲ့လို့ဆို. . ”

သက်သခင် အော်ပြောလိုက်၏။ ဆရာဝန်ကတော့ မကြား။

ရဲမိုး သူမကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်လည်း ရဲမိုး ကြည့်ရာ
လိုက်ကြည့်ရာ ဘာမှမတွေ့တော့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားလေ
၏။ ရဲမိုးက သက်သခင်ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ဟန်နှင့်. . .

“အဲ. . ဘာ. . ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါဘူး ဆရာရယ်. . ၊
အင်း. . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မမြင်သင့်တဲ့အရာတွေကို မြင်နေရ
တယ် ဆရာ”

“ဒီလိုလူနာမျိုးတွေ အများကြီးတွေ့ဖူးပါတယ်၊ ခြောက်
ဆယ်ရာနှုန်းလောက်ကတော့ ပြန်ကောင်းသွားကြတာပါပဲ၊ ခင်ဗျား
ကျရင်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်မယ်မသိဘူး၊ သိပ်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့. .
အရူးထောင်. . အဲ. . ဆေးရုံလည်းရှိနေတာပဲ၊ ဦးနှောက်ကြည်
ဆေးတော့ ပုံမှန်သောက်ပေါ့၊ နောက်နှစ်ပတ်မှာ တစ်ခါလာပြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ”

ဆရာဝန်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အဲယားကွန်းအခန်းထဲက ထွက်

တာရာ အိုက်စပ်စပ်ပူလောင်နေသည့် အရသာက ငြီးငွေ့ထုံထုံငါး
နှယ် ကြုံဆိုနေပြန်သည်။

ကားဂိတ်သို့ လျှောက်လာရင်း. . . သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ
မသိဘူးကြည့်ပြန်သည်။ အဖြေကတော့မရသေး။ ရဲမိုး စိတ်အိုက်လာ
သဖြင့် ကြယ်သီးအပြည့်တပ်ထားသော အပေါ်ကြယ်သီးနှစ်လုံးကို
ခွတ်ပစ်လိုက်သည်။

သက်သခင်က ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ကပ်ပါလာ၏။

“လိုက်လာပြန်ပြီကွာ. . ”

ရဲမိုး သူမကိုလည်း ဂရုမစိုက်ချင်တော့၊ ဘယ်အချိန် ဘယ်
ကာလအထိ ကပ်တွယ်ကာ ဒုက္ခပေးနေဦးမလဲတွေးကာ စိတ်ပျက်
ဆတ်ပျက် ဖြစ်နေ၏။

စီးရမည့်ကားလာ၍ ရဲမိုး ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ ခရီး
သည် ဆယ်လေးငါးယောက်လောက်ပဲ ပါသည့်အတွက် ထိုင်စရာ
နေရာရ၏။

သူမကို ကိုယ်တစ်ယောက်ပဲ မြင်နေရပြီး တခြားသူတွေ
မမြင်နိုင်တာ ဘာကြောင့်လဲ. . .

ရဲမိုး သူမနှင့် ပတ်သက်ပြီး တွေးကြည့်မိစဉ်. . .

“ရှင် ကျွန်မကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ရလည်း တဒဂ်ပါပဲ၊
အခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ. . ၊ ကျွန်မကတော့ ဘယ်သွားသွား ရှင်
သတိထား လိုက်နေမှာပဲနော်. . ”

နောက်ခုံမှ အသံထွက်လာ၏။

ရဲမိုး ဇာတ်ခနဲ နောက်သို့လှည့်ကာ စူးရဲသောမျက်လုံးများဖြင့်

အထန်ကြာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အမှန်တော့ ရဲမိုး သူမကိုတွေ့
နေသော်လည်း နောက်တစ်ခုံကျော်တွင် ထိုင်နေသော အဘွားကြီး
မှာ ခြင်္သေ့ပုံမပေါ်...။

ရဲမိုးနောက်လှည့်ကာ ဘုကြည့်ကြည့်နေသည်ကိုသာ မြင်
နေရသည်။ မဆီမဆိုင် ဘလင်းကြီးလာကြည့်သဖြင့် အဘွားကြီးက
လည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် ရဲမိုးကိုပြန်ကြည့်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့နောက်က လိုက်နေတာလဲ”

“ဘာပြောတယ် ကောင်လေး...”

“ဟိ...ဟိ...”

သက်သခင်ပြုံးကာ ကိုယ်လေးအနည်းငယ်စောင်းလိုက်
သည်။ ဒီတော့မှ နောက်တစ်ခုံကျော် အဘွားကြီးကို ရဲမိုးမြင်ရလေ
သည်။ မျက်နှာမှာ ဆူပုပ်နေပြီး သူ့ကို ဘုကြည့်ကြည့်နေလေပြီ။

ရဲမိုးအဘွားကို ရယ်ပြပြီး လက်ကာပြလိုက်ရသည်။

“အဟဲ့... အဘွားကိုပြောတာ မဟုတ်ဖူး၊ သူ့ကိုပြောတာ”

အဘွားရှေ့မှ ခုံအလွတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ရဲမိုးပြော
လိုက်သည်။ ရဲမိုး ရှက်ရှက်နှင့် သူမကိုအော်လေသည်။

“အဲဒါ... မင်းကြောင့် ဖြစ်ရတာ”

လူမရှိသော ခုံကိုလက်ညှိုးထိုးကာ ပြောနေသော ရဲမိုးကို
လိုင်းကားပေါ်မှလူအားလုံး အထူးအဆန်း ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“ကျွန်မ မကြာခင် တစ်နေရာကို သွားရတော့မယ်လေ...”

ဘဝကူးတဲ့သဘောမျိုးပဲပေါ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ မင်းက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်သိဦးမလဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုလောလောအယ်
တော့ ကျွန်မ ရှင်နားမှာပဲ နေချင်တာသိလား”

“မနေနဲ့... မင်းသွားတော့... သွား... သွား”

“ရှင်ဆီကခင်မင်မှုကို အတင်းလုယူသလို ဖြစ်နေမယ်ဆို
တာသိပါတယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို သဘောမကျဘူးမို့လား”

ရဲမိုး ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ နားပိတ်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အတင်းလိုက်ကပ်နေလို့ ရှင်စိတ်ပျက်နေတယ်မို့
လား၊ အခုလိုဆုံမိတာတောင် နောင်တတွေ ရနေတယ်ပေါ့လေ”

နားညည်းလာဟန်နှင့် ရဲမိုးထရပ်လိုက်၏။ သက်သခင်
လည်း စိတ်ဆိုးသွားသဖြင့် ရဲမိုးကို နောက်ကနေဆောင့်တွန်းလိုက်၍
ရှေ့ကို ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတော့သည်။

စပယ်ယာက တွဲထူပေးရင်း...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... ကားစီးတာ ကောင်း
ကောင်း မစီးချင်ဘူးလား”

“မင်း... ဘာလို့တွန်းတာလဲကွ”

ရဲမိုး သက်သခင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားက တွဲထူပေးတဲ့လူကို ဖော်ကားနေပြန်
ဦ”

“ဟာ... ခင်ဗျားကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တွန်းလိုက်တဲ့သူ
တို့ပြောတာ”

စပယ်ယာ အူကြောင်ကြောင်နှင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ကား
စာအချောင်ကြီးမို့ ကားပေါ်မှာရပ်နေတာက သူတို့နှစ်ယောက်

တည်း. . ။

ထိုစဉ်. . . ကားရပ်သွားသည်။ သက်သခင်က ရဲမိုးလက်
မောင်းအား အတင်းဆွဲခေါ်နေ၏။ ရဲမိုးလက်တစ်ဖက်အား လူတစ်
ယောက်ဆွဲသွားသလို လက်ကားရားဖြင့် ကော့လန်ကော့လန် ဆင်း
သွားလေသည်။

“ဘာလဲဟ. . . အူကြောင်ကျားနဲ့ မောင်းဆရာ အိမ်ဟောင်း
အနီးဆုံး. . .”

ရဲမိုးက ပလက်ဖောင်းပေါ်အရောက်တွင် သက်သခင်လက်
မှ ဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါဆင်းရဲမယ့်မှတ်တိုင်မှ မရောက်သေး
တာ. . .”

ရဲမိုး သူမနှင့်ဝေးရာ တစ်ဖက်ကားလမ်းသို့ ကူးလေသည်။
ရုတ်တရက် သူ့လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး အတင်းဆွဲပြေးသွား
သော သက်သခင်နောက်သို့ တရွတ်တိုက်ကြီး ပါသွားတော့သည်။

“ဟ. . . ဟ. . . ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ကားတိုက်ခံနေရအံ့
မယ်”

သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ဘာဖြစ်မှန်းမသိခင် ဟိုတစ်ဖက်
ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

“ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာလေ. . . အချိန်မရွေး အသက်
အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ် မဟုတ်လား. . . ကဲ. . . အခု ဒီဘက်ပလက်
ဖောင်းပေါ်ရောက်တော့ ပြီးရောပေါ့”

သက်သခင်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ပြောလေ၏။

“ဟ. . . ငါကူးနေတာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး၊ မင်းလုပ်မှ
သေမှာ. . .”

“သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိဘူးလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဒေသနာ
ပေါင်းများစွာနဲ့ ဟောတော်မူခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ သားတော်ရာဟု
လာက သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တရားကိုတောင်းတော့ မြတ်စွာဘုရားက
သတိအကြောင်းပဲ ဟောတော်မူတာ မဟုတ်လား၊ အမြဲသတိရှိနေ
တာ ကိုယ့်အတွက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ကားဆိုတာ ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး၊
စက်ပစ္စည်းဆိုတာ လူလိုသတိရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်စင်းတလေ
ဘရိတ်ပေါက်လာရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ ရှင်ရယ်၊ တိုက်မယ့်ကားက
ရှင်ကိုတိုက်ပါရစေလို့ လာမေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ရဲမိုး ခေါင်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ခါပစ်လိုက်သည်။
လေ့အပ်တာတွေကို အတိအကျလိုအပ်သယောင် လိုက်ပြောနေ
သော သူမကို ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ စိတ်တိုတိုနှင့် ဆက်လျှောက်
ထားခဲ့တော့သည်။

“အောင်မလေးဗျ. . . သေပါပြီ”

ပလက်ဖောင်းအဖုံးမရှိသော ရေစီးမြောင်းထဲသို့ ရဲမိုးခြေ
ထောက်ကျကျသွားတော့သည်။

“ကဲ. . . သတိမှမရှိတာကို၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် လမ်းပဲလျှောက်
လျှောက်၊ သတိရှင့်. . . သတိရှိရမယ်”

ရဲမိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲရင်း. . . မြောင်းထဲက ခြေ
ထောက်ကို ဆွဲထုတ်ရလေသည်။

ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်လိုများပါလိမ့်. . . ။

“ကျွန်မဘယ်သူဆိုတာ သက်သေပြချင်လို့ . ရှင်ကိုခေါ်လာတာ”

“သက်သေပြမယ်၊ သက်သေပြမယ်နဲ့ . . ကိုယ်ဟာကိုယ်သတ်သေခဲ့တဲ့ မိန်းခလေးများလား . . ပြပါဦး အဲဒီသက်သေကို . . ”

“ရှင် ကျွန်မအကြောင်းကို တကယ်သိချင်ရင် ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့ပေါ့”

သူမ တစ်ယောက်တည်း ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားသည်။

“ဟေ့ . . ဟေ့ . . နေဦးလေ”

ရဲမိုး လှမ်းခေါ်သော်လည်း လှည့်မကြည့်တော့ . . . တစ်ယောက်တည်း စွတ်ရွတ်သွားနေလေသည်။ နောက်က ရဲမိုးပြေးလိုက်သွား၏။

“ဘယ်လဲ . . ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

သက်သခင် လှည့်ကြည့်သော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ရပ်ကွက်လမ်းထဲ ချိုးကွေ့ဝင်သွားသည်။ သေသပ်လှပသော နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

ခြံဝတွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ထောင်ထားသဖြင့် ရဲမိုး ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

မသက်သခင်၊ အသတ် (၂၀)၊ (၁၉.၁၀.၁၃)တွင် ရုတ်တရက် တွယ်တွန်သည်။ (၂၀.၁၀.၁၃) နေ့လယ် (၂ : ၀၀) တွင် ရေစေ့သုသာန်သို့ ပို့ဆောင်မီးသင်္ဂြိုဟ်ပါမည်။

ဖတ်ပြီး သက်သခင်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူမက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ရဲမိုး မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

သူ့ဘေးတွင် ရောက်နေသော သက်သခင်က ပူပူနွေ့နွေ့တွယ်လွန်ခဲ့သူလေး ဖြစ်နေ၏။

သက်သခင်က သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး တိုက်ထဲသို့ခေါ်သွား၏။ ရဲမိုး လေးပင့်တုံ့ဆိုင်းစွာ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ တိုက်ထဲတွင် သတင်းမေးသူ ဧည့်ပရိတ်သတ်တချို့ ရှိနေ၏။ ရဲမိုး အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဖင်ထိုင်ရသေးသည်။ ကလေးမတစ်ယောက် ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ထိတ်မုန့်ပန်းကန်တို့ လာချပေးသည်။

အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် (၁၀"×၁၂") အရွယ်လောက်ရှိသော သက်သခင်၏ဓာတ်ပုံကို ပန်းအလှတေဝေဝေဆာဆာနှင့် ပြင်ဆင်ထားတာ တွေ့ရသည်။ ဒါ အိပ်မက်တစ်ခု မဟုတ်သလို လှည့်စားမှုတစ်ခုလည်း မဟုတ်။ သက်သခင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ခိုင်မာသော သဲလွန်စပင်ဖြစ်ပေသည်။

ခက်နေတာက ထိုကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော မိန်းမလေးက သူ့ဘေးမှာ ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သက်သခင်က ကော်ဖီနှင့် မုန့်ပန်းကန်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငြုဉ်နေပြန်သည်။ ရဲမိုးမှာသာ သူနှင့်မသိသော အသုဘအိမ်၌ သိမ်းငိုက်စိုက်ကျကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေသည်။

“ရှင် ဗိုက်ဆာပြီလား၊ ကျွန်မတော့ ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီ”

ရဲမိုး ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ သူမရှေ့သို့ ကော်ဖီခွက်နှင့် မုန့်ပန်းကန်ကို တွန်းပေးလိုက်သည်။

သက်သခင် အားပါးတရ စားသောက်နေတာကိုကြည့်ပြီး
ရဲမိုးက. .

“မင်းဘာကြောင့် ငါ့နောက်လိုက်နေတာလဲ၊ မင်းမှာလဲ
အမျိုးတွေရှိရဲ့သားနဲ့. .”

ထိုစဉ်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နေညံ့နေသော အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြ၏။ ရဲမိုး အူကြောင်ကြောင်နှင့်
ပြန်ပြုံးပြလိုက်တော့ ထိုအမျိုးသမီးက သူ့ဆီလျှောက်လာ၏။

“ဘယ်သူများလဲလို့ ကြည့်နေတာ မောင်ရဲမိုးလည်း သတင်း
လာမေးတာကိုး. . မင်းလည်း ပျောက်သွားလိုက်တာ ရဲမိုးရယ်၊ နေမ
ကောင်းလို့ အလုပ်မလာဘူးလို့ သတင်းတော့ကြားသား. .”

ဟင်. . ဒီမိန်းမကြီး ငါ့ကိုသိနေပါလား၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်။
ငါကကော ဘာအလုပ်တွေ လုပ်တာပါလိမ့်. . ။

ရဲမိုးစိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ဝတ်ကျေတမ်းကျေ
ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့. .”

“အေးကွယ်. . ကျေးဇူးပါပဲ၊ အန်တီလည်း ဒီမှာပဲ အချိန်
ကုန်နေတာနဲ့ ဆိုင်တောင်မရောက်ဖြစ်ဘူး”

“ဪ. . ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့”

ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိသော်လည်း ပြီးပြီးရော သဘော
မျိုးနှင့် ရဲမိုး ဟုတ်ကဲ့သာ ပြန်ဖြေနေလိုက်သည်။

“ဪ. . မောင်ရဲမိုး ကော်ဖီမကြိုက်ဘူးနဲ့တူတယ်၊ အန်တီ
အသစ်ပြင်ပေးမယ်နော်”

ကော်ဖီမှာ အနည်းငယ်သာ လျော့နေပြီး. . မုန့်ပန်းကန်ပါ
တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့ထားသဖြင့် မကြိုက်ဘူးအထင်ဖြင့် ထိုအမျိုးသမီးက
ပြောလည်းပြော သိမ်းလည်းသိမ်းသွားလေသည်။

“ထိုင်ဦးနော် အသစ်ပို့လိုက်မယ်”

အမျိုးသမီးကြီးထသွားတော့ ရဲမိုး သက်သခင်ကို လှည့်
ကြည့်မိသည်။ ဗိုက်မဝခင် သိမ်းသွားသည့်အတွက် စိတ်ဆိုးပြီး နှုတ်
ခမ်းစုလျက်ရှိ၏။ သက်သခင်ပုံစံကို ကြည့်ရင်း ရဲမိုးရယ်ချင်သွား
သည်။

ကော်ဖီအသစ်နှင့် မုန့်ပန်းကန် ထပ်ရောက်လာသည်။ ထို
စဉ် ဘေးနားက အမျိုးသမီးတွေ စကားပြောသံကြောင့် ရဲမိုး နားစွင့်
မိ၏။

“ဒီကောင်မလေးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆုံးရတာလဲ”

“နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူလေးလေ. . အမှတ်တရပန်း
ထက်ဆောင်ပေးတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊ သနားပါ
တယ်ဟယ်”

တစ်ယောက်က ပါးစပ်ကိုလက်နှင့်အုပ်ကာ မတိုးမကျယ်
လေသံလေးဖြင့်. .

“ငါကြားတာတော့ ဓားထိုးခံရတာလို့ ကြားတယ်”

“အမလေး ကြောက်စရာကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ် ဖောက်ထွင်းမှုကျူးလွန်တာတဲ့၊ ကံဆိုးချင်တော့
အဲဒီအချိန်မှာ သူကပြန်လာတော့ ပက်ပင်းမိပြီး နှုတ်ပိတ်ခံလိုက်ရ
တာတဲ့. . ၊ ဖြစ်တာက သူ့အဘွားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ တိုက်

ခန်းမှာဖြစ်တာတဲ့၊ သူ့အတွား ရိပ်သာဝင်နေတဲ့အချိန် ဖြစ်သွားတာလေ”

“လိုက်ပြီးစဉ်ခံနေတာ ကောင်မလေးအမေလား”

“မဟုတ်ဘူး သူ့အဒေါ်လေ၊ အမှတ်တရ ပန်းလက်ဆောင်ပေးတဲ့ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်”

“ဟိုအခန်းက လူသေမှုဖြစ်နေလို့ နာရေးကို သူ့အဒေါ် အိမ်မှာပဲလုပ်ရတာလေ”

သတင်းမေးလာသည့် ဧည့်ပရိတ်သတ်ထံမှ သက်သေခံ၏ ဇာတ်လမ်းစုံကို ကြားနေရသည်။

အညွန့်တလူလူနှင့် ပျိုမြစ်နုနယ်သည့်အချိန်မှ ဖောက်ထွင်းမှုကုန်လွန်သူတို့၏ သတ်ဖြတ်မှုကို ခံခဲ့ရသည်တဲ့. . .

သနားဂရုဏာသက်စွာနှင့် သက်သေခံအား လှည့်ကြည့်မိသည်။

ရဲမှီးက သက်သေခံအား ပြန်ကြမ္မီအချက်ပြသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သက်သေခံ အထွန့်မတက်ဘဲ လိုက်နာ၏။

ခြံဝအရောက်တွင်. . .

“မင်း. . . ငါ့ဘေးကို ရောက်လာရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက ဒါလား. . . ငါ နည်းနည်းတော့ သဘောပေါက်လာပြီ”

“ရှင်သဘောပေါက်တယ်ဆို ပြောပြပါဦး၊ ကျွန်မနားထောင်ကြည့်မယ်”

“မင်းကိုသတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားကို ရှာချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“အဟင်း. . . ရှင့်မှန်းဆချက်က မဆိုးပါဘူး”

“ဒါက. . . ရဲတွေလုပ်ရမယ့် ကိစ္စပါကွာ၊ ငါမှ မလုပ်ပေးနိုင်တာ. . .”

“ဟင့်အင်း. . . ကျွန်မက ကိုယ်တိုင်ရှာမှာ၊ ကျွန်မကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားကို ကျွန်မမှတ်မိနေတယ်”

“မင်းရှူးနေလား. . . မင်းကဝိညာဉ်လေ လူမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတ အဲဒီလူကို ကလဲ့စားချေချင်နေတယ်ပေါ့၊ ဒါတွေအားလုံးအတွက် အကူအညီကို ငါ့ဆီက မျှော်လင့်နေတယ်မဟုတ်လား”

ခြံဝမှာ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေသော ရဲမှီးအား လမ်းသွားလမ်းလာများ အူတူတူနှင့် ကြည့်သွားကြသည်။

“ရှင် ဒီကိစ္စကို လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကတော့ မဖြစ်မနေလုပ်မှာပဲ. . . ရှင် ကူညီမှာလား”

“ဘာလဲ. . . အဲဒီလူသတ်သမားကို ငါက လက်စားချေပေးရမှာလား”

“ကျွန်မတော့ အဲလိုပဲ မျှော်လင့်တယ်၊ ဒါက လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပေမယ့်. . . ရှင် လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်တယ်”

“မင်းနဲ့ငါက ဘယ်လိုပက်သက်နေလို့ လူသတ်သမားကို ထူရှာပေးရမှာလဲ”

ရဲမှီး အသံကျယ်သွားသဖြင့် အနားရှိလူများမှာ ရပ်ကြည့်နေကြလေသည်။ အတော်အူကြောင်ကြောင်နိုင်သော ကိစ္စဖြစ်၍ ရဲမှီး ရှက်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြုံးရယ်ပြလိုက်ရသည်။

သက်သခင်က ရဲမိုးအား ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး
မှ... .

“ရှင် ဘယ်သူလဲ.. ဘာလဲဆိုတာ သိချင်နေတယ်မဟုတ်
လား၊ အတိတ်ကို သတိရဖို့အတွက်.. ကျွန်မကို ကူညီရင်.. ရှင့်ရဲ့
ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေ ပြန်ရလိမ့်မယ်”

“မင်းခိုင်းတာကို ဘာလို့လုပ်ရမှာလဲ၊ မင်းစကားကိုရော ဘာ
လို့နားထောင်ရမှာလဲ”

“ရှင့် အနာဂတ်ဘဝရဲ့ နားခိုရာဟာ ကျွန်မဖြစ်နေလို့ပေါ့၊
ရှင့်ရဲ့အတိတ်ကို ပြန်သတိမရချင်ဘူးလား”

သက်သခင် စကားကြောင့် ရဲမိုး သက်ပြင်းချမိ၏။

“အင်း.. ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကျွန်တော့်အတိတ်ကိုတော့
ပြန်လိုချင်တာပေါ့ဗျာ”

“အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်မ ရှင့်ဆီရောက်နေခဲ့တာပေါ့၊ ကျွန်မတို့
သဲလွန်စတွေ အချက်အလက်တွေ ရှာဖွေစုဆောင်းမယ်လေ”

ချစ်စဖွယ် အမူအရာလေးနှင့် ပြောလာသော သက်သခင်
ကို ရဲမိုး ကရုဏာသက်သွားသည်။

“ဟုတ်ပြီလေ.. ပူမနေနဲ့ ဆိုတော့လည်း မပူတော့ပါဘူး”

“မပူနဲ့.. မပူနဲ့.. ကျွန်မက ရှင့်အနားမှာ အမြဲတမ်း အနီး
ကပ်ကိုရှိနေမှာ၊ ဘယ်သွားသွား တကောက်ကောက် လိုက်နေမှာ..
ဟုတ်ပြီလား”

စကားတပြောပြောနှင့် သူတို့ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်
လမ်းတွင် ဖုန်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်၍ ဖုန်းပြသည်။ ခဏစောင့်ပါဦးပြော

၍ ရဲမိုးခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ထိုင်နေလိုက်သည်။

“ရှင့်ဖုန်းပြန်ကောင်းမှ ရှင်နဲ့ပက်သက်တဲ့သူတွေ ဖုန်းဆက်
နိုင်မှာလေ”

“သိပ်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့”

အများအမြင်မှာတော့သူပုံစံက တစ်ယောက်တည်းစကား
ပြောနေသော အရူးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

“အစ်ကိုရေ.. အစ်ကိုဖုန်းက ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကို ဖြစ်နေပြီ၊
အထဲက ဖုန်းနံပါတ်တွေ ပြန်ရဖို့နေနေသာသာ လုံးဝပြင်လို့မရတော့
ဘူး”

ရဲမိုးရှေ့စားပွဲပေါ် သူ့ဖုန်းအစုတ်လေး လာတင်ပေးရင်း..
ဝန်ထမ်းကောင်လေးက ပြောလေသည်။

“ဪ.. ဖုန်းမှာလည်း အတိတ်မေ့တဲ့ ဝေဒနာရှိသေးတာ
တိုး.. .”

စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်
မေးစေ့တင်ထားသော သက်သခင်က ဘေးမှနောက်လိုက်သေး
သည်။

“အကိုမှာ ကတ်ရှိသေးတယ်ဆိုတော့.. ကျွန်တော်တို့ဆိုင်
က ဖုန်းအသစ် အားပေးသွားပါလား၊ မှတ်ပုံတင်နဲ့ သန်းခေါင်စာရင်း
ပေးထားရင် ဖုန်းကို အရစ်ကျငွေသွင်းလို့ရပါတယ်”

ရဲမိုး သူ့ဖုန်းလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေလေသည်။
ဖုန်းပြင်ကာမှ ဖုန်းရောင်းသူနှင့် လာတိုးနေ၍ဖြစ်သည်။
ထိုစဉ်.. .

“တိတလီ. . တိတလီ. . ”

စားပွဲပေါ်မှ သူ့ဖုန်းမြည်လာ၍ မယုံသလိုပုံစံနှင့် ဖုန်းကို သေချာကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးမှ ကောက်ကိုင်ကာ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို. . ”

“ဟေ့ကောင် ရဲမိုး မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မပြောမဆိုနဲ့ ပျောက်သွားလို့ရမလား၊ ဒီမှာ ထမင်းချိုင့်ပို့ရတာ မနိုင်တော့ဘူး၊ ခုချက်ချင်းဆိုင်ကို အလုပ်လာဆင်းတော့. . ”

“ဗျာ. . ဘာ. . ဘာ အလုပ်”

“ရဲမိုး အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့. . ၊ ငါတို့ စားတော်ကဲ ဆိုင်က နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေတာကွ၊ ဒီနေ့လာမဆင်းရင်. . မင်း အလုပ်ပြုတ်ပြီသာမှတ်. . ဒါပဲ”

“ဗျာ! . . ”

တစ်ဘက်က ဒေါသဖြင့် အထက်စီးမှ ပြောဆိုသွားပြီး ဖုန်းချသွား၍ ရဲမိုး နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေလေသည်။

ရှေ့မှကောင်လေးက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်နေ၍ ဖုန်းကိုထောင်ပြရင်း. .

“ညီလေး. . ကောင်းသွားပြီ”

ဘေးဘီကြည့်တော့ သက်သခင်ကိုမတွေ့တော့. . ။ သူမပဲ ပြင်ပေးလိုက်သည်လား. . ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်. . သက်သခင်မှ ဖုန်းမပြင်တတ်တာ. . ။

ထွေပြားလှသော အတွေးတို့ဖြင့် ဆိုင်ထဲကထွက်လာပြီး

စောစောက သူ့ဆီဖုန်းဆက်တဲ့အကြောင်းကို တွေးမိသည်။

ထမင်းချိုင့်ပို့ဖို့တဲ့. . ၊ ဒါဟာ. . သူ့အတိတ်မမေ့ခင်က အလုပ်လုပ်ခဲ့သောဆိုင်မှ ဆက်တာပဲဖြစ်မည်။

ထိုအခါမှ အိမ်သို့ခပ်သွက်သွက်ပြန်ပြီး စားတော်ကဲ ထမင်းဆိုင်လိပ်စာကတ်ကို ရှာရတော့သည်။ ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်တစ်လုံး တိုလည်း သတိရသွား၏။ ဒါတွေက သူနှင့်တစ်နည်းနည်းတော့ ပက်သက်နေလိမ့်မည်။ ရဲမိုး လိပ်စာကတ်တစ်ခုနှင့် ဦးထုပ်ကို ဆွဲယူပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ တာမွေပလာဇာအနီးဆိုတော့ သိပ်မဝေးလှသဖြင့် မြန်မြန်ရောက်အောင် ဆိုက်ကားငှားလိုက်သည်။

“ဘယ်လဲ. . ဆရာ”

“စားတော်ကဲ ထမင်းဆိုင်ကို ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါးရာပဲပေးပါ ဆရာရယ်၊ ဒီနေ့ဆွဲမကောင်းဘူး နေ့တွက်မကိုက်သေးဘူး ဆရာရေ”

“အင်း. . အင်း. . သွားမယ်လေ”

ဆိုက်ကားပေါ်ပင် မတက်ရသေးဘဲ ဆိုက်ကားက ခေါင်းထောင်သွားသဖြင့် ရဲမိုး အမြန်ခုန်ရှောင်လိုက်ရသည်။

“ဟ. . ဟ. . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူးလေ. . ဆရာမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ နောက်ကလူတစ်ယောက်တက်လိုက်သလို ခေါင်းထောင်သွားတာ. . ကျုပ်လည်းမလုပ်ရပါဘူးဗျာ”

သို့နှင့် ဆိုက်ကားဆရာက ရှေ့ပိုင်းကို အားနှင့်ဖိထားဘေးမှ သူမြန်မြန်တက်ထိုင်လိုက်ရသည်။

ဆိုက်ကားကို အရှိန်ရအောင် တွန်းပြီးမှ တက်နင်းလေသည်။ နင်းတော့လည်း ဆိုက်ကားဆရာက အီးမှန်သောမျက်နှာနှင့် . .

“ဆရာကိုယ်လုံးက တော်တော်လေးတာပဲ၊ လူကောင်က သာသေးတာ. . ကျစ်ပြီး ဝိတ်စီးမယ့်ပုံပဲ”

ကျောချင်းထိလိုက်သော အထိအတွေ့ကြောင့်. . နောက်ခုံတွင် သက်သခင်ပါလာသည်ကို ရဲမိုးသိလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အရင်တက်လိုက်မိလို့နော် ဆောရီးပဲ”

ဆိုက်ကားနောက်ခုံမှ ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်ကာ လိုက်လာသော သက်သခင်က အမေးမြန်းထူနေသေး၏။

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“စားတော်ကဲ ထမင်းဆိုင်ကိုဟေ့. . ”

ဆိုက်ကားဆရာလည်း ခွေးများပြိုက်ပြိုက်ကျကာ နှစ်ကိုယ်စာ နင်းနေရသည့်ကြားမှ ရဲမိုးကို ပြန်ဖြေရှင်းနေရသေး၏။

“ဆရာကလည်း အဲဒီကိုနင်းနေတာပဲလေ၊ ဆိုက်ကားငှားကတည်းက ဆရာပြောပြီးသားပဲဟာကို”

သက်သခင်မေးတာကို ဖြေမိ၍ ဆိုက်ကားသမားနှင့် ကိုင်ပူပြန်သည်။

“ခင်ဗျားကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ့်ဆရာကလည်း ဆိုက်ကားပေါ်မှာ ဆရာနဲ့ကျုပ် နှစ်ယောက်တည်းလေ. . ကျုပ် မပြောလို့ ဘယ်သူပြောမှာလဲ”

“ကဲပါဗျာ. . ခင်ဗျားမသိမှာစိုးလို့ ထပ်ပြောမိတာ ဟုတ်ပြီ”

လား”

ရဲမိုးနှင့်ဆိုက်ကားဆရာတို့ အချီအချ ပြောတာကို နားထောင်ပြီး. . သက်သခင် တဟားဟားရယ်လေသည်။ ရဲမိုး ဘာမှထပ်မပြောရဲတော့. . ပါးစပ်ပိတ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ရသည်။

စားတော်ကဲ ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ဆိုင်က ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းနေတာ တွေ့ရသည်။

ဆိုက်ကားအဖြစ် ထောင်တန်တစ်ရွက်ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ရော. . နှစ်ယောက်စာ ပြန်မအမ်းနဲ့တော့”

“ကဲ. . မင်းအတွက်ပါ ရှင်းပြီးပြီ. . ဆင်းလေ. . ဆိုက်ကားပေါ်ကမဆင်းဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ရဲမိုး ဆိုက်ကားနောက် လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောနေသဖြင့် ဆိုက်ကားဆရာလည်း နောက်ခုံကိုတစ်လှည့် သူ့ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကုတ်လိုက်တော့သည်။ ဘာပဲပြောပြော တစ်ထောင်ပေးထားသော မျက်နှာကြောင့် ရဲမိုးထွက်သွားတော့မှသာ. . .

“ဒီလူ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရူးနေတာလားမသိဘူး”

ဆိုင်ရှေ့မှာ လျှပ်စစ်ဆိုင်ကယ်တွေ အများကြီးရပ်ထား၏။

ရဲမိုး အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဆိုင်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က သူ့အားမြင်မြင်ချင်း လှိမ့်ပိန်၍ ဟောက်တော့သည်။

“နင်အခုမှလာတယ် ဟုတ်လား၊ အောင်လက ခွင့်ယူထားတယ်၊ နင်က ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်တယ်၊ ဘာကိစ္စ အလုပ်ကိုမလေးစားကြတာလဲ၊ ဖုန်းဆက်တော့လည်း တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းပိတ်ထားတယ်ပဲ”

ပြန်ဖြေနေတော့တာပဲ”

ခါးထောက်ပြီး ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းမကြီးက ပြောနေလေပြီ. .

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော်ကားတိုက်ခံရလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ဖုန်းဆက်မှပေါ့၊ နင်တို့ဖုန်းတွေ ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

ရဲမိုးနားငြီးလာ၍ အနားရှိခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် နောက်ဖေးမှထွက်လာကာ ချိုင့်မျိုးစုံပါသော ခြင်းတောင်းတစ်တောင်း လာပေးလေ၏။

“ဟဲ့. . အဲဒီမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်လုပ်. . .

အဲ့ဒါတွေသွားပို့ နောက်တောင်ကျနေပြီ”

“ဘယ်ကိုပို့ရမှာလဲ အန်တီ”

“ဟဲ့. . နင်နေ့တိုင်းပို့နေတာလေ၊ ဘယ်ကိုပို့ရမလဲ မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟဲ့လား”

ရဲမိုးက ကားတိုက်ခံရပြီး ဘာမှစဉ်းစားလို့မရဘဲ မေ့နေပုံများကို ရှင်းပြရသည်။ ထိုအခါမှ ချိုင့်ဆွဲမှာသော လိပ်စာ၊ စာရင်းစာရွက်ကိုရ၏။

“ဆိုဝတ်စုံလဲပြီး သွားတော့”

ရဲမိုး ဝန်ထမ်းသီးသန့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရသည်။ ချိတ်ထားသော ယူနီဖောင်းတစ်ထည် ကောက်စွပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ လာကြည့်ဦးလေ ရှင့်ပုံကပ်ထားတယ်”

သက်သခင်လှမ်းခေါ်၍ သွားကြည့်ရာ ကြော်ငြာသင်ပုန်း

တွင် ဝန်ထမ်းများ၏ ဓာတ်ပုံများနှင့် တာဝန်ကျနေရက်များ ကပ်ထားတာတွေ၏။ ဒီတော့မှ. . ရဲမိုး သူ့ကိုယ်သူ ထမင်းချိုင့်ပို့သည့် အလုပ်သမားမှန်းသိရသည်။

ဓာတ်ပုံအောက်တွင် နာမည်တွေထိုးထား၍. . စောစောက အန်တီကြီးပြောသော အောင်လဆိုသူ၏ ဓာတ်ပုံကိုလည်းတွေ့သည်။

ဒီကောင့်ကို တွေ့ဖူးသလိုလိုရှိသည်ဟု စိတ်ထဲထင်မိသည်။

အေးလေ. . . အတူတူအလုပ်လုပ်မှတော့ သိနေမှာပေါ့

ဟုသာ သဘောထားလိုက်ရသည်။

ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး ရဲမိုး ထမင်းချိုင့်ခြင်းကိုဆွဲကာ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီယာနောက်ဘက်မှ ပုံးကြီးထဲထည့်သည်။ သူ့ဆိုင်ကယ်စီးတတ်မည်မှာ သေချာသည့်အတွက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တက်ခွဲကာ စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လိုက်သည်။

နတ်ချောင်းဘက်မှစ၍ ယုဇနပလာဇာအနီးဝန်းကျင်ကို လိပ်စာကတ်အတိုင်း လူနေရပ်ကွက်အတွင်းပိုင်းမှ ရဲမိုး ထမင်းချိုင့်ပို့လေသည်။ မိန်းလမ်းမကြီးများမှာဆိုလျှင်တော့ ဆိုင်ကယ်စီးလို့ရမည်မဟုတ်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ နားလည်မှုနှင့် ဒီလိုပဲ စီးနေကြသည်။

“ရှင်မောင်းတာ နှေးလိုက်တာ အရှိန်တင်လိုက်စမ်းပါ”

နောက်မှ ခြေနင်းကိုခွပြီး မတ်တတ်ရပ်စီးလာသော သတ်သခင်က အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။ ရဲမိုး စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း. .

“အသာငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်လိုက်စမ်းပါ၊ သေမှာမကြောက်

ဘူးလား.. အဲ.. အဲ.. မဟုတ်ပါဘူး”

“မကြောက်ပါဘူး ဒီလိုမျိုးပဲစီးမယ်.. ၊ ကိုယ့်ဘာသာ..

ဆိုင်ကယ်ကို ဂရုစိုက်မောင်းစမ်းပါ။ ဟေး.. ပျော်စရာကြီး”

“ဘယ်ဘက်တွေ.. ဘယ်ဘက်တွေ.. အခုသွားရမှာ

တ ကျောက်မြောင်းထဲကို အောင်ဘာလေလမ်း၊ အိမ်နံပါတ်(၁)

မြေညီထပ်ကိုပို့ရမှာ.. ”

ထိုအိမ်ရှေ့အရောက် လူခေါ် ဘဲလံနိုပ်သော်လည်း လူထွက်

လာ၍ ရဲမိုးရပ်စောင့်နေရသည်။ ကြာတော့ စိတ်မရှည်တော့သဖြင့်

အော်မိသည်။

“အိမ်ရှင်တို့.. အိမ်ရှင်တို့.. ထမင်းချိုင့် လာပို့ပါတယ်”

“အိမ်ရှင်တို့.. အိမ်ရှင်တို့.. ဒီမှာ ဒေါသထွက်နေပြီနော်”

နောက်ထပ်ထွက်လာသောအသံက ရဲမိုးအော်လိုက်ခြင်း

မဟုတ်။ သူမရှိရာဆီ ရဲမိုး လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ သက်သခင်က

သူ့မအော်သလိုပုံစံမျိုးဖြင့် ဆိုက်ကယ်နောက်ကြည့်မှန်ကို ကြည့်

တာ ဆံပင်တွေကို သပ်တင်နေလေ၏။

ရဲမိုးအတွက်တော့.. သက်သခင်ပါလာတာ ရှုပ်သည်ဟု

ထင်သည့်အပြင် ကျေနပ်နှစ်သက်သည့် ခံစားမှုတွေနှင့် ပြည့်လုံ

လို့နေလေသည်။ တစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်းနှင့် ထမင်းချိုင့်တွေ

ပို့ရသည်။ အထပ်မြင့်များသို့ တက်ပို့ရသည့်အခါ ရဲမိုး အမောဆို့ရ

သော်လည်း သက်သခင်၏ ဟာသအပြောအဆိုများကြောင့်.. သူ

နေပျော်သောဘဝကို ရနေသလို ခံစားမိလေ၏။

နောက်ထပ် ထမင်းချိုင့်များ သုံးခေါက်သွားသယ်၍ ပို့ပြီး

သောအခါ တစ်နေ့တာ အလုပ်ပြီးပြီဟု သိရသည်။ အချိန်ကလည်း
ညနေငါးနာရီခွဲနေပြီလေ။

အိမ်ပြန်ပြီး ရေမိုးခိုး အဝတ်အစားလဲသည်။ အနားမှ မခွာ
တမ်းရှိနေသော သက်သခင် ရေမိုးခန်းထဲ လိုက်မလာတာပင် တော်
သေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ရေမိုးပြီးတော့ မီးဖိုထဲမှာတွေ့သည့် ခေါက်ဆွဲခြောက်တွေ
ပြုတ်စားရသည်။ သက်သခင်အတွက်လည်း တစ်ခွက်ပြုတ်ပေးလိုက်
သည်။

“စားပြီးရင်း ဟိုကိုသွားမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ကျွန်မအသတ်ခံခဲ့ရတဲ့ တိုက်ခန်းကိုလေ”

တကယ်တမ်း လေ့လာစူးစမ်းကာ သဲလွန်စရာရမည်ဆို

တော့လည်း ရဲမိုး ရင်ခုန်နေမိသည်။ သို့သော်.. ရဲမိုးမေ့နေသော

အတိတ်မှာ သက်သခင်နှင့် ဘယ်လိုပါဝင်ပတ်သက်နေသလဲဆိုတာ

ထို့နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေရ၏။ သက်သခင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သေ

ချာရေရာစွာမပြော..

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မပြောတတ်ဘူး.. ဟိုရောက်ရင်သိမှာပေါ့”

ရဲမိုးလည်း ဆက်မေးမနေတော့ဘဲ အခန်းတံခါးပိတ်ကာ

အတွက် အပြင်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သက်သခင်ကတော့ သူ့ထံ

နီးစကားတွေဖောင်းဖွဲ့ပြောဆိုရင်း လိုက်လာ၏။

သက်သခင် စကားများလွန်းသဖြင့် ရဲမိုး အာရုံလွင့်သွားပြီး

လမ်းဖြတ်အကူးမှာ ကားတိုက်ခံရမလို ဖြစ်သွားသည်။ ဘရိတ်အုပ်သံ၊ ကားသမား၏ မေတ္တာပို့သံ၊ လူတွေရဲ့ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံတွေကြားမှာ ရဲမိုးခွေးပြန်ပြီး သွေးယိုက်သွားရသည်။

သက်သခင်လည်း ထိုအခါမှသာ စကားပြောရပ်သွား၏။

အန္တရာယ်ကင်းရာ ပလက်ဖောင်းပေါ်ရောက်မှ အတိတ်ပုံရိပ်ထဲမှ စာမျက်နှာတချို့တလေကို ရဲမိုး မှတ်မိသလို ရှိလာသည်။

သူ တိုက်ခန်းလွှဲကားတစ်ခုမှ ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းလာပုံ၊ လမ်းမတစ်လျှောက် အပြေးအလွှားသွားနေပုံ၊ ကားတိုက်ခံပြီးလဲကျသွားပုံတို့ကို အမှတ်ရလာသည်။ ပြီးပြည့်စုံသော သတိရမှုမဟုတ်သဖြင့် ဆက်စပ်နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြရာ စတိုးဆိုင်တစ်ခုရှေ့အရောက်တွင် . . .

“ဒီစတိုးဆိုင်လေးကို ရှင်အမြဲလာနေကျလေ . . မှတ်မိလား”

ရဲမိုးအိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ပြီး နားတွင်ကပ်လိုက်ပြီးမှ သက်သခင်အမေးကို ပြန်ဖြေလိုက်တော့သည်။

“ဟင့်အင်း . . မမှတ်မိဘူး”

အများအမြင်တွင် သူဖုန်းပြောနေသည်ထင်အောင် ပုံစံပြောင်းလိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

စတိုးဆိုင်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ခင်းကျင်းထားသောပစ္စည်းများက သူ့နေရာနှင့်သူ၊ သူ့အတန်းနှင့်သူ ရှိနေ၏။ သက်သခင်လျှောက်သွားရာနောက်သို့ ရဲမိုး အမီလိုက်နေရသည်။

မှန်အကြည်လေးဖြင့် အအေးဘူးများထည့်ထားသော ရေခဲသေတ္တာရှေ့တွင် သက်သခင်ရပ်လိုက်သည်။ ဖုန်းပြောသလိုဟန်နှင့် လျှောက်ဝင်လာသော ရဲမိုးဘက်လှည့်ကာ . .

“ကဲ . . ရှင့်ဖုန်းကို ခဏဘေးဖယ်ထားစမ်းပါ။ ကျွန်မပြောတာ မကြားဘဲနေဦးမယ်”

“မဖယ်ဘူး . . တခြားလူတွေ ငါ့ကိုအရူးဆိုပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြလိမ့်မယ်”

ထို့ကြောင့် . . သက်သခင်လည်း ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ကျွဲရိုင်းဘူးကို လက်ညှိုးထိုးကာ . .

“ရှင် ဒီလာရင် အမြဲဝယ်နေကျလေ . . မှတ်မိလား”

“မှတ်တော့မမှတ်မိဘူး . . ငါထင်တာတော့ ကျွဲရိုင်းမဟုတ်ဘူး၊ အပေါ်ဆင့်က ပဲနို့ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဖုန်းကို နားတွင်ကပ်ထားရင်း ရဲမိုးပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လို့လား”

ရဲမိုးသူ့ကိုယ်သူ သေချာသည့်ပုံစံဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟယ် . . ကိုမိုး ဒီမှာရောက်နေတာကိုး . . ဆိုင်မလာတာ

တောင်ကြာပြီ ဘယ်တွေပျောက်နေတာလဲ”

နှုတ်ခမ်းနီကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရေခဲသေတ္တာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။

“ကိုမိုးသောက်နေကျ သမီးသိတယ်၊ ကိုမိုး တစ်ဘူးပဲလား”

“အင်း . . ”

အင်းဆို၍ သမီးဆိုသူက ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အခါညီတစ်

ဘူးကိုထုတ်၍ ဖုန်းပြောဟန်ဆောင်နေသော ရဲမိုးအားပြလေသည်။

“ကိုမိုး. . ဘာဖြစ်နေတာလဲ နေမကောင်းဘူးလား”

ပြောပြီး ကောင်မလေးက ကျွဲရိုင်းဘူးကိုယူ၍ ကောင်တာသို့ ထွက်သွားလေသည်။

ရဲမိုး အူကြောင်ကြောင်နှင့် ကျန်ခဲ့လေသည်။

သက်သခင်က အောင်နိုင်သူလေသံနှင့်. . .

“ကျွန်မပြောသားပဲ ကျွဲရိုင်းပါလို့. . ”

ထိုအခါမှ ရဲမိုးနားတွင်ကပ်ထားသော ဖုန်းကိုခွာလိုက်ရသည်။

“မင်း. . ငါ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိနေတာပဲ”

အသံက စတိုးဆိုင်ထဲ အနည်းငယ်ကျယ်သွားသည်။

ကောင်တာရောက်သွားသော နှုတ်ခမ်းနီမလေး ရဲမိုးကို လှည့်ကြည့်လေသည်။ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေသော ရဲမိုးကိုတွေ့၍ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ဟိုမှာ. . ရှင့်ကို ကြည့်နေကြပြီ”

ရှက်ရှက်နှင့် မျက်နှာကိုလက်ဖြင့်ကွယ်ကာ ကျွဲရိုင်းဖိုးရှင်းပြီး ထွက်လာခဲ့တော့၏။ သို့နှင့် သက်သခင်လျှောက်သွားရာနောက်သို့. . . သူ တကောက်ကောက် လိုက်နေရတော့သည်။

“ဟိုရှေ့က ကန်ထရိုက်တိုက်တွေ့လား. . အဲဒီမှာ ကျွန်မ အဘွားနဲ့နေတာလေ. . အဘွားကတော့ အိမ်မှာမရှိဘူး၊ ခိုပ်သာဝင်နေတယ်”

သက်သခင် ညွှန်ပြရာတိုက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မြင်ဖူး

သလိုလို ထင်မိပြန်သည်။ သူမ ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့ရာ ထိုတိုက်ပထမအထပ်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ တံခါးတွင် ရဲစခန်းမှ ချိတ်ပိတ်ထားသည်ဟူသော စာကပ်ထားတာတွေ့၍ ချွေးစို့သွားရသည်။

“အထဲဝင်ကြည့်ရအောင်လေ. . ”

“ဒါတွေနဲ့ အထဲကို ဘယ်လိုဝင်လို့ရမှာလဲ. . အဖမ်းခံနေရဦးမယ်”

အထဲကို ဘယ်လိုဝင်ရပါမလဲဟု တွေးနေစဉ် စာရွက်ကွာသွားပြီး တံခါးမှာ အလိုလိုပွင့်သွားသည်။

ရဲမိုး ဘေးကြည့်တော့ သက်သခင်မရှိတော့. . ။ ဒါ သူမ လုပ်တာ ဖြစ်ရမည်။ ရဲမိုး အခန်းအထဲရောက်သည်နှင့် တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

အခန်းကြမ်းပြင် တစ်နေရာတွင် လူတစ်ယောက်လဲနေပုံ မျဉ်းဖြူအနားသတ် ကောက်ကြောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

ဒါ. . သက်သခင် လဲကျသေဆုံးသည့်နေရာပဲ ဖြစ်ရမည်။ မျဉ်းဖြူကောက်ကြောင်းအစပ်တွင် သွေးကွက်တချို့ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ သက်သခင်လည်း ထိုနေရာကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်ဝဲနေလေ၏။

ဪ. . . သနားစရာကောင်းလိုက်သည့် မိန်းကလေးအရွယ်ကောင်းမှာမှ တမလွန်ရောက်ရသည်ဆိုတော့ ကြေကွဲရာမှာ ဝဲပေါ့လေ. . . ။

ရဲမိုးမှာ သက်သခင်ကို သနားစိတ်နှင့် ယုတ်မာလှသည့် ထူသတ်သမားအား ကျိန်ဆဲနေမိသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲလှည့်

ပတ်ကြည့်သည်။

မျက်လုံးထဲ တစ်ချို့တစ်ဝက်ကို ပြန်သတိရလာသည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် လျှာထိုးဦးထုပ်နှင့် နှာခေါင်းစည်း တပ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

နောက်ပြီး သက်သခင် လဲကျသွားကာ . . ဗိုက်တွင် သွေးများစီးကျလာတာ မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ငါ တစ်ခုပြီးတစ်ခုတော့ ပြန်မှတ်မိနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဆက်အစပ်တော့မရှိဘူး”

“ဟုတ်လား . . အခြေအနေတိုးတက်လာတာပေါ့၊ အဲ့ဒီ . . အဖြစ်အပျက်တွေဖြစ်တဲ့နေ့က ကျွန်မမွေးနေ့လေ”

“ဟင် . . မွေးနေ့”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မရဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့ . . မွေးနေ့မကျင်းပလိုက်ရတဲ့ ကံဆိုးမလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးအသက်ရှင်တဲ့နေ့ပေါ့ . . .”

ကြေကွဲစွာပြောနေသည့် သက်သခင်၏ အမူအရာကြောင့် ရဲမိုးအသည်းကို ဆုပ်ဆွဲခံလိုက်ရသလို နာကျင်သွားသည်။

“ကျွန်မထင်တယ် . . ကျွန်မမသေခင် နောက်ဆုံးအချိန်တွေကို . . ရှင် မြင်ခဲ့လိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို . . ဘယ်လို . . .”

“ဒါကြောင့် . . ကျွန်မအသတ်ခံရတဲ့အဖြစ်အပျက်မှာ တစ်ယောက်တည်းသော မျက်မြင်သက်သေက ရှင်ပဲလေ”

ရဲမိုးစိတ်ဓာတ်ကျသွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်၏။

“သိပ်လည်းစိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ရှင်ရယ်”

“ဒါ . . ဒါဆို ငါ အဲ့ဒီနေ့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီအခန်းကို ရောက်နေရတာလဲ”

“အဲ့ဒါကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး စဉ်းစားအဖြေရှာရမှာပေါ့”

“ငါ့ကို ဒီထက်ပိုပြီး အသေးစိတ် ပြောပြနိုင်မလား သက်သခင်”

သက်သခင် အခန်းထဲ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် လျှောက်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ ရဲမိုး ဘာကိုမှ စဉ်းစားတွေးတော၍ မရသလို သက်သခင်လည်း စိတ်အတွေးတို့နှင့် ရှုပ်ထွေးနေပုံရ၏။

“ကျွန်မလည်း မသိတော့ဘူး၊ အဖြစ်အပျက် အသေးစိတ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိပ်မမှတ်မိဘူး၊ သေချာတာတစ်ခုက ရှင် မျက်နှာကို ကျွန်မမှတ်မိနေတယ်၊ စိတ်ထဲထိ စွဲထင်နေတယ်၊ အဲ့ဒါတစ်ခုပဲ ကျွန်မမှတ်မိတာ . . ကျွန်မ မသေခင်အချိန်လေးမှာ ရှင် မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရတယ်လေ”

ရဲမိုး ခြေထောက်များ တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။ လူတစ်ယောက် အသတ်ခံရသည့်နေရာတွင် သူရှိနေသည်တဲ့ . .

ဒါ . . ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်လဲ၊ ဒါဆို လူသတ်သမားကိုပါ သူမြင်လိုက်ရမှာပေါ့။

“ကျွန်မ မှတ်မိသလောက်ဆိုရင် အဲ့ဒီတုန်းက ရှင်ပုံစံတသိပ်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတယ်လေ”

ရဲမိုး၏ ကစဉ်ကလေးမှတ်ဉာဏ်ထဲ ပုံရိပ်တချို့ မြင်လိုက်ရ

ပြန်သည်။ နှာခေါင်းစည်း (mask) တပ်ပြီး လျှာထိုးဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်က သက်သခင်အား ဓားနှင့်ထောက်ထားသည့်မြင်ကွင်းနှင့် . . သက်သခင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားပုံကို ပြန်မြင်မိ၏။

ပြန်သတိရလာသည့် ထိုဖြစ်စဉ် တစ်ပိုင်းတစ်စကြောင့် ရဲမိုးအကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဇောချွေးတွေယုံကာ . . မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဒါကိုမြင်တော့ သက်သခင် ဖျာယာခတ်သွားလေသည်။

“ရှင် . . ရှင် . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ နေမကောင်းဘူးလား”

“ဘာ . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေက ဆိုးလွန်းတော့ ကိုယ်လည်း မခံစားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားလို့ပါကဲ . . ဒီနေ့ကတော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ပြန်ရအောင်နော်”

သက်သခင် စောဒကမတက်ဘဲ ခေါင်းညိတ်သဘောတူကာ . . သူတို့အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာတော့ ရဲမိုးက . .

“ဒီနေရာမှာ . . ”

“ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောပါဦး . . ”

“အဲ့ဒီနေ့က အခန်းထဲမှာ ငါ့အပြင် နောက်တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ အဲ့ဒီလူဟာ လူသတ်သမားဖြစ်ဖို့ များနေပြီ”

“ညီလေး . . ဘယ်သူနဲ့စကားပြောနေတာလဲ”

လှေကားခြေရင်းတွင်ရပ်ကာ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေသော ရဲမိုးကို ဆင်းမည့်သူက နောက်မှရပ်စောင့်နေရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ . . ဪ . . ဆောရီးနော်”

ရဲမိုး ရောယောင်ကာ ဖုန်းထုတ်ပြီး နားတွင်ကပ်၍ လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

“အင်း . . ဒီပုံဆို (bluetooth) ဝယ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

အင်း . . ငါ့အဖြစ်က ဖုန်းမပါဘဲ (bluetooth) တပ်ပြောနေတဲ့အရူးပုံပေါက်တော့မှာပါလား။

ရဲမိုး သက်သခင် အသတ်ခံခဲ့ရသည့် အဆောက်အအုံထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အများအမြင်မှာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သော ရဲမိုးက ရှေ့မကြည့်ဘဲ ဘေးသို့ကြည့်ကာ စောင်းငမ်းစောင်းငမ်း လျှောက်နေခြင်းဖြစ်လေ၏။

ရဲမိုးက သက်သခင်ကို တစ်စုံစီမုံကြည့်ရင်း လျှောက်လှမ်းလာနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြုမိတော့သလို . . သူ့အား စောင့်ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်ကိုလည်း မမြင်မိတော့ချေ။

အခန်း[၄]

ရဲမိုး ရဲစခန်းသို့ ရောက်နေသည်။ သက်သေခံ မတရား အသတ်ခံရသည့် အမှုအတွက် လူသတ်ကောင်ကို ဖမ်းမိနိုင်ရန် ရဲအဖွဲ့အား ကူညီပေးချင်နေ၍ ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် သူတို့တိုက်မှ ရဲအရာရှိကိုမော်ကို ဖွင့်ပြောပြီး အခုလိုရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုမော်က သက်သေခံအမှုကို ကိုင်တွယ်သော ဒုရဲအဖွဲ့ ကျော်စိုးနှင့် ဆုံပေးသည်။

“လူသတ်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာများပြောစရာမရှိပါဘူး”

“အခုလောလောဆယ် ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောဌာနမှာ ဆေးကုသဆဲပါ။ မှတ်ဉာဏ်တွေတော့ အကုန်ပြန်မရသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မှတ်မိတာလေးတွေတချို့ ရှိလာလို့ အမှုအတွက်လည်း အထောက်အကူ ဖြစ်မယ်ထင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“အဲဒီ လူသတ်မှုဖြစ်စဉ်မှာ ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသော မှတ်မြင်သက်သေ ဖြစ်နေတယ်”

“မျက်မြင်သက်သေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ခင်ဗျားမြင်ခဲ့သမျှ အသေးစိတ်ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြပါ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားတာ မြင်ရတယ်”

“အသတ်ခံရတဲ့ သက်သေကို ပြောတာလား၊ အခန်းထဲမှာ တခြားတစ်ယောက်ကို မြင်မိသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

ဘေးခုံတွင်ထိုင်နေသော သက်သေကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ရဲမှီး ပြောလိုက်၏။ ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး သူ့မျက်နှာကို သေချာအကဲခတ်နေ သည်။

“ဒါဆို အဲဒီလူက သက်သေကို သတ်သွားတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . အဲဒီလူ သတ်သွားတာပါ။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ. . . မမှတ်မိဘူးဖြစ်နေတယ်”

“သူဘယ်လို အဝတ်အစား ဝတ်ထားလဲ”

“အဲ. . . မမှတ်. . . မမှတ်မိတော့ဘူးဗျ”

ခဏတဖြုတ် စကားပြတ်သွားသည်။ ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးက ရဲမှီးထွက်ဆိုသမျှအား လိုက်လံရေးသားနေသော ဘောပင်အား လက်ထဲတွင် လှည့်ပတ်ကစားရင်း. . .

“ခင်ဗျား သက်သေခံအိမ်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

ကျော်စိုး၏ မေးခွန်းကြောင့် ရဲမှီး ဆတ်ခနဲတွန့်သွားသည်။ အမှတ်မထင်ပင် သက်သေခံအား လှည့်ကြည့်မိသည်။ သက်သေခံ က ပြောလိုက်လေ ဆိုသည့်သဘောနှင့် မေးဆတ်ပြသည်။ ကျော်စိုး လည်း ရဲမှီး ဘာကိုလှည့်ကြည့်နေသလဲဆိုတာ သိချင်နေပုံရသည်။ သူမေးနေတာကို မဖြေသေးသဖြင့် လေသံမာမာဖြင့် ထပ်မေးလိုက် သည်။

“ခင်ဗျား သက်သေခံအိမ်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်. . . ကျွန်တော် ထမင်းချိုင့်သွားပို့တာနေမှာပေါ့”

“အင်း. . . သက်သေခံဆီ ဘာဟင်းတွေပို့ရသလဲ”

နှံနှံစပ်စပ်ကို မေးနေသော ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးကြောင့် ရဲမှီး အဖြေရခက်သွား၏။

“ဒါလည်းဘဲ ကျွန်တော်မမှတ်မိပါဘူးဗျာ”

ရဲမှီး ကိုယ်တိုင်လည်း စဉ်းစားရတာ ခေါင်းတွေထူပူလာပြီး နားထင်နားရင်းတွေပါ ကိုက်ခဲလာ၏။ သို့နှင့်. . . နားထင်ကို နှိပ်နယ်

၇၁ အေတော

၍ ငြေလျှော့ပေးနေရသည်။

“ကျွန်တော် သေချာမပြောနိုင်တော့ဘူး၊ စဉ်းစားလို့လည်း ခရတော့ဘူး.. မမှတ်မိတော့ဘူး”

ကျော်ဇွန်က ရဲမိုးအဖြစ်ကို စာနာနားလည်ဟန်နှင့် လက်ကာ ခြသည်။

“ဟုတ်ပြီလေ ခင်ဗျားစိတ်ပင်ပန်းနေပြီ နားလိုက်ပါဦး၊ အခု ထွက်ဆိုချက်ကို တရားဝင်မှတ်တမ်း မတင်သေးပါဘူး”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျား စဉ်းစားလို့ရတဲ့အချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်း ဆက်သွယ်ပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ရထားတဲ့အချက်အလက်ပေါ် အ ခြေခံပြီး တိုးတက်မှုရှိအောင် အသေးစိတ် စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေ မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့.. အားကိုးပါတယ်ဗျာ”

ရဲမိုး ထပြန်လာခဲ့သည်။ သက်သေခံ သူ့ဘေးနားမှ ကပ်ပါ လာ၏။

“ရှင်.. လူသတ်သမားကို တကယ်မြင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲ့ဒီ လူသတ်သမားကလည်း ရှင်ကို စောင့်ကြည့်နေမှာ သေချာတယ်၊ ရှေ့လျှောက် ရှင်သတိထားပြီး နေရတော့မှာနော်.. ”

ရဲမိုး လန့်သွားကာ သက်သေခံအား ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ သူပြောတာ ဖြစ်နိုင်ချေ အများကြီးရှိ၏။ သူသာ မျက်မြင်သက်သေ အစစ်အမှန်ဖြစ်လျှင် လူသတ်သမားက သူ့ကိုနှုတ်ပိတ်မှာ သေချာ နေပြီ။

ကိုလီကိုလီရေးသေမိန့် ၇၂

မလုံမလဲစိတ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်အကဲခတ် သည်။ ရဲစခန်းအနီးမှာဖြစ်၍ မသင်္ကာစရာ လူရိပ်လူယောင် မတွေ့။ ကြုံတွေ့နေရသည့် အခြေအနေအပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ် စွာနှင့်ပင် ရဲမိုးပြန်လာရတော့သည်။

လမ်းတစ်ဖက် ကွမ်းယာဆိုင်မှ လူတစ်ယောက်က ရဲမိုးကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသည်ကိုတော့ သူ့မသိလိုက်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ရဲမိုး တစ်နေကုန် ထမင်းချိုင့်ပို့ရသည်။ အလုပ်တွေအား လုံးပြီးတော့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်အဖြစ် ကန်တော်ကြီးသို့ ထွက်လာ ခဲ့လိုက်သည်။

ကန်တော်ကြီး ရေပြင်တွင် လေသရမ်းနေ၏။ အနိုင်ကျင့်မှု ကြောင့် ဖူးဖူးရောင်ကာ လှိုင်းကြက်ခွပ်များအဖြစ် ထကြွရင်း ညည်း ညှန့်နေကြလေသည်။ ထိုလှိုင်းကြက်ခွပ်များကို ရွက်လှေတချို့က တက်နင်းသွားကြသည်။ စိမ်းညိုညို သစ်ပင်တန်းနှင့် အနားသတ် ပေးထားသည်။ ကောင်းကင်ပြာတွင်တော့ အမျိုးအမည်မသိ ငှက် များ ကျက်စားနေကြ၏။

လှေလှော်ရွက်တိုက် အသင်းရှိရာနှင့် အနီးဆုံးပန်းခြံလေး ထဲသို့ ရဲမိုးရောက်လာခဲ့သည်။ သူ ကန်စပ်တွင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် သက်သခင်လည်း ဘေးမှပေါ်လာလေသည်။

“ဟာ. . မင်းအခုမှ ရောက်လာရသလားကွာ”
“ဪ. . ကျွန်မလည်း မရောက်ဖူးတဲ့နေရာတွေ လျှောက် သွားနေလို့ပါ”

ရဲမိုး ကန်ရေပြင်ကိုငေးကြည့်ရင်း ဆက်ပြောလေသည်။
“ငါ. . မင်းအိမ်ကို တစ်နေ့က ရောက်ခဲ့တယ်၊ ပြန်စဉ်းစား ကြည့်တော့ ဘာတစ်ခုမှ ရေရေရာရာ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ တွေး ကြည့်လို့ကို မရဘူး၊ ဒီအတိုင်းဆို ငါရူးသွားလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ် သက်သခင်ရယ်. . ”

“သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့လေ. . ”
“မင်း. . အကုန်လုံးကို သိနေတယ် မဟုတ်လား”
သက်သခင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကန်ရေပြင်ကိုသာ ငေး ကြည့်နေလေသည်။

“ငါဘာလို့ မင်းအိမ်ကို ရောက်နေတာလဲ. . ၊ မင်း ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဘာမှမပြောသေးဘူး သက်သခင်”

“ရှင်တကယ် သိချင်တာလား”
ရဲမိုးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၍ သူမက. .
“ဒါဆို မတ်တတ်ထ”

ရဲမိုး ထိုင်ရာမှထကာ ဖင်ကိုဖုန်ခါရင်း သူမဘက်လှည့်လိုက် လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ သက်သခင်က ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်းတိုး လာ၍ ရဲမိုး နောက်သို့တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်နေရသည်။ ကန်ရေပြင် နှင့် ပို၍ပို၍ နီးလာလေသည်။

“အဲ့ဒါတွေကို သိချင်တဲ့ဆန္ဒကော ရှင့်မှာတကယ်ရှိလား”

တစ်ခွန်းပြောပြီး တစ်လှမ်းထပ်တိုးလာပြန်သည်။ ရဲမိုးထပ်
ဆုတ်စရာ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းစာခန့်သာ ကျန်တော့သည်။ သက်သခင်
က မရပ်သေး.. ၊ သူ့အပြုအမူကို ရဲမိုးနားမလည်တော့.. ။

“ဟေ့.. ဟေ့.. မင်း ဘာလုပ်တာလဲ.. ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရှင့်ကို တစ်ခုတော့ မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်၊ ရှင်အတိတ်ကို
သတိရဖို့ ဆက်မကြိုးစားပါနဲ့လား.. ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ.. ငါ့အတိတ်ကိုတော့ငါ ပြန်သိချင်တာ
ပေါ့”

သက်သခင်ရှေ့ဆက်တိုးလာ၍..

“ခဏလေးနေဦး.. မင်းငါ့ကို ဆက်မေးချင်ရင် ရေထဲမှာ
ဆင်းမေးရင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းသားပဲ”

ငေါ့ပြောလိုက်မှ သက်သခင် ပိုကဲလာ၍ ရဲမိုး မျက်နှာစပ်ဖြူ
ပြီးနှင့်..

“အင်း.. အဲ.. အဲဒါမကောင်းဘူး၊ ငါတို့ တခြားနေရာမှာ
သွားစကားပြောကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်မကတော့ ရေအောက်မှာဆင်းပြီး စကားပြောရတာ
ကို ပိုကြိုက်တယ်”

“အား.. မလွယ်ပါလား၊ မင်း ငါ့ကို သေစေချင်နေတာလား
ငါမသေချင်သေးဘူး”

“လူဆိုတာ ဒီလောက်လွယ်လွယ်နဲ့ မသေနိုင်ပါဘူး၊ မယုံရင်
ခုန်ချလိုက်လေ.. ”

“မခုန်ဘူး.. မခုန်ဘူး.. ဒါ ကိုယ့်ဘာသာ သေကြောင်းကြ
စည်တာ.. အဲဒီအလုပ်မျိုး ငါဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး”

“ကိုယ့်ဘာသာ ခုန်မချဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ ကျွန်မ
ကူညီမယ်.. အဲဒီမှာ ရပ်နေနော် မလှုပ်နဲ့.. ”

သက်သခင် နောက်သို့ လေးငါးလှမ်းလောက် ဆုတ်သွား
သည်။ သူမ ဘာတွေလုပ်နေမှန်း ရဲမိုးမသိတော့။ ရဲမိုးကြောင်အမ်း
အမ်းနှင့် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သက်သခင် အရှိန်နှင့် ပြေးဝင်လာတော့
သည်။

“ဟေ့.. ဟေ့.. သက်သခင်.. မလုပ်နဲ့.. မလုပ်နဲ့”

“အား!.. ဗွမ်း!.. ”

ရဲမိုးအသံ ကျယ်သွားသဖြင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ငါးမျှားရင်း
အရက်သောက်နေသော လူတစ်ယောက်က လှမ်းတွေ့သွားသည်။
သူပုံစံမှာ ရေထဲသို့ နောက်ပြန်ခုန်ဆင်းတာကို ပထမဆုံး မြင်ဖူး
လိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သူ့အရက်ပုလင်းသူ မယုံသင်္ကာနှင့်
ပြန်ကြည့်နေသေးသည်။ ရေချိန်မကိုက်သေးဘဲ ဒီလောက်မူးရပါမ
လားဆိုသည့် အတွေးမျိုးနှင့် ဖြစ်မည်။

ရေထဲပြုတ်ကျသွားသော ရဲမိုး ခွေးကူးကူးကာ ဝှေးဝှေးဝါးဝါး
ဖြစ်နေလေ၏။ သက်သခင်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ရယ်နေသေး
သည်။

“ဝှေး.. ဖလူး.. အူး.. ငါ ရေမကူးတတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုတယ်ပါ
ဦး”

“ရှင်.. ရေကူးတတ်ပါတယ်”

“မင်းက... ဘယ်လိုသိလဲ”

“အဟင်း... ဟိုအရင်တုန်းကလည်း ရှင် ရေထဲခုန်ဆင်းခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းက ခုလိုမှမဟုတ်တာ...”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သက်သေခံ ရေထဲခိုင်ပင်ထိုးဆင်းလာလေသည်။

“ဗွမ်း!...”

ရေထဲ ဘာမှပြုတ်ကျလာတာမမြင်ဘဲ ရေပွက်ကြီး ဂယက်ထသွားတာ မြင်လိုက်ရသည့် ငါးမျှားနေသော အမူးသမားလည်း သောက်လက်စပုလင်းကို ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူ့ရေကူးတတ်တာကို မေ့နေသော ရဲမိုးတစ်ယောက် ရေနစ်နေပြီဖြစ်သည်။ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ရေပေါ်ပြန်တက်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေသော ရဲမိုးရှေ့သို့ သက်သေခံ ရောက်လာ၏။ ထိုသို့ရေနစ်နေစဉ်မှာပင် ရဲမိုးမေ့နေသော အကန့်တစ်ကန့်ကို ပြန်အမှတ်ရသွား၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်တွင် ရဲမိုးက ကန်စပ်လိုလို ကမ်းစပ်လိုလို နေရာတွင် ရပ်နေရင်း ရေပြင်ကို ငေးမောကြည့်နေလေသည်။

သူ ဘာကြောင့်... ထိုနေရာရောက်နေသလဲ ဆိုတာတော့ စဉ်းစားလို့မရ...။

လေကြောင့် ထကြွလာသော လှိုင်းဂယက်တို့ ကမ်းစပ်သို့ ပြေးလာနေသည်။ ထိုလှိုင်းများနှင့်အတူ ဂန္ဓမာပန်းလေးတစ်ပွင့် မျောလာတာတွေ့လိုက်ရ၏။

ပန်းကို အမှတ်မထင် မြင်မိ၍... ဘယ်ကမျောလာတာပါ

လိမ့်ဟု စူးစမ်းမိတော့ မလှမ်းမကမ်းတွင် ပန်းစည်းကိုင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်... ပန်းတွေကို တစ်ပွင့်စီ ရေထဲပစ်ချနေတာ တွေ့ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေး၏ ပုံစံလေးကို ရဲမိုး မြင်မြင်ချင်းပင် သဘောကျသွားမိသည်။ သူမည်မျှကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်မသိ မိန်းကလေးက အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရဲမိုး မလုံမလဲဖြစ်ပြီး ရှက်သွားရသည်။ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသော ရဲမိုး... လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်လေ၏။

ရေထဲမှပန်းကို လှမ်းကောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ အရှိန်လွန်သွားပြီး ရေထဲသို့ ခိုင်ပင်ထိုးသလို ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“ဗွမ်း!...”

ခိုးကြည့်တာ လူမိလို့ ရှက်ရသည့်အထဲ ရေထဲပါ ပြုတ်ကျရသည်မို့ ရဲမိုးရေပေါ်ပြန်မတက်တော့ဘဲ အသက်အောင့်ပြီး ရေငုပ်ဝုန်းလျှိုးနေခဲ့သည်။

ဒါကို ကမ်းပေါ်မှမိန်ကလေးက စိုးရိမ်သွားကာ ရေထဲခုန်ဆင်းပြီး သူ့အား ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားလေသည်။ သို့သော်... ရဲမိုးဘီအရောက်တွင် မိန်ကလေး ရေမွှန်းနေပြီဖြစ်သည်။ ဒီတော့မှ ရဲမိုးလည်း ထိုမိန်းကလေးကို ပြန်လည်ကယ်တင်ပြီး ရေပေါ်ထိုးတတ်လာခဲ့ရ၏။

မိန်းကလေးအတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး မနိုင်မနင်းနှင့် ပြောဆိုတာ ကမ်းစပ်သို့ မလာခဲ့သည်။ မိန်းကလေးမှာ သတိမရသေး...။

အဆုတ်ထဲ လေကုန်သွားပြီထင်၏။ သူကယ်ခွာဖြစ်တော့မည်။
မိန်းကလေးပါးစပ်မှ လေမှုတ်သွင်းရန် ရဲမိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်းပြုလုပ်ရန် မိန်းကလေး၏နှုတ်ခမ်းဖြူလေးအနား သူနှုတ်ခမ်းကပ်လိုက်ချိန်မှာတော့ မိန်းကလေးက ရေများအန်ထုတ်ကာ သတိရလာလေသည်။

သူခိုးလူမိသည့်အဖြစ်နှင့် ထပ်ကြုံလိုက်ရသော ရဲမိုး.. အသိမဲ့တုံ့ပြန်မှုမျိုးနှင့် ပစ်လွဲချကာ မေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ သတိရလာလေပြီ။ ထထိုင်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းသည့်အခါ.. စန့်စန့်ကြီးလဲနေသော ရဲမိုးကို တွေ့သွား၏။

“ဒီမယ်.. ဒီမယ်.. ထပါဦး”

ကောင်မလေးက ရဲမိုးအား လှုပ်နှိုးကာခေါ်သည်။ ထပြီးဖြေရှင်းရသည်ထက်စာလျှင်.. မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာက ပိုကောင်းမည်ဟု ရဲမိုးတွေးပြီး မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေလိုက်၏။

ကောင်မလေးက ရဲမိုး၏ ရင်ဘက်ကို ကပ်၍ နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်သည်။ အဆက်မပြတ်ခုန်နေသော မီးရထားရင်ခုန်သံကြီးကို ကြားလိုက်မှ ကောင်မလေး မျက်နှာမဲ့ကာနှင့်..

“ဟယ်.. သေ.. သေများသွားပြီလားမသိဘူး၊ ဘာလို့တိုယ့်တိုယ့်ကိုယ် သတ်သေရတာလဲ၊ သေခြင်းတရားကို ကစားစရာများမှတ်နေသလား၊ ဒီလို မိုက်ရှူးရဲဆန်တဲ့ အပြုအမူတွေ ဘာလို့

လုပ်ရလဲ၊ ကြည့်ပါဦး.. ရှင့်အသက် ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတယ်၊ ရှင့်.. ကျွန်မကို ကယ်ခဲ့လို့အခုလိုဖြစ်ရတာ.. ဘာပဲပြောပြော ရှင့်ကျွန်မကို အသက်စွန့်ပြီး ကယ်တင်ခဲ့တာ.. မသေပါနဲ့ဦး ရှင့်ရယ်”
ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မိန်းကလေးက ရဲမိုးဗိုက်ကို ထုချလိုက်လေတော့သည်။

“ဒုတ်!..”

“အ!.. အမလေး.. သေပါပြီဗျ”
ကောင်မလေး၏ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကို အရသာခံနေခိုက်ရဲမိုး အငိုက်မိသွားလေသည်။

“အဟင်း.. သိသားပဲ ရှင့်က သံတိလစ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာကို..”

မိန်းကလေးလည်း သူ့ကို ကရော်ကရော်လုပ်ကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

ဒီလိုနှင့် ဆောင်းအကုန် နွေအကူးမှာ ရာသီဥတုက မြူနေလေသည်။ အပူရှိန်မပြင်းသေးသော နေရောင်သည် သစ်ရွက်များပေါ်သို့ တည်တည်ကြီးခုန်ချကာ အလျားလိုက်ငြိတွယ်နေလေ၏။ ဆောင်းလေပြည် နှုတ်ဆက်နေသော်လည်း ခပ်မြူးမြူးပင်ရှိလှသည်။ မန်းပွင့်တွေက သစ်ရွက်နှင့်မတူသော သူတို့၏ အရောင်အသွေးကို နေရောင်ထဲတွင် ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ဝေ့ယမ်းကာ ပြသနေလေသည်။

သူ အဲဒီနေ့က ပန်းနှင့်အမှတ်တရပစ္စည်း အရောင်ဆိုင်သို့ ထမင်းချိုင့်ဖို့ဖို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်း၍ သုံးဘင်ချိုင့်

တစ်လုံးဆွဲကာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်စဉ် . . ပန်းများပွင့်ပိုက်ကာ ထွက်လာသော မိန်းကလေးကလည်း သူ့ကိုမှတ်မိဟန်နှင့် . .

“အဟင်း . . အဟင်း . . သေချင်ယောင်ဆောင်တဲ့ လူလိမ်ပြီး . .”

“အဲ . . ဟို . . ဟို . .”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပြီး ရှင့်ကို ဆင်းကယ်တာ မထင်မှတ်ပဲ ရှင်က ပြန်ကယ်ခဲ့ရတယ်နော် . . အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးပါရှင် . .”

“ရပါတယ်ကွာ ဒါနဲ့မင်းက”

“ကျွန်မကလည်း ဒီလိုဆိုင်ဖွင့်မှာ၊ ဒါကြောင့် လုပ်အားပေးရင်း အဒေါ်ဆိုင်မှာ လေ့လာနေတာလေ . . ရော့ . . ဒါရှင့်အတွက် လက်ဆောင်”

ရိုးတံအရှည်လေးဖြင့် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် ပေးနေသောကြောင့် ရဲမိုးကြောင်သွားကာ သူမကိုကြည့်နေ၏။

“ဘာလဲ . . ပန်းမကြိုက်လို့လား”

ရဲမိုးက မထုံတတ်တေး ပုံစံဖြင့် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အူတူတူ လုပ်နေသောကြောင့် သူ့လက်ထဲ နှင်းဆီပန်းလေးထည့်ပေးပြီး . . ကောင်မလေးထွက်သွားလေသည်။

ရင်ခွင်ကွက်လပ်ထဲမှ မိန်းကလေးကို ပြန်တွေ့ရ၍ ရဲမိုးအတိုင်းမသိ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားရသည်။ ဒါ သက်သေခံနှင့် ဆုံတွေ့မှု အပိုင်းအစပင်ဖြစ်လေတော့သည်။

“ဗွမ်း! . .”

ရဲမိုးနှင့် သက်သေခံ ရေပေါ်တက်လာပြီး ကမ်းစပ်သို့ ပြန်လည်ကူးခတ်လာခဲ့၏။ မောဟိုက်မှု ပြေပျောက်အောင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်၍ အနားယူရင်း အပန်းဖြေနေကြသည်။

သက်သေခံက ရဲမိုးကို စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း . .

“ကျွန်မ ရေစိုခံပြီး ရှင့်အသက်ကို ကယ်ထားရတာနော်၊ ရှင် ရေကူးတတ်တာ ကျွန်မ ဘယ်လိုသိလဲဆိုတာ ရှင်းပြီးလား”

“ဟင်း . . ရှင်းသွားပါပြီ”

ရဲမိုးသဘောကျကာ အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်၏။ သက်သေခံမှာလည်း သူ့ကိုမမြင်ဖူးသလို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ရဲမိုးပြုံးနေရာက သူမကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာတည်သွားသည်။

“ဘာလို့ မျက်နှာတည်သွားတာလဲ၊ ကျွန်မကိုပြန်ပြုံးပြ . .”

သူမစိတ်ကျေနပ်အောင် ရဲမိုး အနည်းငယ်ပြုံးပြလိုက်၏။

“ကျွန်မကို ဒီထက် ဘာလို့ပြုံးမပြနိုင်တာလဲ၊ ဒီထက်ပိုပြုံးပြ . . ကဲ . . ကျွန်မပြုံးသလို ပြုံးပြ . . အဟီး . . ဟီး”

သက်သေခံ သွားတက်ကလေးပေါ်အောင် . . ပြုံးပြလေသည်။ ရဲမိုးလည်း သူမ ပြုံးပြသည့်အတိုင်း လိုက်ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ သူမ ရဲမိုးမျက်နှာကို တစ်စိန်စိန် စိုက်ကြည့်နေတော့၏။

“အဲဒီအတိုင်း ပြုံးထား . . ပြုံးတာမရပ်လိုက်နဲ့နော် . . နှင့် ဒီလိုပြုံးနေရင် အရမ်းကြည့်ကောင်းတာပဲ သိလား . . အရမ်းလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

သက်သေခံ သူ့ကိုကြည့်နေရင်းက . .

“ရှင့်ရဲ့အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို ဘာလို့မမတ်မိတာလဲ”

၉၁ အေတာ
တင်

“ငါကားတိုက်ခံခဲ့ရတာလေ ခေါင်းကိုထိသွားတာကိုး. . .
တဲ. . . နေပါဦး ဒါတွေကို အစောကြီးကတည်းက မင်းပြောပြရမှာ
လေ. . . ဘာလို့မပြောတာလဲ. . .”

“ဒါတွေ ကျွန်မ မပြောလည်း ရှင်သိနေမှာလို့ မျှော်လင့်ခဲ့
တာ၊ ကျွန်မကိုလည်း မှတ်မိနေမှာပဲပေါ့. . . အဲလိုထင်ခဲ့တာ”

“ခုမှ နည်းနည်းချင်း ပြန်မှတ်မိလာတာလေ. . .”

“ရှင် ကျွန်မအခန်းထဲ ဘာလို့ရောက်နေလဲဆိုတာ မမေး
တော့ဘူးလား”

ရဲမိုး ဘာမှမပြောနိုင်ပဲ သူမ၏ ရေစိုနေသောအလှကိုသာ
ငေးကြည့်နေတော့သည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ဖိတ်ထားလို့လေ. . .”

“မင်းဖိတ်လို့. . .”

သက်သခင်က ခေါင်းလေးစောင်းငဲ့၍ ညိတ်ပြရင်း ချစ်စ
ဖွယ်ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးကို ရဲမိုး စွဲငြိနှစ်သက်သွားသည်။

“မင်းက. . . ဘာအတွက်ဖိတ်တာလဲ”

“အဲဒီနေ့က. . . ကျွန်မမွေးနေ့လေ၊ အိမ်ကိုလာခဲ့ဖို့ ကျွန်မ
ဖိတ်လိုက်တာ၊ ရှင်နဲ့နှစ်ယောက်ထဲ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပမလို့. . . ဟီဟီ”

“အော်. . . ဒီလိုကိုး၊ ငါ့ကိုမှ ဘာလို့ ရွေးပြီးဖိတ်ရတာလဲ၊
ဘာလဲ. . . ငါ့ကိုကြိုက်နေလို့လား. . .”

“အင်း. . . အဲ. . . အဲ. . . မဟုတ်ပါဘူး. . . ခင်လို့”

ရဲမိုး အမေးကြောင့် သက်သခင်ယောင်ပြီး ဖြေမိသည့်အ

ကိုယ်တိုင်ရေးသားခဲ့နို့ ၉၁

တွတ် ရှက်သွေးဖြာကာ မျက်နှာနီရဲသွားလေသည်။ သက်သခင်
ဆာနေမှ မျက်နှာလွဲ၍ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်. . . ရှင့်ကို သဘောကျဖို့ပေါ့”

သက်သခင်၏ အဖြေကြောင့် ရဲမိုးရင်ထဲ သိပ်ခနဲ ငြိမ်ခနဲ

ဖြစ်အောင် ပီတိတွေ ဖြစ်သွားသည်။ သက်သခင်နှင့်သူ ဘယ်အတိုင်း
အတာအထိ ရင်းနှီးခဲ့သလဲဆိုတာ သိရအောင် အသည်းအသန်

စဉ်းစားကြည့်မိတော့သည်။

သို့သော် ဘာကိုမှ ထပ်တွေးကြည့်လို့ မရတော့၊ ဦး နှောက်
ဖျတ်သွားပြီလားမသိ၊ ချမ်းစိမ့်စိမ့်နှင့် ခေါင်းတွေကိုက်လာတာပဲ

အဖတ်တင်သည်။

“အိမ်ပြန်မယ်ကွာ၊ တအားချမ်းနေပြီ အအေးပတ်တော့
လေ”

ရဲမိုး ထပြန်လာတော့ သက်သခင်လည်း အတူလိုက်ပါလာ
၏ သူမလည်း ချမ်းတုန်နေသည်။ ရဲမိုး ချီတုံချီတုံ အကြိမ်ကြိမ်

ပြုံးပြီးမှ မရဲတရဲနှင့် သက်သခင်ပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

သက်သခင် လှည့်ကြည့်သော်လည်း သဘောမတူဟန် မပြ

သည့်အတွက် ရဲမိုး ပို၍ရဲတင်းသွားသည်။

ရဲမိုးက သက်သခင်ပခုံးကို ဖက်ထားသော်လည်း လမ်းသွား
ထဲသောလမ်းများ၏ အမြင်တွင် သူလက်တစ်ဖက်က လေထဲမြောက်

ထက်နေသလို ကားကားကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဒါမှတကယ်အမှန်အတိုင်း
ဆိုတော့နေသည်။ ဇူးတာမှ ဇိုးဇိုးဇူးတာမဟုတ် အချစ်ဇူးဇူးတာဖြစ်၏၊

ထူးထူးဆန်းဆန်း ပုံစံကြောင့် ရဲမိုးကို လူတွေဝိုင်းကြည့်ကြ

ကုန်၏။ ထိုအဖြစ်အတွက် ရဲမိုးမရွက်၊ ဂရုလည်းမစိုက်တော့. . ။
သူမကို မြင်တွေ့ခွင့်ရရုံမျှမက ဖက်ခွင့်လည်းရ၍ ရဲမိုး မာန်
တက်နေလေသည်။

ဦးနှောက်၊ နှလုံးသား၊ အသွေးအသား၊ အရေပြား. .
အားလုံးကို ဆန္ဒနှင့် အချိုးညီညီ ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ. . တစ်စုံ
တစ်ရာ ဖိတ်လျှံကျလာပါလိမ့်မည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာကို ကမ္ဘာဦးမှ
ယနေ့အထိ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပုံဖော်နေကြသည်။ အနီးစပ်ဆုံးသာ
ထွက်လာသည်. . ပုံတူထွက်မလာသေး. . ထိုအရာမှာ 'အချစ်'ဖြစ်
လေသည်။

ပစ္စက္ခအခြေအနေမှာ ရဲမိုးပျော်နေ၏။ မှတ်ဉာဏ်ပျောက်
ဆုံးနေသည့်ဘဝကိုပင် သူပျော်ရွှင်စွာ ခံမင်နေတော့၏။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

အခန်းပြန်ရောက်သည့်အခါ ရဲမိုးရင်ပူပြီး ရေငတ်နေသဖြင့်
ရေခဲသေတ္တာထားရာသို့ တန်းလာခဲ့ကာ သောက်ရေဘူးရှာသည်။
အထဲမှာ ရေဘူးအပြင် ဘီယာသံဘူးတွေပါ ရှိနေသောကြောင့်. .
ဘီယာ သောက်ချင်စိတ် ပေါ်လာသော်လည်း သက်သခင်ကိုအား
နာ၍ ရေဘူးသာ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ရှင့်. . ဘီယာဘူးတွေ ထုတ်လေ”

“ဟေ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အတူတူ. . သောက်ကြရအောင်လို့ပေါ့”

“ဟ. . မင်းက မိန်းကလေးလေ”

“မိန်းကလေးပေမယ့် ကျွန်မက လူမဟုတ်တော့ဘူး. . ဘာ

စောင့်ထိန်းမှုမှ မလိုအပ်တော့ဘူး”

သက်သခင်ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲဟု သဘောထား

ကာ ဘီယာဘူးတွေ ထုတ်ယူလာလိုက်သည်။ ဘာအမြည်းမှ မရှိဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ စားပွဲပေါ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ သောက်ကြသည်။ ဘီယာကို မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ သောက်နေသော သက်သခင် အားကြည့်ရင်း ရဲမှီးသဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။ ခေါက်စားပွဲပေါ်မှာ ဘီယာဘူးလေးဘူးတောင် ရှိနေပြီ။

နဂိုကမှ စကားခပ်များများကောင်မလေး ဘီယာမူးတော့ ပိုပြီး စကားပြောလာသည်။ သက်သခင် ဘီယာတစ်ဘူးကုန်သွားပြန်ပြီ။ . .

“ရှင်. . ဘာလို့ မိန်းမ၊မယူသေးတာလဲ”

“ကြိုက်မယ့်သူ မရှိလို့ပေါ့ဟ”

“အဟင်း. . ရှင်က သဘောကောင်းပါတယ်”

ပြောလိုက်သောက်လိုက်နှင့် သက်သခင် လျှာလေးအာလေး ဖြစ်လာသည်။

သက်သခင် နောက်တစ်ဘူး ထပ်ဖောက်ပြီး မော့ပြန်သည်။ လူစင်စစ်မဟုတ်သည့်အတွက် ရဲမှီး လွတ်ပေးထားလိုက်သည်။ တစ်ခုံနှစ်ခုံသောက်ပြီးတော့ သက်သခင် မဟန်နိုင်တော့သလို မေးစေ့ကို လက်နှင့်ထောက်၍ ထိန်းထားရှာသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ စားပွဲပေါ်လက်တင်ပြီး ခေါင်းထိုးလဲကျသွားလေသည်။ သက်သခင် တအားမူးသွားပြီ ထင်၏။

မူးပြီး အိမ်ပျော်သွားသော သက်သခင်၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ရဲမှီး နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်နေရင်းမှာပင် သူ့စိတ်တွေ မရိုးမရွ ဖြစ်လာသည်။ ထိုလိုကိုင်လို့ ရမှန်းသိ၍ တစ်ခါလောက်

အနမ်းခြွေကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာရာ. . . ရဲမှီး ကိုယ်ကိုကိုင်၍ သက်သခင်အနား တိုးကပ်လိုက်သည်။

သူ့ နှုတ်ခမ်းနှင့် သက်သခင်၏ပါးပြင် ထိဖို့ လေးလက်မလောက် အကွာအထိ ရောက်သွားတော့ ရဲမှီး ချီတုံချတုံနှင့် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေစဉ်မှာ သက်သခင် လူးလွန်လာ၍ နေသားတကျ ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ထိုင်ကြည့်ရင်း ရဲမှီးစိတ်တွေ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေပြီ။

သက်သခင် ပြန်ထပြီး ဘီယာဘူးလှမ်းယူသည်။ တစ်ခုံလောက် ထပ်မော့လိုက်၏။ မော့ပြီးနောက် ရဲမှီးအား ရီဝေမွှေးစင်းသော မျက်ဝန်းတို့နှင့်ကြည့်ရင်း. .

“ရှင်. . ကျွန်မနဲ့ အတူမအိပ်ချင်ဘူးလား”

“ဟေ. . ဘာ. . ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်မနဲ့ အတူအိပ်ချင်လားလို့ မေးတာ”

“ဟာ. . မင်း. . မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

သက်သခင် အမူးလွန်သွားပြီလား မသိ၊ မပြောသင့်သော စကားတွေပါ ပြောလာခဲ့ပြီ။ ထန်းရည်မူးလို့ ကျွဲခိုးပေါ်တာလား၊ ရင်တွင်းဆန္ဒ အမှန်ပဲလားတော့မသိ၊ ကြားလိုက်ရသော ရဲမှီးရင်ထဲမှ ကလီစာများ ပြောင်းဆန်သွားတော့သည်။ သက်သခင်က လှုပ်တန်ကန် အမူအရာနှင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“ဘာလဲ ရှင်ကျွန်မကို မချစ်တဲ့သဘောလား၊ ကျွန်မတ ဆွဲဆောင်မှုမရှိလို့လား. . ကိုရဲမှီးရဲ့”

“မဖြစ်. . မဖြစ်နိုင်တာ. . ဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ရှင်က. . ကျွန်မကို ဖြစ်နိုင်တဲ့

တစ်ယောက်တည်းသောသူလေ၊ ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကိုချစ်တယ်”

“မင်း.. တအားမူးနေပြီထင်တယ်”

“အဟဲ့.. ဟုတ်တယ် ကျွန်မမူးနေပြီ.. အဟက်အဟက်”

သက်သခင်က စားပွဲကိုပတ်၍ လေးဖက်ထောက်တွားကာ သူ့ထံလာနေသည်။ ရဲမိုး ထရပ်လိုက်ပြီး ဘီယာဘူးပါဆွဲယူရင်း ခြေလှမ်းပြင်မိသည်။

“ဘယ်လဲ.. ဘယ်သွားမလို့လဲ..”

ရဲမိုးဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ညခင်းတိုကြည့်ပြီး ဘီယာဆက်မော့ နေလိုက်သည်။

သက်သခင် လမ်းမလျှောက်ဘဲ ရောက်လာပြန်၏။

ဝရန်တာပေါ် တင်ပလွဲ တက်ထိုင်လိုက်၏။

“ပြတ်ကျသွားမယ်နော်”

သက်သခင်က စိတ်မပူရန် လက်ကာပြသည်။

ကပိုကရိုလေးနှင့်လှနေသည့် သူမကို ကြည့်ရင်း.. ရဲမိုး စိတ်တည့်ငြိမ်သွားအောင် မနည်းကြိုးစားနေရ၏။

“ငါ့ကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတာတွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့ သက်သခင်ရယ်.. မင်းကဝိညာဉ်ပါ။ ဒါဟာ.. သိပ်ကို ကလေးဆန်လွန်းတယ် ထင်တာပဲ”

“အဟင်း.. ဟုတ်တယ်နော် ဆောရီးပဲ၊ ရှင့်.. ‘သေရည်ကြောင့် ဖြစ်သွားတဲ့ မတော်တဆဖြစ်ရပ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ”

“အင်း.. အဲ့ဒါပဲကောင်းပါတယ်”

“ကောင်းတယ်.. ဒါဆို ရှင် ကျွန်မကို အထင်မသေးဘူး

ပေါ့”

“ဟင့်အင်း.. မသေးပါဘူး သက်သခင်ရယ်”

“ဟား.. ဝမ်း.. ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်မ.. မ.. အား”

“ဟာ.. ပြတ်ကျသွားပြီ”

စိတ်လှုပ်ရှားသွားသော သက်သခင် ဝန်းခနဲ ဝရံတာမှ ပြတ်ကျသွားလေသည်။ ရဲမိုး ကမန်းကတန်း ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“သက်သခင်.. သက်သခင်..”

ရဲမိုး စိတ်ပူစွာ ငုံ့ကြည့်ရင်းတတွတ်တွတ် အော်ခေါ်နေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ခွေးဟောင်သံတွေက ဆူဆူညူညူ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

“စိတ်ပူသွားတာလား”

သူ့နောက်တွင် ရောက်နေသော သက်သခင်ကြောင့် ရဲမိုး စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့သည်။

“ဟူး.. တော်ပါသေးရဲ့ သက်သခင်ရယ် ဘာမှမဖြစ်လို့”

ရဲမိုး စိုးရိမ်စွာပြောနေသော်လည်း သက်သခင်ကတော့ ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လို့နေ၏။

ရဲမိုး သက်သခင်ကိုတွဲ၍ ခုတင်ဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ သက်သခင်သက်သာ လှဲနိုင်အောင် ကူညီပေးလိုက်ပြီး သူတော့ခေါင်းအုံးတစ်လုံးဆွဲကာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

အမန်း[၅]

တစ်ခုနီးတစ်ခုနီး ထုနေသံကို သူကြားနေရသည်။ သို့သော်...
အိမ်မက်လား၊ တကယ်လားဆိုတာ ဝေခွဲလို့မရဖြစ်နေ၏။ အဆတ်
မပြတ် ထုနှက်သံများအပြင် သူ့နာမည်ကိုပါ အော်ခေါ်နေတာ
သိတော့မှ ရဲမိုး ကမန်းကတန်း အိပ်ရာမှထလိုက်ရသည်။
တံခါးဖွင့်ကြည့်တော့ ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးဖြစ်နေသည်။ သတ်
သခင် ထွက်လာမှာစိုး၍ ရဲမိုး နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ကျွန်တော် အထဲဝင်မယ်နော်”

ရဲမိုး မဖွင့်ချင်ဖွင့်ချင်နှင့် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။ ကျော်စိုး
တ ရဲမိုးအခန်းကို မျက်စိကစားကာ အကဲခတ်နေသည်။

ရဲမိုး အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ကျော်စိုးက . .

“အထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်များ ရှိနေလို့လား”

“ဗျာ . . အဲ . . မရှိ . . မရှိပါဘူး ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ

ပါ”

ကျော်စိုးက အိမ်ခန်းထဲထိ ဝင်ကြည့်သည်။ မယုံသင်္ကာနှင့်
စစ်ဆေးသည့်သဘောဖြစ်နေ၍ ရဲမိုး ပခုံးသာတွန့်လိုက်မိတော့၏။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲသိဘူး”

“ဪ . . . အချက်အလက်တချို့ သေချာအောင် . . .
confirm လုပ်ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ် . . .”

“အဲဒီနေ့က ခင်ဗျား သက်သေခံအိမ်ကို ဘာမှသွားမပို့ခဲ့
ဘူး မဟုတ်လား၊ ထမင်းချိုင့်ပို့တဲ့ လိပ်စာစာရင်းမှာလည်း သက်
သေခံအိမ် မပါဘူးဗျ၊ ဒါဆို . . . ဘာအကြောင်းကြောင့်များ သူ့အိမ်
ရောက်သွားတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို သူ့မွေးနေ့အတွက် ဖိတ်ထားလို့ပါ”

“သက်သေခံက ခင်ဗျားကို မွေးနေ့ဖိတ်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အရင်တစ်ခါပြောတုန်းက ထမင်းချိုင့်ပို့တာဆို”

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်မသိဘဲဖြေလိုက်တာ . . . အခုမှ
ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြန်သတိရလာလို့ပါ ကိုကျော်စိုး”

“အမျိုးမျိုး ထွက်ဆိုနေသလို ဖြစ်နေပြီ ကိုရဲမိုး၊ ဒါဆို . . . သေ
သွားတဲ့ မသက်သေခံနေ့ကော ဘယ်လိုများ ပက်သက်နေပါသလဲ . . .”

“အဲ . . . အသိမိတ်ဆွေတွေပါ”

ကျော်စိုးက မေးပွတ်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် . .

“ကိုရဲမိုး ခင်ဗျားနောက်ထပ် ဘာတွေသတိထပ်ရသေးလဲ၊
ခင်ဗျားမိသားစုနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်းရော
ပြန်စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူးလား”

“လောလောဆယ်တော့ ဒီလောက်ပဲ သတိရသေးပါတယ်
တို့ကျော်စိုး”

“ခင်ဗျားအဖြစ်က အံ့သြစရာပဲ . . . အေးလေ သိပ်မကြာခင်
မှာတော့ အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား
ပြန်သတိရလာမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်ကြိုးစားပြီး စဉ်းစားနေပါတယ်”

ကျော်စိုး ပြန်သွားသည်နှင့် ရဲမိုး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားသလို တံခါးအား ကျောမှီကာ
တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။ ထိုစဉ် ခြေထောက်
ပြေးလေး တစ်စုံကို မြင်လိုက်ရ၍ ရဲမိုးမော့ကြည့်လိုက်၏။

သက်သေခံ၏အပြုံးကို မြင်ရတော့လည်း သူ အားလုံးတို့
ဓမ္မသွားသည်။ ရဲ၊ လူသတ်သမားနှင့် အတိတ်ပျောက်ဆုံးမှုများ
သေည်တို့က သူ့အတွက် လုံးဝအရေးမပါတော့ . . .

ရဲမိုး ပန်းအရောင်းဆိုင်ထဲသို့ ထမင်းချိုင့်နှင့်အတူ ဝင်လာသည်။ သက်သခင်လည်း အတူတူကပ်ပါလာ၏။ သူမ အလုပ်လုပ်နေကျဆိုင်ဖြစ်၍ အခန်းထဲလျှောက်သွားကာ ဟိုပန်းတို့လိုက် ဒီပန်းဆိတ်လိုက် လုပ်နေလေ၏။

“ရောက်လာပြီလား.. ဘာဟင်းလဲ မောင်ရဲမိုး”

“ငါးခုစင်းကော၊ ဘူးသီးဟင်းခါ၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်တဲ့.. အန်တီ”

“အေးအေး ချသာထားလိုက်ပါကွယ်.. ဒါနဲ့ မနက်ဖြန်ကျရင် ဘဲဥအာလူးကုလားဟင်း စားချင်တယ်၊ ချက်ပေးပါလို့ ပြောပေးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ထို့နောက် ဆိုင်ရှင်အန်တီက ပန်းခြင်းတစ်ခု အလှပြင်နေ

တာ လက်စသတ်ပြီး ရဲမိုးထံ လျှောက်လာသည်။

“အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းပါရစေ မောင်ရဲမိုး”

“ဟုတ်ကဲ့.. ပြောပါ အန်တီ”

“သက်သခင်ရဲ့အဘွားဆီ ပန်းခြင်းတစ်ခြင်း သွားပို့ပေးပါထား”

“ဗျာ!..”

“ဟိုလေ သူ့အဘွားက ရိပ်သာဝင်နေတာကွဲ့၊ သက်သခင် ဆုံးတာကို သူ့အိမ်က အသိပေးမထားဘူး၊ သက်သခင်ဒီမှာ ရှိနေတုန်းက သူ့အဘွားမွေးနေ့တိုင်း ပန်းတစ်ခြင်း ပို့နေကျလေ၊ ပုံမှန်ရောက်နေကျ ပန်းခြင်းရောက်မလာရင် အဘွားစိတ်ပူနေမှာစိုးလို့”

“အော်.. ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်ရိပ်သာလဲ”

“မဟာစည်လေ.. နာမည်က ဒေါ်ခင်စန်းရီတဲ့”

“ရပါတယ်.. ကျွန်တော် သွားပို့ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

သို့နှင့် ပန်းခြင်းယူကာ ရဲမိုး ထွက်လာခဲ့၏။

“ပေး.. ကျွန်မကိုင်ခဲ့မယ်”

ရဲမိုး ဆိုက်ကယ်ကိုအခွတွင် သက်သခင်က ပန်းခြင်းကို တောင်း၍ ပေးလိုက်သည်။ သက်သခင် နောက်ခုံမှာ တင်ပလွဲတိုင်ရင်း ပန်းခြင်းကို ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်သည်။ ထိုအဖြစ်ကိုလည်း.. နန်းဆိုင်ပိုင်ရှင် အန်တီကြီး အလုံးစုံ တွေ့မြင်သွား၏။ ရဲမိုး ဆိုင်တယ်.. အောင်ထွက်လာတော့ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း အပြု

ကျွန်ခဲလေသည်။

မအံ့ဩဘဲ... မလန့်ဘဲတော့ နေမှာမဟုတ်... ပန်းခြံက နောက်ခုံ ဆိုဖာအထက် ခြောက်လက်မကျော်ကျော်အကွာ လေထဲတွင် ရောက်နေသည် မဟုတ်လား။

မဟာစည်ရောက်သည့်အခါ သက်သခင်က အထဲကို ဝင်လို့မရဟု ဆိုလာသဖြင့် ရဲမှီးတစ်ယောက်တည်း ပန်းခြံပန်းစည်းတို့နှင့် ဝင်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်စန်းရီ နာမည်တူတွေ များနေလို့ သက်သခင်၏အဘွား ဆိုတာပါ ထည့်ပြောရသည်။ ဆယ်မိနစ်လောက်လိုက်မေးမှ သက်သခင်၏ အဘွားနှင့်တွေ့သည်။ ပန်းခြံလူကြုံပို့လိုက်ကြောင်း ပြောပြသည့်အခါ...

“မြေးလေးက ဘာလို့မလာတာလဲ”

“အဲ... ဟို... သူသင်တန်းတစ်ခု တက်နေလို့ စာမေးပွဲဖြေနေရတယ် အဘွားရဲ့... မအားလို့ပါ...”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ နေကောကောင်းကြရဲ့လား... မြေးလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အိမ်မက်တွေမက်၊မက်နေတယ်”

“ခင်ဗျာ... အဲ... နေကောင်းကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်နော်၊ ဘာမှာဦးမလဲ... အဘွား”

“မမှာတော့ပါဘူးကွယ် ပြည့်စုံပါတယ်”

“ဒါဆို ခွင့်ပြုပါဦးအဘွား”

အလိမ်မပေါ်ခင် ရဲမှီးခပ်သွက်သွက် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

မြေးဆုံးသွားတာ သိသွားလျှင် ထိုအဘွား ဘယ်လိုဖြစ်သွားမည်မသိ။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်များနှင့် ရဲမှီး သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။

“အဘွားနဲ့တွေ့ခဲ့လား၊ နေကောင်းရဲ့လား”

သေသူက ရှင်သူ၏သတင်းကို မေးနေသေးသည်။

ရဲမှီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ကောင်းပါတယ် ဘာမှလိုအပ်တာမရှိဘူး ပြည့်စုံတယ်တဲ့”

သက်သခင်မှာ လှမ်းမမြင်ရသည့် အဘွားကို စိတ်ကူးနှင့် မှန်းဆပုံဖော်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲနေမိသည်။ ဒါကိုမြင်တော့ ရဲမှီးကရုဏာ သက်ရပြန်၏။ သက်သခင် စိတ်ချမ်းသာအောင် တစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်လာသည်။

“ကဲ... သက်သခင် ဒီနေ့ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘယ်သွားချင်လဲ၊ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟယ်... တကယ်၊ ရှင် တကယ်ပြောတာလား”

“အင်း...”

ရဲမှီး ထမင်းဆိုင်သို့ပြန်၍ ဆိုင်ကယ်သိမ်းသည်။ သက်သခင်နှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့၏။ လူစည်ကားသည့် ညနေတွေ့တန်းတွင် မဝယ်ဘဲ လျှောက်ကြည့်ကြသည်။

သက်သခင် ကောက်ယူကြည့်သည့် ပစ္စည်းမှန်သမျှ လေထဲမြောက်တက်လာသလို ဖြစ်နေတော့ ဆိုင်ရှင်တွေ မျက်လုံးပြူးတုန်ကြ၏။ ရဲမှီး ထိုပစ္စည်းများကို အလျင်အမြန်ပင် ဆွဲကိုင်လိုက်ရာ သက်သခင်၏ လက်ကိုပါ အုပ်ကိုင်မိပြီး ရဲမှီးရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားရ၏။

ဆိုင်ရှင်တွေ လန့်ကုန်မယ် အရမ်းကောက်ယူကြည့်နေနေဟု သတိပေးလိုက်မှ သက်သခင်လည်း သူ့အပြုအမူကို သတိထား

ဆင်ခြင်တော့သည်။

သို့သော် ဝက်သားဒုတ်ထိုး စားချင်သည်ဟု ပြောလာတော့
ရဲမိုး ခေါင်းကုတ်ရပြန်သည်။ သူ့ဘာသာယူစားလျှင် ဒုတ်ထိုးတွေ
လေထဲမြောက်တက်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတာကို ဈေးသည်မြင်ပြီး
ပြဿနာ တက်ကုန်လိမ့်မည်။

“ဒါဆို ယူမစားနဲ့နော် ငါခွဲကျွေးမယ်”

“အင်း..”

လူရှင်းပြီး အသားစုံသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကြ
သည်။ သက်သခင်က သူစားချင်တာကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ရဲမိုး
ယူပြီး အချဉ်ရည်ထဲနှစ်၍ ခွဲကျွေးသည်။ ပထမ တစ်ခုနှစ်ခုတော့
ဈေးသည် သတိမပြုမိ.. ဒုတ်ထိုးသည်လည်းလှီးလိုက် တုတ်နှင့်
ထိုးလိုက်မို့ မမြင်မိဟန်တူသည်။

“ဖိုက်တင်းဘော.. ဖိုက်တင်းဘော စားမယ်”

“အင်း..”

ရဲမိုး လှီးခိုင်း၍ ပွက်ပွက်ဆူအရည်ထဲ နှစ်သည်။ အချဉ်
ရည်တို့သည်။ ပြီးတော့ ခွဲကျွေး၏။ ဒါကို ဒုတ်ထိုးသည် မြင်တော့
အံ့သြသွားသည်မို့..

“ဟာ.. ဟာ.. ငါ့.. ငါ့ညီ ဘယ်သူ့ကို ကျွေးနေတာလဲ”

“ဗျာ!..”

ဈေးသည်မေးမှ သူ့အမှားသူ သတိပြုမိသည်။ သူ့ပါးစပ်
နှင့် သက်သခင်ပါးစပ်က အဝေးကြီး၊ သူ့လက်နှင့် ယူသော်လည်း
စားနေတာက သက်သခင် ပါးစပ်ဖြစ်နေသည်။ ဈေးသည်အမြင်မှာ

အအားကို အံ့သြစရာကောင်းနေမှာ သေချာနေ၏။ အကောင်းဆုံး
အဖြေပေးဖို့ ရဲမိုး စဉ်းစားရသည်။

“အေ.. ကျွန်တော်ပဲ စားတာပါ ကျွန်တော်က မျက်လှည့်
ဆရာလေ.. အဟဲ့.. လေ့ကျင်းရင်းစားတာ ဒီမှာကြည့်”

ရဲမိုးက အူပိတ်တစ်ချောင်း ထပ်ယူကာ သက်သခင်နှင့်
ဇွတ်နှာချင်းထိလှမတက် တိုးကပ်သွားပြီး သက်သခင်ပါးစပ်နှင့်
ဝက်သားဒုတ်ထိုးကို လက်ဖြင့်ကာလိုက်သည်။ လက်ဝါးအပြင်ဘက်
သို့ ရဲမိုးလှမ်းဟပ်လိုက်စဉ် သက်သခင်ကလည်း ကွက်တိဆိုသလို
စားပစ်လိုက်သည်။ လက်ကိုချက်ချင်းဖယ်လိုက်သည့်အခါ တုတ်
ချောင်းသာ ကျန်တော့သည်။

တုတ်ထိုးသည် သဘောကျသွားပြီး နှစ်ချောင်းအပိုပေးလေ
၏။ ရဲမိုးလည်း တုတ်ထိုးသည် ပြုံးသွားမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်
မို့ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ကမန်းကမန်း ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“မင်း တော်တော်ဆိုးတာပဲ ဒီလိုသာစားနေရင် အားလုံး
ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးကုန်လိမ့်မယ်”

“အဟဲ့.. လူတွေ သရဲဆို တော်တော်ကြောက်ကြတာပဲ
နော်၊ ရှင်ရော ကျွန်မကို မကြောက်ဘူးလား”

“ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကြောက်စရာလား၊ မင်းက ချော
ချောလေးလေဟာကို..”

“ဒါဆို.. ပုံပြောင်းပစ်လိုက်ရမလား”

“အိုး.. နိုး.. နိုး.. မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီအတိုင်းလေအပ်
ကောင်းပါတယ်”

၁၁၁ စကား

လူတွေ၏ထုံးစံအတိုင်း အထူးအဆန်းမြင်လျှင် ရပ်ကြည့် တတ်မြဲဖြစ်သည်။ အခုလည်းအရူးတစ်ယောက် လက်ဟန်ခြေဟန် နှင့် တစ်ယောက်တည်း စကားပြောကာ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ဈေး ထဲလျှောက်သွားနေ၍ လူတွေဝိုင်းအုံကြည့်နေကြ၏။

ရဲမိုး ဒါတွေကိုမမူ. . . သက်သခင် အလိုကျ မြို့ထဲသို့ ခရီး ဆန်ကြသည်။ မြန်မာကား မကြည့်ချင်ဘူးဆိုတော့ ရွေးချယ်စရာ တ ယိုးဒယားသရဲကားပဲ ရှိတော့သည်။

“ရုပ်ရှင်ကြည့်မှာ သေချာတယ်နော်”

“ကြည့်ပါမယ်ဆို ရှင်ကလည်း”

ရဲမိုး လက်မှတ်နှစ်စောင်ဝယ်ပြီး ရုံထဲဝင်လာခဲ့သည်။ သက် သခင်က ပေါက်ပေါက်စားချင်သည်ဟု ပူဆာ၍ ဝယ်ပေးရသေး ၏။ ရုံထဲရောက်တော့. . . ဇာတ်ကားပြဖို့ မီးမှိတ်တော့မှ ပေါက် ပေါက်စားဖို့ မှာထားရသေးသည်။ တော်ကြာ. . . ပေါက်ပေါက်ဘူး ကြီး လေထဲမြောက်တက်လာပြီး သရဲကားမကြည့်ရသေးခင် သရဲနှင့် ပတ်ပင်းတွေ၍ လူတွေထွက်ပြေးကုန်ကြလိမ့်မည်။

မှင်နှင့်မောင်းနှင့် ထိုင်နေကြစဉ် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ စလင်းဘက်တွေ အိတ်တွေနှင့် မနီင်မနင်း ဖြစ်လာ သော ကောင်မလေးက စလင်းဘက်ကို သူ့ဘေးက ခုံအလွတ်ပေါ် တင်ဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ ရဲမိုး ထိုစလင်းဘက်ကို လက်နှင့်ဖမ်းကိုင်လိုက် ပြီး. . .

“ဟေ့. . . ဟေ့. . . အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူး၊ ဒီခုံမှာ လူရှိတယ်”

“ဘယ်မှာရှိလို့လဲ ခုံလွတ်ကြီးဟာကို”

ကောင်မလေးက စလင်းဘက်ကို အတင်းချဖို့ပြင်သည်။ ရဲမိုးကလည်း ချမရအောင်ဆွဲထားလေ၏။

“ဒါဆိုရင်လည်း ခဏပေါ့. . . လာရင် ဖယ်ပေးမယ်”

ရဲမိုးက လွတ်မပေးသေး. . . ။

“နေပါဦး. . . ခင်ဗျားအိတ်က လက်မှတ်ဝယ်ထားလို့ လာ တင်နေတာလား၊ ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားအိတ်အတွက် လက်မှတ်ပြ လေ၊ ဒီမှာကြည့် လက်မှတ်နှစ်စောင် ဝယ်ထားတာ. . . ဒါဟာ. . . (၂)နာရီတိတိ ဒီခုံကို ကျုပ်ပိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ. . . ပေါက်တယ် နော်. . . မတင်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြည့်ချင်လို့ကို အပိုဝယ်ထား တာ”

ကတ်ကတ်လန်အောင် ပြောနေသော ရဲမိုးကြောင့် ထိုမိန်း တလေး လက်လျှော့ပြီး စလင်းဘက်အိတ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထား လိုက်ရသည်။ မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်းတော့ ထိုးသေး၏။

“တကတဲ. . . အဖြစ်သည်းလိုက်တာ”

ဒီလောက်တော့ ရဲမိုးမမူ သက်သခင် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်လျှင် သူ့ကျေနပ်ပြီ။ လူတွေ၏အကျင့်အတိုင်း မပြောလျှင် အ ခွင့်အရေး ယူတတ်ကြသည်။ ဈေးမရောင်းရလို့ ပြောထားသော နေရာတွင် ဈေးရောင်းချင်ကြသည်။ သေးမပေါက်ရလို့ ရေးထား ထား၊မထားထား တွေကရာနေရာ ပန်းတတ်ကြသည်။ ပြောမှသိ ထိမှနာကြသည်။ ဒီလိုနှင့် ရုပ်ရှင်စပြုလေသည်။

ဇာတ်လမ်းကို စိတ်မဝင်စားအား. . . သက်သခင်၏ အလှူ ထိုသော တစ်မိမိမို့ ခိုးကြည့်နေမိသည်။ သက်သခင်ကတော့ ယုံရှင်ကို

၁၂ အေတော

သိပ်မကြာလိုက် ရဲမိုးပြန်ရောက်လာသည်။ တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်သည်နှင့် စောစောကနေရာမှာပင် သက်သခင် ထိုင်နေတာကိုတွေ့ရသည်။

“မျက်လုံးမဖွင့်နဲ့အုံးနော်. . ဖွင့်ဆိုမှဖွင့်”

ရဲမိုး စားပွဲပုလေးတစ်လုံးခင်းကာ ကိတ်မုန့်တစ်လုံးကိုတင်၏။ ဖယောင်းတိုင်အသေးလေးများကို ထိုအပေါ်တွင် ထိုးစိုက်ပြီး အခန်းမီးကို အမှောင်ချလိုက်၏။ ပြီးမှ သက်သခင်လက်ကိုဆွဲကာ စားပွဲဝိုင်းသို့ ခေါ်လာလိုက်သည်။

စားပွဲပုလေးရှေ့တွင် နေရာချပေးလိုက်ပြီး. .

“ကဲ. . ဖွင့်ကြည့်လို့ရပြီ”

“ဟယ်. . မွေးနေ့ကိတ်ကြီးတော့. . ”

သက်သခင် သဘောကျကာ လက်ခုပ်တီးရင်း ပြုံးပျော်နေ

၏။

“မင်းအတွက် မလုပ်ဖြစ်လိုက်တဲ့ မွေးနေ့ပွဲလေးအတွက်. .

အစားပြန်ပေးတဲ့ မွေးနေ့ပွဲလေးပါ”

“သက် အဖြစ်ချင်ဆုံးအရာကို ဒီလူသားက ဘယ်လိုသိနေလဲမသိဘူး၊ အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရဲမိုးရယ်”

“အဲဒါ စိတ်ချင်းဆက်နေတယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ကဲ. . ကဲ. .

ဖယောင်းတိုင်တွေ အရည်ပျော်နေပြီ မှုတ်လိုက်အုံး. . ”

သူမလည်း အားယူကာ ဖယောင်းတိုင်မှ မီးတောက်ကို လှမ်းမှုတ်လိုက်သည်။ မီးတောက်မငြိမ်းတော့မှ သူမဟာ ဝိညာဉ်ဖြစ်နေမှန်းသတိရသွားပြီး မျက်ရည်ဝဲကာ စိတ်ဓာတ်ကျသွားတော့

ကိုယ်တိုင်ရေးသေမိန့် ၁၁၃

သည်။ ထိုပုံစံလေးကို ရဲမိုးမြင်သွားပြီး. .

“ဟာ. . အားနဲ့မှုတ်မှ ငြိမ်းမှာပေါ့၊ ပြန်မှုတ်လိုက်. . ”

“ဖူး. . ဖူး. . ”

မီးတောက်လေးငြိမ်းသွားလေပြီ။ သက်သခင်မှုတ်လိုက်လို့ မဟုတ်ဘဲ ရဲမိုးဘေးမှ ကူမှုတ်ပေးလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“Happy Birthday”

သက်သခင်က ရဲမိုးအား ကျေးဇူးတင်စွာကြည့်နေတော့သည်။

“မင်းဟာ ငါ့လုံးသားကို အခုန်မြန်စေတဲ့ မိန်းခလေးပဲ. . ငါမင်းကို ဘယ်လိုမေ့လို့ ရမှာလဲကွာ. . ”

ရဲမိုး တွေးပြောပြောလိုက်၏။

၆ ၆ ၆ ၆

ရဲမိုး ပန်းအလှဆိုင်ဝင်၍ ပန်းတစ်စည်းနှင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ အောက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်နှင့် သက်သခင်ကို ဝရန်တာ မှာတွေ့ရလေသည်။

အလုပ်မှပြန်လာသော ခင်ပွန်းသည်အား စောင့်ကြိုနေသလိုမျိုး မြင်ယောင်မိ၍ ရဲမိုး မသိစိတ်က မာန်တက်သွား၏။

“ရော့ . . သက်အတွက် ပန်းလက်ဆောင်”

“ရှင်တိုးတက်လာပြီ၊ ကျွန်မ ကြားနေရတယ် ရှင်ရင်ခုန်သံတွေကို . . ”

“အေးပါကွာ . . မင်းကြိုက်သလိုပြော၊ ငါက သတိရလို့ ဝယ်လာတာပါကွာ”

“ကျွန်မကလည်း နောက်တာပါ ရှင်ရယ်”

အခန်းရောက်၍ နားမည်ကြံသေး ညနေစာမေ့လာသည့်

အတွက် အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ထွက်ဖို့ပြင်ရသည်။

“ဘာစားဦးမလဲ . . ”

“ငါးဖယ်ကြော် အစာသွပ်ဝယ်ခဲ့”

ရဲမိုး အောက်ရောက်တော့ . . ဝရန်တာမှ သက်သခင်ကို လက်ပြန့်ဆက်၍ သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့၏။

လမ်းခုလတ်တွင် လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိ၏။ ရဲမိုး စိတ်တိုသွားကာ တိုက်မိသူကို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မြင်ဖူးသလိုလိုတော့ရှိ၏။ ရဲမိုးရှောင်ထွက်မည်အပြု ထိုလူက လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားသဖြင့် . .

“ဟေ့လူ . . ခင်ဗျား ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“အဲ့ဒီစကားကို ငါကမေးရမှာကွ ရဲမိုးရ . . မင်းဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ ရဲမိုး”

အပြောအဆိုနှင့် အသုံးအနှုန်းများအရ ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်မှာတော့ သေချာနေပြီ၊ မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ ထမင်းဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းဓာတ်ပုံများတွင် ထိုလူပုံကို မြင်ဖူး၏။

“မင်း . . မင်း . . ”

“ငါ . . အောင်လ ပါကွ”

“မင်း . . မင်းက ခွင့်ယူထားတဲ့ တစ်ယောက်မဟုတ်လား”

“အဲ့ဒါ အသာထားစမ်းပါ၊ မင်း ဘာလို့ ရဲစခန်းကို သွားတာလဲ၊ မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ အခု . . ရဲက မင်းကို မသိတာတော့ဘူး”

“ဟုတ်လို့လား၊ ငါက ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ငါ့သိတာသွားပြော

“လုပ်စရာလား.. ဒါလေးတောင် မင်း မစဉ်းစားတတ်ဘူး
လား ရဲမိုး.. ၊ မင်းဂေါက်ကြောင်ဖြစ်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး..
အခု ရဲက ငါ့နောက်ကိုလိုက်နေပြီ”

“မင်းက ဘာလုပ်ထားလို့လဲ”

အောင်လက ရဲမိုးအား မယုံနိုင်သလို ကြည့်သည်။ စိတ်မ
ရှည်တော့ဟန်နှင့် လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ကိုင်လှုပ်ရမ်းလိုက်
သည်။

“မင်း တုံးလိုက်တာ ရဲမိုးရာ၊ ဒါ လူသတ်မှုကွ၊ ပြီးတော့..
မင်းလုပ်ပုံတွေက မဟုတ်တော့ဘူး”

အောင်လဆိုသူ ပြောတာတွေကို ရဲမိုးနားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်နေသည်။

“မင်း.. ရဲသတင်းပေး လုပ်နေတာလား”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ငါနားမလည်ဘူး အောင်လ”

“မင်း အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့နော်၊ ဒီတစ်ခါ ငါထပ်
ပြီး အဖမ်းခံရရင် ငါ့ဘဝသွားပြီ၊ အဲဒါ သဘောပေါက်လား.. .”

ရဲမိုး အူကြောင်ကြောင်နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

“အဲဒီနေ့က ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ရဲကို မင်းပြောလိုက်
သေးလား”

တွေဝေစွာစဉ်းစားနေသော ရဲမိုး ဘာမှပြန်မပြော၍...
အောင်လ ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒီကိစ္စက မင်းနဲ့ငါပဲသိတဲ့ ကိစ္စနော်.. မင်းဖော်ကောင်

တော့ သွားမလုပ်နဲ့.. .”

ရဲမိုးက အောင်လအား စိုက်ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နေသည်။

“ရဲမိုး ငါပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား၊ ငါမေး
နေတယ်လေ.. ပြောလေကွာ.. တစ်ခုခုပြန်ပြောဦးလေ.. မင်း
ချက်ချင်းကို အသွားပြီလား”

ဒီအတိုင်းဆို အခင်းဖြစ်သည့်နေ့က အခန်းထဲမှာရှိနေခဲ့
သော တတိယလူဟာ အောင်လပဲ ဖြစ်ရတော့မည်။

ရဲမိုး၏အမူအရာကြောင့် အောင်လ အတော်စိတ်ပျက်သွား
ပုံရ၏။

“အေး.. မပြောရင်လည်းနေ.. ရတယ်၊ တစ်ခုတော့ မြဲမြဲ
မှတ်ထား.. မင်းသာ ဖော်ကောင်လုပ်ရင် တို့နှစ်ယောက်လုံး သေမှာ
နော်”

စကားကို အပြတ်ပြောပြီး အောင်လထွက်သွားတော့
သည်။ လျှာထိုးဦးထုပ် ခပ်ငိုက်ငိုက်ပြင်ဆောင်းကာ ပြေးထွက်သွား
သော အောင်လ အမူအရာကိုကြည့်ရင်း သက်သခင်ကို ဘာကြောင့်
သတ်ရတာလဲဟု တွေးနေမိသည်။

“အောင်လက လူသတ်သမားပဲ၊ မင်းကွာ သက်သခင်ကိုမှ
ရုတ်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့ရသလား၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ မင်း
သူတို့သတ်ရလောက်အောင် ဘာတွေ မကျေနပ်ချက်တွေ ရှိနေလို့
လဲ.. .”

ရဲမိုး ခေါင်းကိုက်သွားသည်။ အပြစ်မှန်ကို ခြံငုံသုံးသပ်မိသွား
သူ အောင်လအကြောင်းကို သိမှတ်တော့မည်ဟု တွေးမိ၏။ ရဲမိုး

၁၁၈ ဒေဝတာ

အိမ်ပြန်ပြီး သဲလွန်စရာဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။ သို့နှင့် ခပ်သွက်သွက်ပြန် ခဲ့သည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ သက်သခင်က ဆီးကြိုနေသည်။ သူ ဝယ်လာသော ငါးဖယ်အစာသွတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်၍ သက်သခင် ပျော်မြူးသွားပုံလေးက ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေ၏။ ဒီလောက် သန့်ရှင်းဖြူစင်သော မိန်းကလေး.. အကြွေစောခဲ့တာ အိပ်မက်သာ ဖြစ်ပါတော့ဟု သူ ဆုတောင်းမိတော့သည်။

ရဲမိုး အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့ပြီး မွေနှောက်ရှာဖွေကြည့်သည့် ဓာတ်ပုံအယ်(လ)ဘန် သုံးအုပ်ကိုတွေ့၍ ဖွင့်ကြည့်တော့ ရဲမိုး သူ့အကြောင်းသူ ပိုသိသွားရသည်။ မိဘနှစ်ပါး၏ ဓာတ်ပုံများနှင့် အောင်လ၏ ပုံအတော်များကိုလည်း တွေ့သည်။ ဒါဆို.. သူနှင့် အောင်လ သိပ်ကိုရင်းနှီးခဲ့ကြသည်ပေါ့။

ဆက်လက်ရှာဖွေကြည့်ရာ ကတ်ထူဖုံးနှင့် ဗလာစာအုပ် တစ်အုပ်တွေ့သည်။ စာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်စဉ် သတင်းစာ ဖြတ် ပိုင်းတစ်ခုတွေ့၏။ ဖတ်ကြည့်တော့ ကားမှောက်ပြီး တစ်နေ့တည်း ကွယ်လွန်ကာ တစ်ရက်တည်း အတူသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရသော မိဘနှစ်ပါး၏ နာရေးကြော်ငြာဖြစ်နေတာ သိရသည်။

ရဲမိုး ထိုကြော်ငြာကိုကြည့်ပြီး ကျေကွဲမဆုံးဖြစ်ကာ ဖြတ်ပိုင်း ပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်ပေါက် ပြုတ်ကျသွားပြီးမှ မနည်းစိတ်ထိန်း၍ ထပ်မံရှာကြည့်ပြန်သည်။ ဒိုင်ယာရီမဟုတ်သော်လည်း အရေးကြီး အဖြစ်အပျက်တွေ ရက်စွဲထိုးမှတ်ထားသော ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ် ကိုတွေ့ရသည်။

ကိုယ့်တိုင်ရေးဆရာမ

(၂၀၁၁)ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၁၀)ရက်. . . အောင်လ ရိုက်မှုနှင့် ထောင်သုံးလကျ. . . ဒီနေ့ အဖေ့အမေ ကားမှောက်ပြီး ဆုံးသွားပြီ ငါ့ဘဝက ဘယ်သူ့သွားအားကိုးရမှာလဲ. . .

ဟိုလုန်ဒီလုန်နှင့် ကပေါက်တိကပေါက်ချာ ဖတ်ပြီးသည့် အခါမှာတော့ အောင်လနှင့်သူ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာ သိ လာရသည်။

အောင်လနှင့်သူက ငယ်စဉ်ကတည်းက အိမ်နီးချင်း သူငယ် ချင်းများဖြစ်ခဲ့ပြီး မိဘချင်းလည်း ရင်းနှီးခဲ့သည်။ အောင်လက ပေလွန်းတေလွန်းသည်။ အမေမုဆိုးမကို ဒုက္ခပေးလွန်းသည်။

ရဲမိုးတို့မိသားစု အဆင်ပြေနေချိန်တွင် ဒီကောင် အမှုသေး လေးများနှင့် ထောင်အကြိမ်ကြိမ်ကျသည်။ ရဲမိုးအလုပ်ဝင်ချိန်တွင် အောင်လက ဆိုးလို့ပေလို့ ကောင်းတုန်း၊ နောက်တော့ ရဲမိုးမိဘတွေ ကွယ်လွန်သွားသည်။ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြောင့် သူ့အတော်များများ သတိရလာခဲ့ပြီ။

သို့သော် ထိုနေ့က သက်သခင်အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ တွေးကြည့်လို့ မရသေး။ ဒါကိုအတိမအကျသိရဖို့ အောင် လအိမ်သို့ သူလိုက်သွားမည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးမည်ဟု စိတ်ပိုင်း ဖြတ်လိုက်သည်။

စာအုပ်ထဲမှလိပ်စာကို ကူးယူမှတ်ထားလိုက်၏။

အားလုံး ပြန်သိမ်းနေစဉ် အောင်လအမေ ဒေါ်သူဇာ၏ အကူအညီတောင်း၍ စားတော်ကံထမင်းဆိုင်တွင် အောင်လအား သူ့ကိုယ်တိုင် အလုပ်သွင်းပေးခဲ့ပုံကိုပါ သတိရလာ၏။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ... ငါ့ရဲ့အတိတ်ကလေး ပြန်တွေ့မလားလို့ ရှာကြည့်နေတာ”

“တွေ့လား..”

“အင်း.. တွေ့ခါနီးမှ သူကထွက်ပြေးနေတော့ မနည်းလိုက်မင်းရတယ်လေ”

ဒီလိုနှင့် ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ဗိမာန်ဖြစ်သော ဝရန်တာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ညရှုခင်းကို အပေါ်စီးမှကြည့်ရင်း သက်သခင် ပေါက်ပေါက်ဖောက်သမျှ ခေါင်းညိတ်နားထောင်ကာ အထီးကျန်လှသော သူ့ဘဝကို သူမနှင့်နှစ်သိမ့်နေရသည်။

ပြောသမျှ အာရုံစိုက်ရင်း.. သူမကို အလှူကြည့်နေရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြုမိ၊ တစ်ဖက်ခန်း ဝရန်တာမှ အဒေါ်ကြီး သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေတာ သတိမထားမိ..။

အဒေါ်ကြီးက.. တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်ရယ်လိုက်၊ စကားပြောလိုက် လုပ်နေသော ရဲမှီးအား တအံ့သြ ကြည့်ရင်း.. ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေလေ၏။

ရဲမှီးက သက်သခင်အား တယုတယ တွဲခေါ်လာကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပို့ပေးသည်။ ခုတင်ပေါ်လှဲအိပ်လိုက်သော သက်သခင်အား ရဲမှီး ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

လက်ပွန်းတတီးနေလာတာ ရက်အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှ သံယောဇဉ်ထူထည်က သိပ်တိုအားကောင်းနေခဲ့ပြီ။

သက်သခင်၏ နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ဘာကို ငုံ့လင့်လို့နေသည် မသိ၊ ရဲမှီး၏အကြည့်မှလည်း ချစ်ရည်ရွန်းလဲ့ တောက်ပလို့နေခဲ့ပြီ။ ရဲမှီး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့သလို.. ခါးကိုင်း၍ သက်သခင်၏ နဖူးပြင်အား ဖွဖွလေးနင်းနှိုက်လိုက်သည်။ သက်သခင်ကလည်း မငြင်းဆန်.. လိုလားဟန်ဖြင့် ငြိမ်နေ၏။

သို့သော် ရဲမှီး ဆင်ခြင်တုံတရားဆိုသည့် ချွန်းနှင့် စိတ်ဆင်ရိုင်းကို နှိမ်နင်းပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့၏။

“မင်းကို သိပ်ချစ်နေမိပြီ သက်သခင်ရယ်”

ကိုယ်တိုင်ရေးသမိန့် ၁၃

အမန်း [၆]

ဟောင်

ဥက္ကလာပ သရေခေတ္တရာလမ်းမှ သွပ်မိုးဖျင်
ကာ အိမ်အိုလေးတစ်လုံးသို့ ရဲမိုး ရောက်လာခဲ့သည်။

အောင်လမိခင် ဒေါ်သူဇာခင်က မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့်..
တဟင့်ဟင့် ရှိုက်ငိုနေရှာသည်။

“အလုပ်က ခွင့်သုံးရက်ယူထားတယ်လို့ ပြောတာပဲ မောင်ရဲ
မိုးရယ် ပြန်မလာတာလည်း နှစ်ညရှိပြီ၊ ရဲတွေလည်း အိမ်ကိုခဏ
ခဏလာမေးနေတယ်၊ ခရီးသွားမယ်လည်း ပြောသွားသေးတယ်၊

ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး”

မြို့ကသံတစ်ဝက်နှင့် ဒေါ်သူဇာခင် ရှင်းပြသည်။ ရဲမိုးပိုပြီး ခေါင်းနောက်သွား၏။ အောင်လနှင့်တွေ့မှ အဖြေထုတ်လို့ရမည့် ပစ္စာက နှစ်ယောက်မဆုံ၍ ဆက်တွက်လို့မရ ဖြစ်နေသည်။

“သူ ဘာတွေများ မဟုတ်တာလုပ်နေလဲမသိဘူး၊ တားနိုင် ရင်တားပေးပါဦး မောင်ရဲမိုးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . အဲဒါကြောင့် သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ သိပ် လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့. . တွေ့ရင် ကျွန်တော်နားချပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ လူလေးရယ်၊ သားက ငယ်ငယ်လေးကတည်း တ အမေကို ဒုက္ခပေးလာခဲ့တာကွယ်၊ ကြာလာရင် လက်ယဉ်ပြီး တကယ့်လူဆိုးကြီး ဖြစ်သွားမှာစိုးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ. . အဒေါ်၊ ကဲ. . ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ်၊ သူ ကိုလိုက်ရှာရဦးမှာ”

“အေးကွယ်. . အေးအေး၊ တွေ့ရင် အိမ်ပြန်ဖို့ ပြောလိုက် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”
လင်းဆိုးမယားနှင့် သားဆိုးအမေဖြစ်ခဲ့ရသော မိန်းမတစ် ယောက်၏မျက်ရည်များက ရဲမိုး၏ဒေါသကို မီးထိုးပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ သည်။

တောက်. . . ဒီကောင်ကို ဘယ်သွားရှာရမှန်းလည်း မသိ၊ ဘယ်သူ့အိမ်မှာ ခိုနေမှန်းလည်း မသိဘူးကွာ. . . ။

စဉ်းစားလို့လည်းမရသည့်အတွက် ရဲမိုးစိတ်လျှော့လိုက်ရ

သည်။ ခွင့်ရက်စေလျှင် ထမင်းဆိုင်ကိုတော့ ပြန်လာမှာပါဟုသာ အကောင်းမြင် တွေးထားမိတော့သည်။

ရဲမိုး မသိစိတ်၏ စေစားရာအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ သက် သခင်အသတ်ခံခဲ့ရသော တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“အဲဒီနေ့က ဒီအခန်းထဲမှာ လူသုံးယောက် ရှိနေခဲ့တယ်၊ အသတ်ခံရတဲ့သူရယ်၊ မျက်မြင်သက်သေရယ်၊ လူသတ်သမားရယ်”

ရဲမိုး တဖြည်းဖြည်းပြန်သတိရလာတော့သည်။ သက်သခင် လဲကျသေဆုံးနေသော နေရာ၌ ကိတ်မုန့်ဘူးလေး ပြုတ်ကျနေတာ တွေ့ရသည်။

သက်သခင်ဘေးတွင် ပြုတ်ကျနေသော ဓားမြှောင်တစ် ချောင်း၊ ထိုဓားကို လက်အိတ်စွပ်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်က. . ကောက်ယူလိုက်ပုံ. . . ထိုသူမှာ လျှာထိုးဦးထုပ်ဆောင်းထားပြီး. . (mask) တပ်၍ ရုပ်ဖျက်ထားတာ သိလိုက်ရသည်။

ထိုလူက ဓားကိုင်ပြီး ရဲမိုးထံ လျှောက်လာလေသည်။
ရဲမိုးအား သွေးစွန်းနေသောဓားကို မြင်သာအောင်ပြသည်။
နောက်တော့ သူ၏ (mask)ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။

“ရဲ. . ရဲမိုး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ပြဿနာတော့ အကြီး အကျယ်တက်ပြီ”

ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်မှာ အောင်လ ဖြစ်နေလေသည်။
အောင်လက သူပုခုံးကိုလှုပ်ယမ်းကာ ပြောခဲ့သောစကား များကို ပြန်ကြားယောင်လာသည်။

“ရဲမိုး. . မင်းရယ် ငါရယ်ပဲ ဒီအကြောင်းကို သိတာနော်”

၁၂၆ ဧဝတော

ရဲမိုး ပြန်သတိရတော့ အခန်းထဲမှ တတိယလူဖြစ်သော
လူသတ်သမားက အောင်လဖြစ်နေလေသည်။

“ဘုရား. . ဘုရား. . အောင်လ. . မင်း. . မင်းက လူသတ်
သမားပဲ”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

တိုက်တိုင်ရေးသေမိန့် ၁၂၇

သက် သခင် ဝရန်တာလက်ရန်းမှီရင်း အပြင်သို့ ငေးမော
ကြည့်နေ၏။ ညကောင်းကင်နောက်ခံနှင့် သက်သခင်၏ အလှမှာ
ဣန္ဒြေပေါ်လွင်လွန်းလှသည်ကို ရဲမိုး ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ငေးနေ
မိသည်။ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ သတ်ရက်
လေခြင်းဟုလည်း အောင်လအား အပြစ်တင်နေမိသည်။ နှမြော
ထသခြင်းများစွာနှင့် ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်တို့ ဖြစ်တည်လာရသည်။

“တစ်ခါတလေ ကျွန်မအသက်ရှင်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေကို ပြန်
စဉ်းစားချင်တော့ဘူး၊ လူ့ဘဝမှာ အသက်ရှင်ခွင့်ရသူတွေအတွက်
တော့ ပျော်စရာပေါ့နော်. . ကျွန်မကတော့ ဒါတွေကို လူပြန်ဖြစ်မှပဲ
ပြန်ရတော့မှာလေ. . ”

ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ ပြောလာသောစကားများကို နားထောင်
ရင်း ရဲမိုးပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်လာမိသည်။

“ကျွန်မသိနေသလို ခံစားနေရတယ်။ အခုလက်ရှိ ဝိညာဉ်ဘဝထွက်ခွာရတော့မယ် ဆိုတာကိုပေါ့။ ဒီလိုဘဝလေးနဲ့လည်း အခိုက်အတန့်လေး အတော်ကြာအောင် ကျွန်မနေချင်သေးတယ်လေ။ . . ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာလေးကို ရှင် အားလုံးသိသွားစေချင်လို့ပါ”

ရဲမိုး အံ့ကြိတ်မိလိုက်သည်။ မျက်ရည်တို့လည်း အလိုလို ရစ်ဝဲလာ၏။

“အတိတ်ကို မေ့နေတာတွေ၊ မှတ်ဉာဏ်ပျောက်ဆုံးနေတာတွေ မခံစားရတော့တဲ့ . . ရှင့်ရဲ့ပုံမှန်ဘဝကို ကျွန်မ မသွားခင် မြင်သွားချင်တယ်။ ကျွန်မဖြစ်ချင်တာတွေ လောဘကြီးတယ်လို့ . . ရှင်မထင်မိဘူးလားဟင်”

သက်သခင် ပြောနေရင်း မျက်ရည်တွေရစ်ဝဲလာ၏။ မျက်ရည်စက်တွေ ပေါက်ခဲ ပေါက်ခဲ ပြုတ်ကျလာသလို ဟိုးအဝေးက ကောင်းကင်ပြင်မှာလည်း . . ကြယ်တွေ ဖြုတ်ခဲ ကြွေကျသွားလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး . . မင်းလောဘကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းရဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝမှာပါ။ စိတ်ချစမ်းပါ . . လူသက်သမားကို ဟောဒီငါ့လက်တွေနဲ့ ဖမ်းပေးမှာပါကွာ . . ”

သက်သခင် မျက်နှာတွင် မျှော်လင့်ခြင်း၊ အားရကျေနပ်နှစ်သက်ခြင်းတို့နှင့် ပြန်လည်ရွှန်းလဲ့တောက်ပသွားသည်။

“အဲဒါ မင်းအတွက် ငါလုပ်ပေးနိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အရာပဲလေ . . ”

ရဲမိုးက ရင်တွင်းဆန္ဒစစ်စစ်အား စကားလုံးဖြင့် ထုဆစ်ပုံဖော်ပြလိုက်သည်။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်သွားသော သက်သခင် မျက်ဝန်းတွင် ကြည်နူးမှုမှ တိုက်ရိုက်အသွင်ပြောင်းသွားသည် . . တောက်တောက်ပပ မျက်ရည်ဥတို့ တွဲခိုလာပြန်သည်။

“အဟင်း . . ရှင်လည်း ကျွန်မအတွက် တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ . . အဲဒါတွေနဲ့တင် လုံလောက်နေပါပြီလေ”

“မသွားနဲ့ဦး . . ငါ့ဘေးနားက ထွက်မသွားပါနဲ့ဦးလား သက်သခင်ရယ်၊ ငါလည်း မင်းအကြောင်းကို ဘာမှမသိရသေးဘူးလေ၊ တခြားဟာတွေ မမှတ်မိရင်သာနေပါစေ . . မင်းနဲ့ပတ်သက်ခဲ့သမျှကိုတော့ အပြည့်အဝ သိချင်သေးတယ်ကွာ”

ရဲမိုး တားမြစ်တော့ သက်သခင် ကျေနပ်သွားသလို . . ဝမ်းနည်းကျေကွဲမှုလည်း ဖြစ်သွားရသည်။ ရဲမိုးကိုကြည့်ရင်း မျက်လုံးများ နီရဲလာကာ မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာတော့သည်။

ဘယ်လောက် သနားစရာကောင်းသည့် မိန်းကလေးလဲ . .

မျက်ရည်များရွဲနစ်နေသော သူမ မျက်နှာနားသို့ ရဲမိုးလက်ကလေး လှမ်းမီသွားသည်။ လက်ဖြင့်သုတ်ပေးမည် အလုပ်တွင် . . သူမ ဝရန်တာဘောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ လက်ကိုပြန်ရုတ်လိုက်ရသည်။

မပြောမဆို ရဲမိုးနောက်သို့တိုးဝင်ကာ ကျောပြင်ကို ပါးကပ်ရင်အပ်၍ ပခုံးနှစ်ဖက်အား နောက်မှလက်လျှိုသွင်းကာ သိုင်းဖက်လာသည်။

ရဲမိုးရင်ထဲ နှစ်သက်ကျေနပ်မှုတွေ လှိုက်တက်လာ၏။

၁၃၀ အေတော

နူးညံ့နွေးထွေးသော အထိအတွေ့မျိုး မဟုတ်သော်လည်း
အားအင်သစ်တို့ စီးဝင်လာသလိုမျိုးတော့ ခံစားရသည်။

ဒီလောက်လေးနဲ့ပဲ ရဲမိုးကျေနပ်သည်။ ဒါလေးက ခုချိန်မှာ
သူ့အတွက် အလိုအပ်ဆုံးပဲ မဟုတ်လား. . . ။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ကိုယ်တိုင်ရေးသေမိန့် ၁၃၁

ရဲအုပ်ကျော်စိုး တွေ့ချင်သည်ဆိုကာ ဖုန်းဆက်၍ မနက်
စောစော ထမင်းဆိုင်သို့ ခွင့်ဝင်တိုင်ပြီး ရဲစခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်
သည်။ ရဲစခန်းတွင် ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးကို အသင့်ပင် တွေ့ရသည်။

သူ့စားပွဲရှေ့မှခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့်. . .

“မေ့နေတာတချို့များ. . . ပြန်သတိရမိသေးလား ကိုရဲမိုး”

“ဟင့်အင်း. . . ထူးခြားတာမျိုး ပြန်မစဉ်းစားမိသေးဘူးဗျ”

“ဒါဆို. . . သူ့ကိုသိလား”

ကျော်စိုးက ဖိုင်တစ်ခု လှမ်းပေးသည်။ ဖိုင်အပေါ် ဆုံးတွင်
တပ်ထားသောဓာတ်ပုံက အောင်လပုံဖြစ်နေ၍ ရဲမိုး လှမ်းယူဖို့ တွန့်
ဆုတ်သွားရသည်။

“အောင်လဆိုတဲ့နာမည်ကော ကြားဖူးလား”

“ကြားဖူးပါတယ်၊ ထမင်းဆိုင်မှာ ကျွန်တော်ပဲ အလုပ်သွင်း

ပေးခဲ့တာလေ၊ သူက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ”

“သူဟာ ရာဇဝတ်မှုများစွာကို ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ သက်သေခံသေရတဲ့အမှုမှာ မသင်္ကာစရာ ကောင်းနေပါတယ်။ အောင်လဟာ အဲဒီနားကစတိုးဆိုင်မှာ ဓားတစ်ချောင်းဝယ်သွားပါတယ်။ အဲဒီဓားဟာ သက်သေခံ အထိုးခံရတဲ့ဓားနဲ့ တစ်ပုံတည်း တူနေပါတယ်။ အခု အောင်လကို ခေါ်စစ်ဆေးဖို့ဟာ သူပုန်းရှောင်နေတယ်လေ.. အိမ်လည်းပြန်မလာပါဘူး၊ ကြားထဲမှာ ကွင်းဆက်ပြတ်ပြီး ခြေရာဖျောက်သွားတယ်။ ဒီတော့ အောင်လကိုတွေ့ဖို့ခင်ဗျားကူညီနိုင်မလား”

“ခင်ဗျာ..”

ရဲမှီးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ တွေးတွေးဆဆနှင့် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ..

“ကူညီနိုင်ပါတယ်.. သက်သေခံ ကိုသတ်ခဲ့တာ.. သူ.. သူပဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“သူ့ကို တွေ့နိုင်မယ့်နည်းလမ်းရှိလား ကိုရဲမှီး”

“ဒါတွေဖြစ်ပြီးမှ ကျွန်တော်နဲ့လမ်းမှာ တစ်ခေါက်ဆုံသွားတယ်။ သူ ကျွန်တော်ဘယ်သွားသွား လိုက်ကြည့်တတ်တဲ့ပုံပဲ”

“ခင်ဗျားက တစ်ဦးတည်းသော မျက်မြင်သက်သေလေ.. သူ ခင်ဗျားကို အလွတ်ပေးမှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်လဲ အဲဒီလိုပဲ ခံစားမိတယ်ဗျာ”

“ကဲ.. ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရဲမှီး၊ အခုလို လာပြောတာအတွက်ပါ။ ကိုရဲမှီး ပြန်နိုင်ပါပြီ”

ရဲမှီးနှင့် ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးတို့ အပြန်အလှန်ပြောဆိုနေတာကို သက်သေခံ အားလုံးကြားနေရသည်။ ရဲမှီး အန္တရာယ်ဖြစ်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိ၏။

ရဲမှီး စခန်းအပြင်ရောက်သည်နှင့် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ကျော်စိုးအနားသို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်များရောက်လာ၏။

“သူ့နောက်ကို ဂျူတီနှစ်ဆင်းခွဲပြီး (၂၄)နာရီ ရှေ့လိုက်မယ်”

“သူက.. ပစ်မှတ်လားဆရာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ပစ်မှတ်က လာတွေ့မှာ”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ ရေပက်မဝင်သော အစီအစဉ်ကို သက်သေခံ အကုန်သိခဲ့ရသည်။ ဘာတွေဖြစ်လာမှာလဲ ကြိုတွေးရင်း စိတ်ထဲမသက်မသာ ဖြစ်နေမိ၏။

နောက်တစ်နေ့ကစပြီး အိမ်ရှေ့လမ်းမတစ်ဖက်ခြမ်းတွင် ဆိုင်ကယ်နှင့် လူနှစ်ယောက်ကို သက်သေခံ သတိပြုမိသည်။ ရဲမှီးကတော့ ဘာကိုမှ သတိမပြုမိ။ သူ့ကို အောင်လဆက်သွယ်လာသည့်အခါ ရဲစခန်းကို ဘယ်လိုအကြောင်းကြားရမလဲဆိုတာသာ တွေးနေလေသည်။ တွေ့မှဖုန်းဆက်လျှင် မိနိုင့်မှာမဟုတ်သလို အောင်လထလည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်၍ ခေါင်းစားနေလေ၏။

ဖြစ်လာမှပဲ မီးစင်ကြည့်ကတော့မည်ဟုတွေးပြီး ရဲမှီး သူ့ထုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေလိုက်သည်။ မနက်ပိုင်းတစ်ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ် ထမင်းချိုင့်ပို့ရသည်။

ရဲမှီး လှုပ်ရှားပြီဆိုသည်နှင့် ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးလည်း ခပ်လှမ်းကွင်းမှ လိုက်လာကြသည်။

ရဲမိုးကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း လုပ်နေလေ၏။ တိုက်ခန်း တစ်ခုရှေ့တွင် ဆိုင်ကယ်ရပ်၍ တိုက်ကိုမော့ကြည့်ပြီး သက်ပြင်း ခြိုက်လိုက်၏။ လေးဆင့်ချိုင့်တစ်ချိုင့်နှင့် သုံးဆင့်ချိုင့်တစ်ချိုင့် ထုတ်ယူပြီး တိုက်ပေါ်တက်သွားသည်။

အနီးအနားက ကွမ်းယာဆိုင်သို့ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး ထိုးရပ် လာသည်။ တစ်ယောက်က နိုင်တိတူးဖာလာနှစ်ရာဖိုးဟု လှမ်းမှာ ရင်း ရဲမိုးတက်သွားသည့် တိုက်လှေကားဝသို့ မလွတ်တန်းကြည့် နေလေသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာမှ ရဲမိုးတိုက်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာသည်။ ကွမ်းယာမှာထားသူတွေ ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးပြီး အသင့်အနေအထား ဖြစ်သွားသည်။ ရဲမိုးလှယ်ယူလာသော ချိုင့်အလွတ်များကို ကယ်ရီ ပုံးကြီးထဲ ပြန်ထည့်သည်။

ထိုစဉ် ဖုန်းလာ၍ ရဲမိုးဖုန်းထူးလိုက်သည်။

“စားတော်ကဲ ထမင်းဆိုင်ကပါ”

“ဟေ့ကောင်. . ငါ. . အောင်လကွ”

“ဟင်. . မင်းဘယ်က ဆက်နေတာလဲ၊ ဘာလို့ အလုပ်လာ မဆင်းတာလဲ၊ ဆိုင်ရှင်လည်း ပွမ်နေပြီး မင်းခွင့်စေနေပြီလေ”

“ဝရမ်းပြေးလိုဖြစ်နေတဲ့ဘဝမှာ ဘယ်လိုလုပ် အလုပ်ဆင်း နိုင်မှာလဲ၊ ငါ မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲကွ. . ”

“ငါဒုက္ခရောက်နေပြီ၊ ရဲတွေ ငါ့နောက်က တောက်လျှောက် လိုက်နေတယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း လိုနေတယ်၊ မင်းမှာရှိသလောက် အ

ကုန်ယူခဲ့ကွာ၊ ငါ. . တစ်နေရာရာကို ခိုးတော့မယ်”

“ဒါဆို. . ဘယ်မှာတွေ့မလဲ”

“သျှင်ပါကူနားက မော်ဒန်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အခုစောင့် နေမယ်. . ”

“အေး. . အေး. . ငါလာခဲ့မယ်”

ရဲမိုး ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်သွားသည်။ သူ့ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ အရင်ဆုံး ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးကို အကြောင်းကြားရင်ကောင်း မယ် ဟုတွေးပြီး ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟလို. . ပြော. . ကိုရဲမိုး”

“အောင်လ ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်နေတယ်. . တွေ့မို့ လည်းပြောနေတယ် ကိုကျော်စိုး”

“ဟုတ်ပြီ. . ဘယ်မှာတွေ့မှာလို့ပြောလဲ”

“မော်ဒန်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ချိန်းထားတယ်”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အခုပဲ. . ”

ရဲမိုး ဖုန်းပြန်သိမ်းပြီး ဆိုင်ကယ်ခွလိုက်သည်။ လူသတ်သမား တစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီးရာတွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်ရတော့ မည်မို့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်နေမိ၏။ တစ်ကိုယ် လုံး တုန်ယင်နေသဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကို ဂရုတစိုက်မောင်းနေရသည်။

ရဲမိုး ဆိုင်ကယ်နောက်မှ ကားနှစ်စီးစီခြား၍ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး ကလည်း ခပ်မှန်မှန် လိုက်လာကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးမှာလည်း. . အလွန်းတား

၁၃၆ အေတာ

တစ်ဖို့နှင့် မော်ဒန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဦးတည်မောင်းလာနေတော့သည်။

ကားနောက်ခန်းတွင်တော့ သက်သခင် အခန့်သား လိုက်ပါလာလေ၏။

“ဆရာ. . အဲယားကွန်း ဖွင့်ထားလား”

“ငတုံး. . ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်ထားတာမမြင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ. . စိမ့်ပြီးအေးနေသလိုပဲ အပြင်မှာ နေပူနေတယ်လေ. . ဆရာ”

“အေး. . အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ နည်းနည်းအေးသလိုပဲ”

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး ပခုံးသာတွန့်ပြလိုက်ပြီး ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းနေလိုက်သည်။

“ဆရာ. . ဟိုကိုရဲမီးဆိုတဲ့လူက သတိပြန်မရသေးဘူးလား”

“အရင်ထက်စာရင်တော့ အတော်တိုးတက်နေပါပြီ”

“အင်း. . သူ့ပုံစံက တရားခံကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖမ်းပေးမယ့်ပုံပေါက်တယ်နော် ဆရာ”

ထိုအချိန်တွင် ရဲမီးက မော်ဒန်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်နေပြီ။ ဆိုင်ကယ်ကို သင့်ရာတွင် ရပ်ထားပြီး ဆိုင်ထဲဝင်သင့်မဝင်သင့် ချိတ်ချတုံ့ဖြစ်နေလေ၏။ ဆိုင်ထဲတွင် လူတအားများနေ၍ ဆိုင်အပြင်တွင် ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးတို့အဖွဲ့လည်း ထိုအနားတွင် မယောင်မလည် လုပ်နေကြသည်။ ဘယ်သူမှ ယူနီဖောင်းဝတ်မထား၍လည်း လမ်းသွားလမ်းလာများနှင့်ရောကာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ဖို့ အဆင်

တိုက်တိုက်ရောသေမိန့် ၁၃၇

ပြေနေသည်။ သက်သခင်ကတော့ ကားပေါ်မှသာ လှမ်းကြည့်နေလေ၏။

ရဲမီးလည်း လမ်းဘေးဝဲယာကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ကြည့်ရင်း အောင်လအလာကို စောင့်နေသည်။ ရောက်မလာသေး၍လည်း တရားခံဖမ်းဖို့ အဆင်ပြေပါ့မလားတွေးကာ စိတ်ပူနေရှာလေ၏။

ထိုစဉ် လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းမှ ဦးထုပ်ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသူတစ်ယောက် ဖြတ်ကူးလာသည်။ ထိုလူ အနားရောက်တော့ ရဲမီးကို ပခုံးဖက်၍ အတင်းဆွဲခေါ်သွား၏။

“ဟော. . ပစ်မှတ်လာပြီ. . ဆရာ”

ကျော်စိုးအဖွဲ့လည်း မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်သွားကြသည်။ ခဏအကြာတွင် ယခင်က ညွှန်မြန်မာ ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုသို့ဝင်သည့် လမ်းသွယ်ထဲသို့ ရဲမီးနှင့်အောင်လ ဝင်သွားကြသည်။ ထိုလမ်းသွယ်က ကိုယ်ပိုင်လမ်းလို ဖြစ်နေ၍ လမ်းသွားလမ်းလာ မရှိသလောက် ရှင်းနေသည်။

လမ်းက သီးသန့်လိုဖြစ်နေ၍ ကျော်စိုးတို့လည်း ချက်ချင်း မလိုက်သေးဘဲ လမ်းထိပ်တွင် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေကြ၏။

လမ်းထဲဝင်သွားကြသည့် အောင်လနှင့် ရဲမီးတို့ ခြံစည်းခိုးအုတ်တံတိုင်းတစ်ခု အနီးအရောက်မှာတော့ အခြေအနေက ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသည်။ ရဲမီးက အောင်လအား ဆောင့်တွန်းလိုက်ပြီး နံရံနှင့်ညှပ်၍ ကိုယ်နှင့်တွန်းကာ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်. . မင်း. . ဘာလုပ်တာလဲ”

“အောင်လ. . မင်း ဆက်မခိုက်နဲ့တော့”

တရားခံနှင့် အင်ဖော်မာ လုံးထွေးနေသည့် အဖြစ်ကြောင့် ကျော်စိုးတို့လည်း မနေသာတော့ဘဲ ပြေးဝင်လာကြတော့သည်။
ထိုအခါမှ အောင်လ သူ့ကိုဖမ်းမည့်သူများကို မြင်သွားတော့သည်။

အောင်လ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ရဲမီးက ဆောင့်ဆွဲကာ အတင်းချုပ်ထားလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်. . လွတ်. . လွတ် ငါ့ကိုမချုပ်ထားနဲ့၊ မင်း. . မင်း. . ရဲကို သူတင်းပေးလိုက်တယ်ပေါ့. . ဟုတ်လား၊ မင်းရှုနေပြီလား. . .”

အောင်လ ထွက်ပြေးမည်စိုးကာ ခပ်ပြင်းပြင်းလက်သီးတစ်လုံး မျက်နှာသို့ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“ခွပ်! . .”

“ဟာ. . မင်း ငါ့ကိုထိုးတယ်. .”

အောင်လ အင်္ကျီကော်လံစကိုဆွဲကာ ချုပ်ထားရင်း. .

“မင်းအတွက် အားလုံးပြီးသွားပါပြီ၊ မင်း ဘာလို့ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ အောင်လ”

ရဲတွေ အနားရောက်လာပြီး ခပ်ကျဲကျဲ ဝိုင်းထားကြသည်။ သူတို့အချင်းချင်း ပြောစကားများကို စိတ်ဝင်စားသွား၍ ကျော်စိုးက အသာလက်ကာပြထားသဖြင့် ဝင်ပြီးမဖမ်းကြသေး. . .

“မင်း ဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“ရဲမီး. . မင်းကရော ဘာလို့ ရဲတွေခေါ်လာရတာလဲ”

ရဲများနောက်တွင် သက်သင်္ဃန်ပါ လိုက်ပါလာသည်။ သူမ

လည်း အဖြစ်အပျက်ကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေ၏။

“မင်းဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာပေါ့ အောင်လ”

“ဟေ့ကောင်. . မင်းလက်တွေ လွတ်စမ်းကွာ”

အတင်းရုန်းကာ အောင်လ ပြောလိုက်သည်။

“မလွတ်ဘူးကွာ၊ ဒီကိစ္စသာ မင်းလက်ချက်မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ငါတို့နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနေရမှာကွ. . ၊ မင်း ဘာလို့ ဖုံးကွယ်ထားရတာလဲ. .”

“ရဲမီး. . မင်းစော့ရှုပ်”

“ရှုနေတာက မင်းကွာ၊ သက်သင်္ဃန်ကို ဘာကြောင့်သတ်ရတာလဲ. . ဘာကြောင့်လဲ. .”

ရဲမီး အတင်းချုပ်ပြီးဖြင့် အော်ဟစ်ပြောလိုက်တော့၏။

အောင်လလည်း ဒေါသပေါက်ကွဲသွားပြီး ရဲမီးအား ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒေါသတကြီး ပြောဆိုတော့၏။

“မင်း. . ဘာစကားပြောတာလဲ ရဲမီး”

“သက်သင်္ဃန်က ငါသဘောကျနေတဲ့ မိန်းကလေးကွ. . မင်းကွာ. .”

“ဟာ. . ခိုးပဲကွာ. . ငါမသတ်ဘူးကွာ၊ သက်သင်္ဃန်ကို ဘယ်သူသတ်လဲ မင်းသိချင်လား၊ မင်းသတ်တာ. . မင်းသတ်တာကွ ရဲမီး. .”

“ဘာ! . .”

အောင်လ ပေါက်ကွဲစွာ ပြောဆိုလိုက်သော စကားကြောင့် ရဲမီး ကြက်သေသေသွားကာ နောက်သို့ယိုင်းသွားမိသည်။ ကြားလိုက်

သက်သခင် နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်နေအောင်
ပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေ၏။ သက်သခင်အား ရဲမှီး မမြင်ရက်တော့

ကိုယ်တိုင်ရေးသားနိဗ္ဗာန်

အခန်း[၇]

ရဲမီးတစ်ယောက် ချစ်ရသူကို အသက်ဆုံးအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သူဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရသည့်အတွက် ရူးသွပ်လုမတတ် ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲထွက်နေသည်။

သေစေချင်သည့်ဆန္ဒနှင့် လုပ်ခဲ့ခြင်းတော့ ဟုတ်မည်မထင်သို့သော် ချစ်ရသူ အသက်ဆုံးရသည့်အဖြစ်က အမှန်တကယ်ပင်ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်ဘဝက အကုသိုလ်အကျိုးပေးလေသည်မသိ၊ ထို့ကြောင့်သာ သက်သခင်ကို ရင်းနှီးဖူးသလို ဖြစ်နေခြင်း

ပင်ဖြစ်မည်။ ဝိညာဉ်ဖြစ်နေတာတောင် မကြောက်မိတာလည်း တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေမိခြင်းကြောင့်ဆိုတာ သိသာစေခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်လကလည်း တစ်သက်လုံး ဒုက္ခပေးခဲ့တာ အားမရလို့လားမသိ. . . လူဖြစ်ရုံကား လူတောတိုးလို့မရသည့်ဘဝသို့ပင် အရောက်ပို့ပေးခဲ့ပြန်သည်။ အခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အချုပ်ထဲမှာ အမှုတွဲကိုယ်စီနှင့်. . . ။

ရဲမိုး စဉ်းစားမရဖြစ်နေတာက အောင်လ၏ သက်သခင်ကို သူသတ်ခဲ့သည်ဆိုသော စကားပင်ဖြစ်သည်။

မကြာခင် အခင်းဖြစ်အိမ်သို့ မှုခင်းဖြစ်စဉ် သရုပ်ပြရန် သွားကြရဦးမည်။

လက်ထိတ်ခတ်ခံထားရသော ရဲမိုးနှင့်အောင်လမှာ ရဲအစောင့်အရှောက်များနှင့် သက်သခင်တို့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လူသတ်မှုနှင့် အဖမ်းခံရပြီးချိန်မှစ၍ သက်သခင်ကို မတွေ့မမြင်ရတော့တာ အခုအချိန်ထိဖြစ်သည်။ မွေးနေ့လာဖို့ ဖိတ်ကြားခံရသူက မွေးနေ့ရှင်ကို သတ်သည့်လူ ဖြစ်နေမှတော့ စိတ်မနာဘဲ နေပါ့မလားဟု အမှန်အတိုင်း တွေးမိသည့်အခါ အသည်းကိုမီးမြှိုက်သလို ခံစားရ၏။

ဒီလိုနှင့်ပဲ သက်သခင်အခန်းသို့ ရောက်လာပြီး အခန်းထဲဝင်သည်နှင့် တဖျပ်ဖျပ် ဓာတ်ပုံရိုက်တာခံရ၍ ရှက်စိတ်နှင့် ခေါင်းငုံ့ထားမိသည်။

အခန်းထဲမှာ လူတွေကလည်းမနည်း တာဝန်ကျရဲတွေ. . . မှုခင်းသတင်းထောက်တွေ ဆယ့်လေးငါးယောက်လောက် ရှိနေကြ

သည်။ အောင်လ ထွက်ဆိုချက်များကိုသာ အတည်ယူ၍ ထိုနေ့တပုံစံအတိုင်း အနီးစပ်ဆုံးတူအောင် ပြန်လည်ပြင်ဆင်ပေးသည်။

အောင်လရော ရဲမိုးပါ လျှာထိုးဦးထုပ်ကိုယ်စီ၊ (mask) မျက်နှာဖုံးကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။ ရဲမိုးက သက်သခင် အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့ခဲ့ရာနေရာဖြစ်သော လူပုံစံမြေဖြူကောက်ကြောင်းနှင့် သွေးကွက်ကို စိုက်ကြည့်ကာ ငိုချမိမတတ် ဖြစ်နေ၏။

ရဲမိုးအနားသို့ ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး ရောက်လာပြီး. . . ပစ္စည်းသက်သေဖြစ်သော ဓားမြှောင်ကို ရဲမိုးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဓားကိုင်ထားသော ရဲမိုးလက်တွေတဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ ကြီးမားလေးလံလွန်းလှသော ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ကိုင်ထားရသလိုမျိုး မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေရာ. . . နောက်ဆုံးမှာတော့ ဓားလွတ်ကျသွား၏။

ကျော်စိုး ဓားကိုကုန်းကောက်ပြီး ရဲမိုးလက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကျော်စိုးက ရဲမိုးပခုံးကို အားပါပါ ဖြစ်ညှစ်လိုက်ရင်း လက်ထိတ်ခတ်ခံထားရသော လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ခိုင်းလေ၏။

“ဒီလိုပြန်ပြီး သရုပ်ပြလှုပ်ရှားရတာ ဘာကြောင့်လိုအပ်သလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသဘောပေါက်မှာပါ။ ခင်ဗျားရဲ့အတွေးတွေနဲ့ ထွက်ဆိုထားတဲ့ စကားလုံးတွေအားလုံးက အလိမ်အညာတွေချည်းပဲလေ။”

ရဲမိုး ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ စိတ်ဓာတ်ကျကာ ခေါင်းငုံ့ထားမိတော့သည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒီဖြစ်စဉ်တွေထဲက လှုပ်ရှားမှုတွေကိုတော့ လိမ်ညာလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အခု ဒီအမှုမှာ မျက်မြင်သက်သေက အောင်လဖြစ်သွားပြီ. . လူသတ်သမားကတော့ ခင်ဗျားပေါ့”

ရဲမိုး ဓားအား စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သက်သေခံကို သတိရလာ၏။ စိတ်အတွေးထဲမှလည်း သက်သေခံအား တိုင်တည် နေမိသည်။

“ငါမင်းကို သေစေလိုတဲ့ဆန္ဒ မရှိဘူးဆိုတာ ကူညီပြီး သက်သေပြပေးပါ သက်သေခံရယ်”

ထိုအခိုက် ဓားမှ ရောင်ပြန်ဟပ်လာသော အလင်းတန်းများက ရဲမိုးမျက်လုံးများကို ကျိန်းစပ်သွားစေသည်။ ရဲမိုး မိုက်ခနဲဖြစ်သွားကာ. . အတွေးထဲ လင်းလက်သွားပြီး အဖြစ်အပျက်တချို့ကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

ရဲမိုး လူစည်ရာလမ်းတွင် မလုံမလဲစိတ်များနှင့် တိုးဝှေ့တွန်းတိုက်ပြီး လျှောက်လှမ်းနေသည်။ ရှေ့သို့ခြေဖျားထောက် မှော်ကြည့်ကာ အမီလိုက်လျက်ရှိသည်။ သေချာကြည့်မိမှ သက်သေခံနောက်သို့ သူလိုက်နေတာမှန်း သိရ၏။

ဒီမိန်းကလေးနှင့် ဆုံပြီးကာမှ ရဲမိုးနှလုံးသားတွေ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။

ရဲမိုးလိုက်လာတာကို သက်သေခံ သိပ္ပံမရ။ နောက်သို့ လှည့်လှည့်မကြည့်၍ ရဲမိုးစိတ်ထဲ မလုံမလဲမဖြစ်မိ. . အခြေအနေလေးလျှင် ချစ်ရေးဆိုဖို့ပါ စိတ်ကူးထားသည်။

သို့သော် သက်သေခံက ရဲမိုးထက်ပိုပြီး ပါးနပ်သည်။ လမ်း

ဘေးမှ ရောင်ပြန်ပြားများ. . ဆိုင်ခန်းတို့တွင် အလှဆင်ထားသည့် မှန်ချပ်တို့မှတစ်ဆင့် ရဲမိုးပါလာတာကို သိနေသည်။

သူလည်း ရဲမိုးကို ခင်ပါသည်. . စိတ်ဝင်စားပါသည်။

သို့သော်. . နောက်ချင်ပြောင်ချင်သောစိတ်က ပိုနေ၏။

ခုလည်း ဘယ်လိုစနောက်ရလျှင် ကောင်းမလဲဟု အကြံထုတ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သက်သေခံ အရောင်းပြခန်းတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ပြထားသော လှုပ်စစ်ပစ္စည်းများကို စိတ်ဝင်စား၍တော့ မဟုတ်။ မှန်များမှတစ်ဆင့် သူ့နောက်ကို ပြန်မြင်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ရဲမိုးက နို့ပုံးရွက်လာသော လူတစ်ယောက်အား အကာအကွယ်ယူကာ မယောင်မလည် လုပ်နေသည်ကို မှန်ထဲမှ မြင်နေရသည်။

ရဲမိုး ရှေ့သို့ ကြိုလျှောက်သွားကာ လမ်းကူးမလိုလိုပုံစံနှင့် ရပ်ကြည့်နေစဉ် သက်သေခံက ရဲမိုးရှိရာဘက်သို့ လှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ရဲမိုး အမူအရာတွေပျက်ပြီး ရှောင်ပုန်းသည့်အနေနှင့် အများသုံးဖုန်းရုံထဲ ဝင်သွားလေသည်။ သက်သေခံ ရဲမိုးမမြင်အောင် ဇုန်းရုံနောက်တွင် ရပ်နေလိုက်သည်။

ရဲမိုး ဖုန်းဆက်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ရာ ဖွေရာ သူမကိုမတွေ့တော့သဖြင့် ဖုန်းရုံထဲက ထွက်လာ၏။

တွေ့လိုသူ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွား၍ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ခြေဖျားထောက် မျက်နှာမော့ပြီး ကျီးကန်းတောင်းမှောက်

ရှာနေပုံက ရယ်စရာ ကောင်းလွန်းနေသည်။

သုံးရာခြောက်ဆယ်ဒီဂရီလှည့်ပြီး ဂနာမငြိမ် ရှာဖွေနေသော ရဲမိုးကိုကြည့်ပြီး သက်သခင် သနားသွားသည်။ သို့နှင့် ဖုန်းရုံအကွယ်မှ ထွက်လာခဲ့၏။

မော့ကြည့်မော့ကြည့်နှင့် အဝေးသို့လွမ်းရှာနေသူ ရဲမိုးက အနီးဆုံး ရောက်လာသော သက်သခင်ကိုမမြင်. . .

သူမ ပြုံးစိစိနှင့် ရဲမိုးဗိုက်ကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်၍. . .

“ရှင်. . . ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ”

“ဟင်. . . သက်သခင်”

ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားသည့်အပြင် သူ့ရှာနေသူ ကိုယ်တိုင်က လာမေးနေသည်မို့ အရှက်သည်းသွားရသည်။ ရဲမိုး မျက်နှာကြီးရဲပြီး ချွေးပြန်နေရှာ၏။

“ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲလို့”

“အဲ. . . ဟို. . . ဟို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ. . . ဟဲဟဲ”

“သူငယ်ချင်းက ယောက်ျားလေးလား မိန်းကလေးလား”

“ဟမ်. . . မိန်းခလေး. . . အဲ. . . မဟုတ်ဘူး ဂျော်တကီးပါ”

“အဟင်း. . . ရှင်က သိပ်ရယ်ရတာပဲ သိလား”

ဤသို့နှင့်. . . ရိုးသားလွန်းသော ရဲမိုးနှင့် သွက်လက်ရဲတင်ပွင့်လင်းသော သက်သခင်တို့၏ ခင်မင်မှုတွေ အရောင်ရင့်လာသည်။ သက်သခင် အလုပ်ဝင်လုပ်နေသော ပန်းဆိုင်သို့ ထမင်းချိုရင်း အားလပ်ရက်များတွင် သူတို့တွေ့မြင်ကြသည်။

သို့သော် ပွင့်လင်းသောချစ်သူဘဝကိုတော့ မရောက်ရှိ

သေး. . . ။ တစ်နေ့တွင် ရဲမိုး ပန်းဆိုင်သို့ ထမင်းချိုင့်ပို့ ရောက်လာသည်။ သက်သခင်ကိုယ်တိုင် ချိုင့်ကို ထွက်ယူရင်း ရဲမိုးအတွက်. . . ပလတ်စတစ်ကတော့ထိုးကာ ပက်ကင်လုပ်ထားသည့် နှင်းဆီတစ်ပွင့် ပေးလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်. . . ရှင်အားလား. . . ဘာလုပ်စရာရှိလဲ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ သက်သခင်ရဲ့”

“မနက်ဖြန် ကျွန်မမွေးနေ့လေ၊ ရှင် အလုပ်ပြီးရင် ကျွန်မအခန်းကို လာခဲ့ပါလား၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ အဘွားလည်း ခိုပိသဝင်နေပြီလေ”

“ကျွန်တော့်ကို မွေးနေ့ဖိတ်တယ်၊ ဘာ. . . ဘာလို့လဲဟင်”

“ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား၊ ရှင်ကိုခင်လိုပေါ့၊ မွေးနေ့မှာ ရှင်တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ဖိတ်တာနော်”

သက်သခင်က စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခု ရဲမိုးကိုပေးပြီး ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။ သူ စာရွက်ခေါက်ကို တစ်လှည့်. . . သက်သခင်၏ နောက်ကျောကောက်ကြောင်းအလှကို တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ဝမ်းသာအားရ ရင်ဖိုသွားရသည်။

စာရွက်ခေါက်ကို ဖြန့်ကြည့်သည့်အခါ လိပ်စာ၊ အချိန်နှင့် စာတိုလေးတစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘာမွေးနေ့လက်ဆောင်မှ ယူမလာနဲ့. . . မွေးနေ့ကိတ်အတူတူလွှဲပြီးရင် ကျွန်မကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြ. . . ။ အဲဒါ ရှင် ပေးရမယ့် ကျွန်မအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပဲ. . .”

ရဲမိုး တအားပျော်သွားမိသည်။ စာကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး ရှင်

ဘုရား

မြန်မာနှင့် ဆိုင်ကယ်ကို တအားမောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။
မနက်ဖြန်မွေးနေ့မှာ သူမကို ရည်းစားစကားပြောမည်ဟု ရဲမှီး မောင်း
တင်ထားလိုက်တော့၏။ အခြေအနေတွေ ကောင်းနေပြီဟုလည်း
တွေးပြီး ကြည်နူးနေမိသည်။

“မနက်ဖြန်ရယ် မြန်မြန်ရောက်ပါတော့လား..”

၆၆၆၆

ဂျိယီတိုင်းရေးသေခိုင်း

အတွက်တော့ အကောင်းဆုံးဟုထင်ရသော အဝတ်အ
စားများကို ဝတ်ဆင်ပြီး ရဲမှီး ဘာရယ်မဟုတ် ရေမွှေးနှစ်ခါစွတ်မိ
သည်။ ထို့နောက် မြောက်ကြွမြောက်ကြွနှင့် လှမ်းထွက်လာတော့
သည်။ အရင်ဆုံး ထမင်းဆိုင်ဝင်ကာ ခွင့်ဝင်တိုင်ခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ
ဆန္ဒပြပွဲတွေ၊ စီတန်းလှည့်လည်ပွဲတွေ ဆူညံစွာဖြစ်နေသည်လား
မပြောတတ်.. တဒိန်းဒိန်းတဒိုင်းဒိုင်း ရင်ခုန်သံတွေကို သူကြားနေ
ရသည်။

သက်သခင်အား သူပြောမည့်စကားတွေကို ဦးနှောက်အ
ကန့်ထဲမှာ အစီအရီ ထည့်ထားမိသည်။ လိပ်စာထုတ်ကြည့်ဦးမှဟု
တွေးကာ အိတ်ထဲသို့အနှိုက်တွင်..

“ဟာ.. ဟေ့ကောင် သားနားနေပါလား.. ဘယ်သွားမလို့
လဲ.. ဘာလဲ ခွင့်ယူလာတာလား”

အေးအေး

“အေး.. မနက်က ဆိုင်ရောက်သေးတယ်၊ မင်းလည်း ခွင့်သုံးရက်ယူထားတယ်ဆို.. . ဟိုမှာ ညည်းနေတယ်”

“အေးကွာ ငါခရီးသွားစရာရှိလို့.. . ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းက ဘယ်လဲ”

“ငါလား.. . အဟင်း အရင်အခြေအနေနဲ့မတူတဲ့ ဘဝသစ် တစ်ခုစဖို့ ခြေလှမ်းပြင်နေတာလေ”

“ဟား.. . ဟုတ်လှချည်လား၊ မဟုတ်မှလွဲရော ရင်ဘတ်ကိစ္စ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ပဲဆိုပါတော့၊ မင်းလည်း မင်းဘဝ အခြေကျ အောင် ပြင်ဆင်သင့်ပြီ၊ အရင်လို မနေသင့်တော့ဘူး”

“အေး.. . အဲဒါပြောချင်နေတာ၊ ငါ အဲလိုဖြစ်ဖို့ မင်းရဲ့အကူ အညီလိုတယ်၊ ငါနဲ့ခဏလိုက်ခဲ့ကွာ.. .”

“ဟာ.. . မဖြစ်ဘူး.. . ငါချိန်းထားတာရှိတယ် နောက်မှပေါ့”

“ခဏလေးပါကွာ.. . နာရီဝက်ပဲ၊ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ.. . ငါတစ်ယောက်တည်းမသွားရဲလို့ပါ.. . လိုက်ခဲ့စမ်းပါ ဒီတစ်ခါထဲပါကွာ၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးမဖြစ်စေရဘူး.. . ဟုတ်ပြီလား ရဲမိုး၊ မင်းမပါဘဲ မသွားရဲလို့ပါကွာ.. .”

အောင်လကတော့ ဒီလိုပဲ ဂျီကျနေကျဖြစ်သည်။

ဒါ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့ပုံစံပဲဖြစ်သည်။ ရဲမိုး နာရီကြည့်လိုက်သည်။ နာရီဝက်လောက်တော့ အချိန်ပေးလို့ရသေးသည်။

“အေးလေ.. . ခဏပဲရမှာနော်”

“အေးပါကွာ.. . လာသွားစို့”

တိုက်တိုက်ရေးသေဒီနီ

ဒီလိုနှင့် အောင်လဆွဲခေါ် ရာနောက်သို့ ရဲမိုးပါသွားသည်။ အောင်လကတော့ သွက်သွက်လက်လက် လျှောက်နေ၏။ အရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခု ဆောင်ရွက်ရတော့မည့်ပုံမျိုးလည်း ပေါက်လို့နေသည်။ သိပ်ကြာကြာမသွားလိုက်ရဘဲ.. . ရှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ တစ်ခုရှေ့သို့ရောက်လာသည်။

အောင်လက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ ပြန်လာသလိုမျိုး ရဲရဲတင်းတင်း လှေကားပေါ် တက်သွားသည်။ ရဲမိုးလည်း နောက်ကကပ်လိုက်သွားရ၏။

ဒီကောင် ဘယ်သူနဲ့ချိန်းထားလို့လဲဟု တွေးနေစဉ်မှာပင် ပထမထပ်အခန်းတစ်ခုရှေ့၌ အောင်လ ရပ်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်အိတ်စွပ်လိုက်ပြီး အောင်လ အိတ်ထဲမှသော့တွဲလေး ထုတ်ယူကာ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။

အမှားအယွင်းမရှိသေး၍ ရဲမိုးဘာမှမပြောဖြစ်တော့.. .

အောင်လတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒါ ဘယ်သူ့အခန်းလဲ.. .”

“မေးမနေနဲ့.. . လာ အထဲဝင်”

ရဲမိုး တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့်ပင် အခန်းထဲဝင်လိုက်သွားသည်။ သော့ဖွင့်ဝင်ခဲ့သည်မို့ ရဲမိုးနည်းနည်းတော့ စိတ်အေးနေမိသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို အခန်းသော့အပ်ထားတာပဲဖြစ်မည်ဟု တွေးမိ၍ဖြစ်သည်။ အထဲရောက်၍ အခန်းအနေအထားကို အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင် အောင်လက စားပွဲအံ့သွေတွဲ ဗီရိုတွေကိုဆွဲဖွင့်ပြီး မွေနှောက်ရှာဖွေနေပြီဖြစ်သည်။

အောင်လ လုပ်ရပ်ကိုကြည့်၍ ရဲမိုး သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာ သည်။
ရဲမိုး နောက်မှပြေးသွားပြီး အောင်လအကျီစကိုဆွဲ၍ မေး
လေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်.. အောင်လ၊ အဲဒါ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ငါ ရှာစရာ.. ရှိလို့ပေါ့ကွ”

“မင်း ဘာရှာနေတာလဲ၊ ဒီအခန်းကုရော ဘယ်သူ့အခန်း
လဲ”

အောင်လအမူအရာက စိတ်မရှည်သလို ဖြစ်လာသည်။

ရဲမိုးကလည်း အလျော့မပေးသေး..

“ပြောလေကွာ.. ဒါ ဘယ်သူ့အခန်းလဲလို့”

“မင်း တော်တော် ရစ်တဲ့ကောင်ပဲကွာ၊ ဒါ ဘယ်သူ့အခန်းလဲ
မင်းသိချင်လား”

“အေး.. သိချင်တယ်”

“ဒီအခန်းက ပန်းကို အရမ်းကြိုက်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်ရဲ့အခန်း.. ၊ ပန်းအလှဆိုင်ဖွင့်ဖို့အတွက် ပန်းဆိုင်မှာ
ဝင်လေ့လာနေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့အိမ်ပဲ.. ၊ သူ့သော့တွဲလေး လိုင်း
ကားပေါ်တွင် ကျကျန်နေခဲ့လို့.. ၊ ငါကောက်ယူထားမိတာပါ”

အမှန်တော့ လိုင်းကားစီးရင်း ကောင်မလေးဆီမှ ယနေ့ပင်
အောင်လ ခါးပိုက်နှိုက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရိပ်သာဝင်သွားပြီဖြစ်
သောအတွင်းနှင့် ပန်းအလှဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ကောင်မလေး ငွေစုနေသည့်
အကြောင်းကိုလည်း အောင်လ သိထားလေသည်။

“ကောင်မလေးကတော့ သူ့သော့ပျောက်သွားတာ သိမှာမ

ဟုတ်ဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ ငါဒီအခန်းကို ခဏဝင်ကြည့်တာပါ
ကွာ၊ သူနဲ့တွေ့ရင် သော့ပြန်ပေးမှာပါ.. ၊ စိတ်ချစမ်းပါ။ လောလော
ဆယ် ငါ့ကိုလွှတ်လိုက်ဦး”

ရဲမိုး အကျီစကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ အောင်လ စကား
ကြောင့် ရဲမိုး အနည်းငယ်စိတ်ပူသွားပြီး အိမ်ခန်းထဲ လျှောက်ကြည့်
မိသည်။ ရှိုးကွေ့တစ်ခုပေါ်တွင်.. ၊ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို မှန်ဘောင်နှင့်
ထောင်ထားတာတွေ့၏။

ရဲမိုးအနားသွားကာ ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဘုရား.. ဘုရား.. သက်သေခံရဲ့ဓာတ်ပုံတွေပဲ”

ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ဘေးတွင် မဆောင်ရသေးသော မိတာ
စာရွက်တစ်ရွက်ကို တွေ့၍ သူ့အိတ်ထဲမှ မာရွက်ခေါက်ကို ထုတ်လူ
ကာ မိတာစာရွက်ပေါ်မှ လိပ်စာနှင့် တိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်လုံးမှမလွဲ။ ရဲမိုး ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်ခံရသလို ဖြစ်သွား
၏။

အောင်လကလည်း တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ကူးပြောင်း
ကာ မွေနှောက်ရှာဖွေနေလေသည်။ ဗီရိုအံဆွဲတစ်ခုထဲမှ ယွန်း
သေတ္တာတစ်လုံးတွေ့သွားပြီး ဖွင့်ကြည့်လေ၏။

ငါးထောင်တန်သုံးအုပ်နှင့် လက်ဝတ်လက်စား အနည်းငယ်
ကို တွေ့လိုက်ရ၍ သူ့မျက်လုံးတွေ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

“ဟားဟားဟား.. ထောပြီ ထောပြီကွ၊ ဒီတစ်ခါတော့
မပင်မပန်းဘဲ ရတာကွ”

ရဲမိုးမှာတော့ အလုပ်ပြီးရင် အိမ်ကိုလာခဲ့မှာနေသည့် သတ်

၁၅၆ စေတနာ

သခင်၏ စကားလုံးများကိုသာ ပြန်ကြားယောင်နေမိတော့သည်။

“အဲဒါကြောင့်.. မင်းကို အပါခေါ်ခဲ့တာပေါ့၊ ရဲမီးရ၊ မင်းက ငါ့အတွက် လာဘ်ကောင်ပဲ သိလား”

ရဲမီး သတိဝင်လာပြီး အောင်လအား အတင်းဆွဲခေါ်သည်။

“လာလား.. ဟေ့ကောင် သွားမယ်၊ အဲဒါတွေ့ထားခဲ့”

အောင်လက ရဲမီးလက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး..

“ဟာ.. ကိုယ့်ဘာသာနေစမ်းပါကွာ၊ ဒါ ရတောင့်ရဲခဲကွ”

“မင်းရဲ့မဟုတ်တရုတ် စိတ်ကူးတွေကို ရပ်လိုက်တော့၊ ငါ့ကို အမှုပတ်အောင် လုပ်နေတာလား၊ မင်းလက်ထဲကငွေတွေ ပြန်ချ ထားလိုက်ပါ အောင်လရာ၊ ငါတို့ ဒီအခန်းထဲက မြန်မြန်ပြန်ထွက်ရင် ကောင်းမယ်..”

“ဘာကြောင့်လဲကွ”

“သူများပိုက်ဆံကို အလကားမလိုချင်စမ်းပါနဲ့ အောင်လ ရာ”

“နားစမ်းပါကွာ.. အဲဒါတွေ ငါမသိဘူး၊ ငါ ငွေလိုနေတာပဲ သိတယ်.. ရဲမီး”

အောင်လကို ပြောဆိုတားမြစ်သော်လည်း မရသဖြင့် ရဲမီး ဆွဲထိုးလိုက်၏။

“ခွပ်!”

အောင်လမျက်နှာ လည်ထွက်သွားသည်။

“မင်း.. မင်း.. ငါ့ကို ထိုးတယ်”

ရဲမီးဘာမှ ထပ်ပြောမနေတော့ဘဲ အောင်လလက်ထဲမှ

ကိုယ်တိုင်ရေးစာအုပ် ၁၇

ပိုက်ဆံကို အတင်းလုပ်သည်။ အောင်လကလည်း ပါမသွားအောင် အတင်းရုန်းကန်ကာ ကွယ်ဝှက်ထား၏။

“ဟေ့ကောင် ရဲမီး မလုပ်နဲ့.. မလုပ်နဲ့၊ ဒါ ငါ့အတွက် သိပ် ကိုလိုအပ်နေတာကွ”

“အားလုံး ပြန်ထားလိုက်.. ပြန်ကြမယ်”

“မထားနိုင်ဘူး ရဲမီး၊ မင်း ငါ့ကိုမတားနဲ့ ဒီမှာတွေ့လား”

အောင်လက ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ဆွဲထုတ်၍.. ခြိမ်းခြောက်လေသည်။ ရဲမီးလန့်ပြီး နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်မိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လှေကားမှ တက်လာသောခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အထိတ်တလန့်နှင့် ပျာယာခတ်သွားကြ၏။

သက်သခင်မှာတော့ သော့ပျောက်မှန်းပင် ယခုထိမသိသေးပဲ.. ရဲမီးအလာကိုစောင့်ရန် အခန်းသို့ စောစောပြန်လာလေသည်။

အောင်လက အင်္ကျီရင်ဘက်ကြားသို့ ပိုက်ဆံများ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ (mask) နှစ်ခုထုတ်၍ ရဲမီးအား တစ်ခုပစ်ပေးလိုက်ရာ ရဲမီး ကယောင်ကတန်းနှင့် လှမ်းဖမ်းလိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်တွင်.. တံခါးရှေ့ရောက်နေသော သက်သခင်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရသည်။ တံခါးက သော့မခတ်ထားသဖြင့် သူမပဲ မေ့ပြီးမခတ်ခဲ့တာလား တွေးရင်း အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

အောင်လက မျက်နှာဖြူစွပ်ပြီး ဦးထုပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းကာ သူ့ရုပ်ကိုမမှတ်မိအောင် ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး ဝီရိအကွယ်သို့ ဝင်ပုန်းလိုက်သည်။ တံခါးက ပွင့်လာခဲ့ပြီ။ . အချိန်ကမရတော့. . ။

ရဲမှီးလည်း အခန်းထောင့်သို့ ကမန်းကတန်း ဝင်ပုန်းလိုက်ရ၏။ လူမလှုပ်ဘဲ မျက်လုံးကစား၍ . . ဝင်လာသူကို ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဝင်လာသူမှာ သက်သခင်ဖြစ်နေ၍ ရဲမှီးဘဝက ဆုပ်လည်းစူး. . စားလည်းရှူး ဆိုသလိုဖြစ်နေလေပြီ။

အောင်လအား ကူညီမိတာ ငါးပါးပါမက မှောက်ရလေပြီ။ ဖောက်တွင်းခိုးယူမှုတွင် ပူးပေါင်းပါဝင်သူလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ထို့ထက် ပိုဆိုးသည်က ဒီအိမ်ထဲက ဘယ်လိုပြန်ထွက်ရမုန်းမသိ ဖြစ်နေခြင်းပင်. . . ။

သူမလက်ထဲတွင်လည်း မွေးနေ့ကိတ်နှင့် မွေးနေ့ပွဲလေးပြင်ဆင်ရန် အလှဆင်ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော အိတ်တစ်လုံးလဲ ပါလာလေ၏။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ရဲမှီးဝမ်းနည်းသွားရသည်။

မွေးနေ့ပွဲကျင်းပဖို့နှင့် သက်သခင် ကြည့်ချင်သော ရုပ်ရှင်ကို လိုက်ပြဖို့အခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံးရမည့်အပြင် ချစ်ရေးဆိုမည့် အစီအစဉ်ကိုပါ စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

သက်သခင် တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ဝင်လာနေပြီ။

ရဲမှီး ကမန်းကတန်းပင် (mask) ကောက်တပ်လိုက်ရသည်။ သက်သခင်မှာ ဘာကိုမှ သတိမထားမိဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းမြောက်အရောက်တွင် အောင်လ ဝီရိအကွယ်မှ ထွက်လာကာ သက်သခင်အား ဖမ်းချုပ်၍ ဓားနှင့်ထောက်ထား

လိုက်၏။

သက်သခင် လက်ထဲမှအထုပ်များ လွှတ်ကျသွားလေသည်။

“အား! . . အမလေး. . အူ. . ”

ဒါပဲ အော်ခွင့်ရလိုက်သည်။ အောင်လက သက်သခင်၏ ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်ချုပ်ကိုင်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မအော်နဲ့ အသံမထွက်နဲ့. . သေသွားမယ်”

သက်သခင်ကို ကြည့်ရင်း ရဲမှီးမခံစားနိုင်လောက်အောင် ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ပုန်းနေရာမှ ပြေးထွက်သွားပြီး အောင်လ၏ ဓားကိုင်ထားသော လက်ကိုဖမ်းချုပ်၍ ဓားကိုလုယူလိုက်သည်။

အငိုက်မိသွားသဖြင့် ဓားက ရဲမှီးလက်ထဲ ရောက်သွားလေ၏။

“ဟာကွာ. . ဒီကောင်. . ”

အောင်လက ရဲမှီးအား ဆောင့်ကန်လိုက်လေရာ ရဲမှီးပတ်လက်လန်ကာ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားလေတော့သည်။

သက်သခင်ကလည်း အချိန်ကိုက်ဆိုသလိုပင် ရလာသော အခွင့်အရေးကို အသုံးချလေသည်။ အောင်လ၏ လက်ဖျံကို အားတုန်ကိုက်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အား! . . ဟာ. . ကဲဟာ”

အသားနာသွားသော အောင်လမှာ သက်သခင်အား ရုတ်ရုတ်စက်စက်ပင် လက်ပြန်ခိုက်ထည့်လိုက်သည်။ ခိုက်ချက်က အားပါလွန်းသဖြင့် သက်သခင် ပစ်လဲကျသွား၏။ သက်သခင် ပြုတ်ကွဲသွားသည်က ရဲမှီးကိုယ်ပေါ် သို့ဖြစ်သည်။

“အ! . .”

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်သားဖြင့် . . သက်သခင်က သူ့ကို အံ့အားသင့်စွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူမ ရဲမိုးကိုယ်ပေါ်မှ အား စိုက်ပြီးထသည်။ သို့သော် . . သက်သခင် မထနိုင်တော့ဘဲ အသက် ရှည် ခပ်ပြင်းပြင်းသာ ထွက်လာတော့သည်။

ပြင်းပြနာကျင်သော ဝေဒနာခံစားနေရသလို အကြည့်မှီ နှင့် ရဲမိုးအပေါ်မှ မိုးကာကြည့်နေသည်။ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသဖြင့် ရဲမိုး မျက်လုံးများကိုသာ သူမမြင်နေရသည်။

သူမ အမြင်အာရုံတို့ ဝေဝါးစပြုလာသည်။

“အား! . . အင်း! . .”

မပွင့်တပွင့် ညည်းညူလိုက်ရင်း ရဲမိုးကိုယ်ပေါ်မှ သက်သခင် လျောကျသွားတော့သည်။ ရဲမိုး အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ့ လက်တစ် ဖက်က သက်သခင်ကိုယ်လုံးအောက်တွင် ရောက်နေလေသည်။

လက်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကိုင်ထားသည်ကို သတိပြုမိသွား ပြီး . . သူ့လက်ကို သူမကိုယ်လုံးအောက်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်လေ သည်။ လက်ထဲ သွေးများပေကျန်နေသော ဓားတစ်ချောင်း ပါလာ ၏။

အောင်လဆီမှ လူယူလိုက်သောဓားက သက်သခင်၏ အ သက်ဇီဝိန်ကို ခြွေသွားလေပြီ . .

“ဟင်! . . ဓား . . ဓား . . ဟာ! . . ဒု . . ဒုကွပါပဲ”

ရဲမိုး မျက်နှာဖုံးဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး ဓားကိုတစ်လှည့် သတ် သခင်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်မိသည်။ ချစ်ရသူတစ်ယောက် သူ့မျက်

အောက်တွင် မရှုမလှ ဝေဒနာခံစားနေတာကိုမြင်ပြီး ရဲမိုး ကြောင်စီ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ် . . သက်သခင်က အားယူကာ မျက်လုံးများကို ဖွင့် ကြည့်သည်။ ဝိုးတဝါးဖြင့် ရဲမိုးကို မြင်သွားလေ၏။

“ကို . . ကို . . ကိုရဲမိုး . .”

သူမ ဒါလေးပဲ ခေါ်နိုင်လိုက်ရှာပြီး လုံးဝငြိမ်သက်သွားလေ သည်။ ရဲမိုး မျက်ရည်များစီးကျလာတော့၏။

အောင်လလည်း ပါးစပ်ဟောင်းသားလေးနှင့် ကြက်သေ သေနေတော့သည်။

အဖြစ်က လက်ခံနိုင်ဖွယ်မရှိအောင် ကြေကွဲစရာကောင်း နေသည်။ ရဲမိုးတစ်ကိုယ်လုံး ယူကျုံးမရစိတ်တို့နှင့် လှိုက်မောတုန် လင်လို့လာသည်။ မတ်မတ်မရပ်နိုင်တော့အောင် တုန်ခိုက်လာသည် မှီ ရဲမိုးကြမ်းပေါ် ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။

ဗီရိုတခါးမှ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ထဲပေါ်နေသော သူ့ကိုယ်သူ့ အသေအချာကြည့်ရင်း . .

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သက်သခင်ရယ် . . ကိုယ့်ကို မွေးနေ့လာ မှီ ဖိတ်လိုက်လို့ . . မင်းခုလိုသေရတာ”

ရဲမိုး ငိုဖို့ မျက်ရည်ပင် မကျန်တော့ . . ရုတ်တရက်ထကာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း[၈]

လုံး ဝတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသောညတွင် စူးစူးဝါးဝါး ကျယ်လောင်လှသော သံချောင်းခေါက်သံကြောင့် ရဲမိုး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။ သံချောင်းခေါက်သံ ဆယ့်တစ်ချက်က သူအိပ်သင့်ပြီဟု သတိပေးနေသလိုရှိ၏။ အောင်လကတော့ ရောက်သည့်နေရာမှာ ဖြစ်သလိုအိပ်နေခဲ့ပြီ။ အချုပ်ခန်းထဲမှာ လူများများ စားစားမရှိ၊ အိပ်မပျော်သေးသူဆို၍ ရဲမိုးတစ်ယောက်သာရှိတော့သည်။

အခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဖောက်ထွင်းမှု၊ လူသတ်မှု တို့နှင့် အချုပ်အနှောင်ခံနေရပြီဖြစ်သည်။ ကားတိုက်ခံရပြီး ရရှိခဲ့သော ခေါင်းဒဏ်ရာကြောင့် မေ့လျော့နေသော မှတ်ဉာဏ်တို့လည်း ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အားလုံးကို သတိရသွားမှ သတိမရဘဲ အတိတ်မေ့နေတာ တမှ ကောင်းဦးမည်ဟု ရဲမိုး တွေးလိုက်မိ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သံတိုင်နှင့် အုတ်ရိုးကြားမှာ ဘဝတို့ အချိန်တော်ကြာကြာ ပေးဆပ်မြှုပ်နှံရတော့မှာ သေချာနေခဲ့ပြီ။ ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ရင်နာစွာတွေးရင်း သက်သေခံကို သတိတရရှိနေခဲ့၏။

သက်သေခံနှင့် စတွေ့ပုံလေးကို ရဲမိုး ပြန်သတိရလာလေသည်။

ထိုစဉ်က ကန်တော်ကြီးရေပြင်တွင် လှိုင်းပုတ်၍ ရေတံ လာသော ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို မြင်မိသည့်အတွက် လက်သည်တို့ ရှာမိရာမှ သက်သေခံကို သူစတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပန်းကလေးကို လှမ်းကောက်ဟန်ဆောင်ကာ အရှိန်လွန်ပြီး ရေထဲပြုတ်ကျသွားသလို ရဲမိုးရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

“အား!.. ဝူး!.. ကယ်ကြပါဦး”

ရေနစ်သွားသလို ပုံစံမျိုးဖြင့် အသက်အောင့်ပြီး ရေငုပ်လိုက်သည်။ ရေငုပ်သည့်အချိန် ကြာသွားသည့်အတွက် ကမ်းစပ်တွင် ထိုင်နေသော ကောင်မလေး စိုးရိမ်သွားပြီး သူ့ကိုကယ်ဖို့ ရေထဲဆက်လာလေပြီ။

ရေထဲမှာ သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ကယ်တင်ဖို့ကြိုးစားလေသော

ရေထဲတွင် အသက်အောင့်ပြီး ငြိမ်နေရာမှ ကောင်မလေး သူ့လက်တို့ လာထိချိန်တွင် ရဲမိုးရုတ်တရက် ရေမကူးတတ်သလိုပုံစံမျိုးဖြင့် သူ့လက်ကို ပြန်ဆွဲထားလိုက်လေ၏။

ကောင်မလေး ရုန်းကန်ရင်း ရေမွှန်းသွားရလေတော့သည်။

ကောင်မလေး ရေမွှန်းကာ သတိမေ့သွားမှ ရဲမိုး သူမတို့ ကယ်တင်ကာ ရေပေါ်သို့ ဆွဲတင်လာခဲ့လိုက်သည်။

ကမ်းစပ်ပြန်ရောက်သော်လည်း လှုပ်ရှားမှုမရှိသဖြင့် ရဲမိုး စိုးရိမ်သွား၏။ ပါးစပ်ချင်းတော့ကာ ရေစုပ်ထုတ်ပေးဖို့ ရဲမိုးဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးအပေါ်မီးကာ နှုတ်ခမ်းချင်းတော့မည်အပြု . . ကောင်မလေးက ရေများအန်ထွက်လာလေသည်။

“အော့. .”

ကောင်မလေး သတိရလာပြီဆိုတာသိ၍ ရဲမိုး သူမဘေးတွင် အမြန်လှဲလိုက်ကာ သတိမေ့ချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။ ကောင်မလေး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း ထလာလေသည်။

“ဒီမယ်. . ဒီမယ်. . ထပါဦး”

သူ့အလိမ်ပေါ်တာ သိသွားပြီး ကောင်မလေး ရဲမိုးဗိုက်ကို ထုကာ ကရော်ကရော်လုပ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ သူ့ဘေးနားမှာ ကတ်ပြားလေးတစ်ခုတွေ့၍ ရဲမိုး ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ စောစောကကောင်မလေး ကျကျန်ခဲ့တာမှန်း သိလိုက်၏။

ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးနှင့် လှိုင်စင်ပုံပါ ကျောင်းသားကတ် အရ မသက်သေခံ၊ စတုတ္ထနှစ်(ဓာတု)၊ ဒဂုံတက္ကသိုလ်ဟု သိရတော့

ရဲမိုး အတော်ဝမ်းသာသွားသည်။

ကတ်ပြားလေးကို တယုတယ ကောက်ယူကာ ဖုန်သုတ်ပြီး အိတ်ထဲထည့်ထားလိုက်၏။

ထမင်းချိုင့် ပို့သည့်အလုပ်ကို ကြိုတင်ခွင့်ယူခဲ့ပြီး နောက် တစ်နေ့မနက်ပိုင်းတွင် စောစောထကာ ဒဂုံတက္ကသိုလ်သို့ လိုက် သွားလိုက်သည်။

ကျောင်းဂိတ်ပေါက်ဝတွင် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ကျောင်းသား တွေကို ကတ်ပြားစစ်နေလေ၏။ ရဲမိုးခဏတဖြုတ် အကဲခတ်ပြီး နောက် လူရှင်းချိန်မှာ ထိုဝန်ထမ်းဆီ သွားလိုက်သည်။

“ဘာ. . အကူအညီပေးရမလဲ”

“ကျောင်းသားကတ်တစ်ခု ကောက်ရထားလို့ပါ။ အစ်ကို့ကို ပေးထားခဲ့လို့ ရမလား”

“ရပါတယ်”

ရဲမိုးက ကတ်ပြားထုတ်၍ ဝန်ထမ်း၏လက်ထဲ ထည့်ပေး လိုက်သည်။ ထိုလူက ဖတ်ကြည့်ပြီး. . .

“ဟာ. . စောစောကပဲ ဝင်သွားတာ၊ ကတ်ပြားပျောက်သွား တယ်လို့တော့ ပြောသား. . ကျေးဇူးပဲ”

“ဟေ့. . ဟေ့. . သမီးရေ၊ ဒီမှာ သက်သေခံရဲ့ ကျောင်း သားကတ် ပြန်တွေ့ပြီလို့. . တွေ့ရင်ပြောလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဦးလေး”

အထဲဝင်သွားသော ကောင်မလေးအုပ်စုအား လှမ်းမှာနေ တာ တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ. . သူ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ လာရင်ပေးထားလိုက် မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆိုခွင့်ပြုပါဦး”

ရဲမိုး အသာပြန်ထွက်လာပြီး အုတ်တံတိုင်းအကွယ်မှ စောင့် ကြည့်နေခဲ့သည်။

ဆယ့်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် သက်သေခံ မိန်းကလေးအပေါ် တစ်ယောက်နှင့်အတူ ရောက်လာတာ တွေ့ရ၏။

ထိုအချိန်ကျမှ အုတ်တံတိုင်းအကွယ်မှထွက်၍ ရဲမိုး သူတို့ ကို ကျောပေးကာ လျှောက်သွားလေသည်။ ဂိတ်စောင့်တွေသွားပြီး လာပေးသူကို လက်ညှိုးထိုးပြနေမည်မုန်း ရဲမိုးနောက်စေ့က မြင်နေ ရသည်လေ. . .

သက်သေခံ သူ့ကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေမည်ကို လည်း သူ့ကြိုသိနေခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း. . သက်သေခံ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ငြိတွယ်လာအောင် ရဲမိုးကြိုးစားခဲ့သည်။ ကြိုးစားခဲ့သလို လည်း သက်သေခံ သူ့အပေါ်သို့ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။

မိန်းကလေးဘက်မှစကာ ရေလာမြောင်းပေး လုပ်လာခဲ့ သည်။ နောက်ဆုံး. . သူတစ်ယောက်တည်းကဲ့ပဲ မွေးနေ့ပွဲဖိတ်သည့် အဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ရဲမိုးလည်း သူမမွေးနေ့တွင် ချစ်ဇနာ ဆိုမည်ဟု မောင်းတင်ခဲ့သော်လည်း.

ရဲမိုး. . သံတိုင်တွေကို လက်ဖြင့်ကိုင်ထားရင်း သတိမထား သော အတိတ်တွေကို ပြန်လည်စဉ်းစားကာ ဝမ်းနည်းလို့နေသည်။

မိုးတလည်း ချပ်နေပြီမို့ အချပ်ခန်းထဲတွင် အကုန်အိပ်နေကြလေပြီ။
အိပ်မပျော်နိုင်သူမှာ ရဲမိုးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိလေ၏။

ထိုစဉ် . . သူ့ရှေ့သို့ မြင်နေကျ အဝတ်အစားနှင့် ကောင်မ
လေးတစ်ယောက် လာရပ်လေ၏။ အထဲတွင်တော့မဟုတ် . . . ။
သံတိုင်အပြင်တွင် လာရပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြူဖွေးရှင်းသန့်နေသော
ခြေသလုံးသားတွေကို ရဲမိုး မျက်စိထောင့်မှတွေ့နေရသည်။

သူ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ပူတွေစီးကျ
လာတော့သည်။

“ရှင် . . အောင်လ ခေါ်တဲ့နောက်ကို လိုက်မသွားသင့်ဘူး၊
ရှင် . . ကျွန်မအိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ်လာခဲ့ရင် အခုလို အဖြစ်ဆိုး
တွေ ကြုံရမှာမဟုတ်ဘူး”

သက်သခင်ပြောနေရင်း အသံတွေတုန်ယက်ကာ ဆို့နှင့်ကြွေ
ကွဲလာတော့သည်။

“ကျွန်မ . . ရှင့်ကို လာနှုတ်ဆက်တာ . . ”

“ ”

“ရှင့်ရဲ့ ကျန်ရှိနေမယ့် အချိန်လေးတွေ သာယာလှပပါစေ
လို့ . . ကျွန်မဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ် ကိုရဲမိုး”

သက်သခင် ပြောပြီးလှည့်ထွက်သွားတော့မှ ရဲမိုး သံတိုင်ကို
ကိုင်ရင်း မတ်တတ်ထရပ်ကာ သူမကို နောက်ဆုံးအနေနှင့် ကြည့်နေ
မိသည်။ ပါးစပ်မှလည်း သက်သခင်ကို တောင်းပန်ချင်နေသော်
လည်း ပါးစပ်လှုပ်ရုံမျှသာ လှုပ်နိုင်တော့သည်။ ရင်ထဲမှ ဝမ်းနည်းပုံ
ဆွေးမှုကြီးက သူ့ကို စကားမပြောနိုင်အောင် တားဆီးထားတော့

သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ . . .

“ငါ့ကို သတိပြန်ရအောင် လုပ်ပေးခဲ့တာလဲ မင်းပဲလေ . . ”

အချပ်ခန်းနှင့် အနည်းငယ်လှမ်းရာသို့ လျှောက်သွားပြီးမှ
သက်သခင် ရဲမိုးဘက်လှည့်ကြည့်ကာ မျက်ရည်များကြားထဲ လတ်ပြ
နှုတ်ဆက်လေသည်။ ထို့နောက်တွင် သက်သခင် ပုံရိပ်မှာ တဖြည်း
ဖြည်းဝေးဝေးပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာတော့ . . ရဲမိုး တစ်ချိန်လုံး မျိုသိပ်ခဲ့သမျှ ပွင့်အံ
ထွက်လာလေတော့၏။

ရဲမိုး သံတိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရင်ကွဲမတတ် အော်လိုက်လေ
တော့၏။

“အား ”

